

„Un roman minunat, fermecător... Plăcut, înduioșător,
amuzant și plin de speranță.” – JENNIFER SAINT

CLAIRE
ALEXANDER

Trei ani de singurătate

Tot ce o desparte pe Meredith de lume
este ușa propriei case

LITERA

Claire Alexander

TREI ANI DE SINGURĂTATE

Original: *Meredith, Alone* (2022)

Traducere de Mihaela Serea

virtual-project.eu

2023

Pentru Benji, Elizabeth și Alice.

Iubirile vieții mele.

„Asta mi-e teama, ca Singurătății
Creatorul sufletului, după bunu-i plac
Să nu-i scalde în lumină – ori să-i închidă sub pecete –
Grotele și Coridoarele.”

Emily Dickinson,

„Singurătatea pe care nimeni
nu se-ncumetă s-o cerceteze”

„O călătorie de o mie de mile
începe cu un singur pas.”

Lao Tzu (și psihoterapeuta lui Meredith, Diane)

PROLOG

Am șase minute să ajung pe jos la gară, timp suficient dacă sunt încălțată cu cizmele fără toc. Trenciul meu atârnă în cuierul de lângă ușă, cu căciula roșie îndesată în buzunar. Geanta de pe masa din bucătărie conține tot ce-mi trebuie pentru o zi la birou. Am părul proaspăt spălat și îndreptat; buzele, rujate. Se potrivesc cu căciula – întâmplător, dar îmi place asta.

Undeva între bucătărie și ușa de la intrare, îmi dau seama că în gâtlej mi s-a cuibărit un sâmbure de îndoială. Nu pot nici să-l înghit, nici să tușesc și să-l scuip afară. Simt o apăsare în piept și fierbințeală în palme. Îmi urcă furnicături pe brațe, ca niște mici șocuri electrice. Îmi țin ochii în podea, privindu-mi picioarele alunecând pe parchetul pe care l-am lustruit atât de conștiincios cu numai o lună în urmă. Parcă ar fi picioarele altcuiva.

Mă reped la scări, mă așez pe cea de-a treia treaptă și înghit în sec. Încă mă uit fix la picioarele mele, în șosetele groase pe care le port întotdeauna la cizmele fără toc, pentru că port o mărime intermediară, iar în cazul de față am ales o încălțăminte cu jumătate de număr mai mare. Cizmele stau semețe sub haină, la capătul holului. Știu că sunt acolo, dar nu pot ajunge la ele.

Tot ce trebuie să fac este să merg spre ușă. Să-mi vâr picioarele în cizme și să trag fermoarele. Să-mi pun haina și căciula roșie. Să-mi atârni geanta pe umăr și să încui ușa după mine. O serie de mișcări simple, care îmi iau mai puțin de un minut dintr-o zi întreagă. Dacă plec acum, am încă timp să prind trenul. Pot încă să ajung la timp la muncă.

Dar sâmburele din gâtlej se umflă. Simt că mă sufoc. Nu e nimeni aici să mă ajute și nu pot să mă ajut singură pentru că brațele și picioarele mi-au luat foc.

Când reușesc în sfârșit să-mi scot telefonul din geantă, au trecut trei ore, am ratat douăsprezece apeluri și încă stau pe treapta a treia de la poalele scării.

ZIUA 1.214

Miercuri, 14 noiembrie 2018

Mă numesc Meredith Maggs și n-am ieșit din casă de 1.214 zile.

ZIUA 1.215

Joi, 15 noiembrie 2018

Deretic prin living, când sosește el. Mai întâi, își parchează mașina gri în fața casei mele. Apoi vine pe alee. Ține o mapă subțire sub braț și are picioare lungi. Din trei pași, ajunge la ușă.

La 10:57, bărbatul cel înalt sună la ușă.

Îmi place când oamenii sunt punctuali. N-am prea mulți musafiri – prietena mea cea mai bună, Sadie, cu copiii ei, James și Matilda, și curierul de la Tesco sunt singurii care vin în mod regulat. Sadie întârzie de multe ori și e varză, dar o las în pace pentru că e o mamă singură, cu o slujbă dificilă – asistentă la cardiologie în cel mai mare spital din Glasgow. Curierul de la Tesco e întotdeauna punctual.

Inspir adânc și îmi privesc picioarele cum se îndreaptă către ușă, în converșii albaștri. Mă uit la mâna mea dreaptă care se întinde spre mâner, apucă, împinge și trage. Deschid încetișor ușa și fac o scanare rapidă. Cămașă în pătrățele, încheiată până la ultimul nasture, pe sub un palton bleumarin din lână. Cu câțiva ani mai tânăr decât mine, cred. Sau poate că doar beneficiază de aer curat și de razele soarelui. Are părul negru, scurt în părți și mai lung în creștet. O față prietenoasă – ochii larg deschiși și un zâmbet discret, deloc forțat.

N-am prea mulți vizitatori. Dar asta pare OK, la prima vedere.

Îmi întinde o mână.

— Meredith? Sunt Tom McDermott de la Holding Hands, voluntarii care oferă asistență persoanelor singure. Eram nerăbdător să te cunosc.

Aș vrea să pot spune același lucru, dar printre toate lucrurile pe care le aștept cu nerăbdare – și e o listă scurtă, trebuie să recunosc – acesta nu figurează. N-a fost niciodată o bucurie să cunosc oameni noi. Mai ales

oameni care vin doar ca să se asigure că nu-mi neglijez igiena personală, că nu mă înfometez sau că nu beau vodcă la micul-dejun. După ce căsuțele au fost bifate și formularele, completate, devin destul de plictisitoare.

Îi strâng mâna lui Tom McDermott pentru că așa e politicos. Este primul bărbat care vine la mine acasă de la Gavin înapoi – dragul, scumpul de Gavin care nu a putut face față coșmarurilor mele – dar nu mă simt amenințată. Nu-l găsesc intimidant pe Tom McDermott, cum stă așa, pe treptele de la intrare, în cămașa lui cu pătrățele și paltonul din lână.

Totuși, nu-l poftesc înăuntru. Nu încă. Chiar dacă eu l-am invitat aici, fără tragere de inimă, după ce mi-a lăsat Sadie un pliant pe masa din bucătărie, sub cutia de fursecuri Tunnock's, și am parcurs toți pașii. Același pliant pe care Tom McDermott îl pescuiește din mapa lui și îl ține ridicat în fața mea. Îmi împletesc degetele la spate, ca reacție la textul scris cu majuscule negre: SUNTEM AICI SĂ TE ȚINEM DE MÂNĂ. Un act de sfidare de care numai eu sunt conștientă.

Mă uit la cei doi oameni de pe pliant. Le cunosc bine fețele – i-am văzut de câteva ori pe zi pentru că sunt fixați pe ușa frigiderului meu, cu un magnet în formă de inimă. Unul este o femeie de vârstă mijlocie; celălalt este un bărbat care arată destul de bătrân cât să-i fie bunic. El are ochii încețoșați și părul alb la tâmpile și pare mărunțel în fotoliul lui, cu umerii ridicați către urechi. Cei doi își zâmbesc și – întocmai cum spune numele asociației – își strâng mâinile.

— Întotdeauna am crezut că asistența asta e o chestie pentru oamenii în vârstă, îi spun lui Tom McDermott, gata să etichetez pliantul ca proba A.

— De fapt, încercăm să ajungem la oricine ar putea să aibă nevoie de un prieten. Bătrâni, adolescenți și orice persoană aflată între aceste două vârste.

— Eu am prieteni, îi spun, forțând realitatea.

— Poate că mai e loc pentru încă unul?

Mă gândesc la asta, la felul în care micul meu cerc n-ar putea trece deloc drept un cerc – dacă nu pui la socoteală și pisica – și nu sunt cu adevărat atentă la ceea ce spune despre training, și evaluarea riscului, și codul de conduită. Dar decid că sunt suficient de curioasă încât să-l las să-mi intre în casă.

Nu am putut să-mi mut puzzle-ul aproape terminat cu *Sărutul* lui Klimt de pe măsuta de cafea din living, așa că o împing cu grijă la perete. Dacă Tom McDermott are nevoie de o masă, ne putem muta în bucătărie.

Îl las acolo și mă duc să fac un ceai. („Fără zahăr – sunt destul de dulce”, îmi spune făcându-mi cu ochiul și, cumva, îi iese destul de drăgălaș, și nu dubios.) Când mă întorc, el stă într-un genunchi și privește *Sărutul*.

— Cât timp ți-a luat?

— Câteva zile, doar câte jumătate de oră, când și când, spun așezând tava cu ceaiul pe podea.

Am adus și o farfurie cu fursecuri de ciocolată, chiar dacă Tom McDermott pretinde că e destul de dulce.

— Fantastic! spune, și mă gândesc că vorbește despre puzzle, nu despre fursecuri, dar el se întinde după unul și ia o mușcătură.

Stă pe podea cu picioarele lui lungi încrucișate și soarbe apoi și din ceai, ca fursecul să alunece mai bine. Pentru o persoană complet străină, s-a instalat foarte confortabil în livingul meu. Mă așez într-un capăt al canapelei cu ceaiul în mână, iar cana îmi încălzește palmele.

— Meredith, chiar mă bucur să te cunosc. Înainte de a începe să discutăm, permite-mi să-ți ofer câteva informații despre organizația noastră caritabilă. A fost fondată în 1988, chiar aici, în Glasgow, de o femeie pe nume Ada Swinney, a cărei mamă era imobilizată în casă din cauza dementiei. Misiunea noastră de astăzi este exact aceeași ca și misiunea Adei de atunci – să oferim companie, prietenie și sprijin oricui are nevoie.

Nu știi ce să spun, așa că sorb din ceai.

— Cel mai important lucru, întotdeauna, este să te simți confortabil și în siguranță. În orice moment, dacă nu simți asta, poți să-mi spui să plec și o să plec, fără să-ți pun vreo întrebare! Scoate niște formulare din mapă. Vrei să terminăm mai întâi cu partea plictisitoare?

Îi răspund la toate întrebările și încuviințez din cap atunci când e cazul, până când formularele se întorc la locul lor.

— În mod clar, ești campioană la puzzle-uri, spune. Cu ce altceva îți mai place să-ți ocupi timpul?

După câteva secunde bune în care Tom McDermott zâmbește – recunosc că are niște ochi blânzi – iar eu mă uit la el absentă, îi zic:

— O grămadă de chestii.

— Ei bine, se vede! Face un gest spre cărțile care căptușesc un întreg perete al camerei, apoi sare în picioare dintr-o mișcare surprinzător de lină pentru picioarele acelea. Ai o mare varietate aici, Meredith. O mulțime de clasici... istorie... artă... ai ceva preferat?

— E un volum de poezie, de fapt. Emily Dickinson.

Mă duc lângă el la rafturi și scot un volum subțire, portocaliu, cu cotorul moale și crăpat de la deceniile de uzură, de la atingerea unor degete mult mai bătrâne decât ale mele. L-am cumpărat de la anticariatul meu preferat. „Pentru Violet, mereu al tău”, scrie pe pagina de gardă. Deseori m-am întrebat cine a fost Violet și de ce o carte care i-a fost dăruită cu atâta implicare a sfârșit prin a-mi fi vândută mie, cu două lire. Oricare ar fi povestea ei, mă simt în siguranță când o țin în mână.

— Dickinson. Era destul de funebră în sinea ei, nu-i așa? Un geniu.

— Pot să ți-o împrumut dacă vrei, zic eu, surprinzându-mă și pe mine că-i ofer cartea.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Mulțumesc, Meredith. O să am mare grijă de ea și o să ți-o aduc înapoi data viitoare când ne vedem.

Sunt un pic luată prin surprindere. Mă așteptam să spună – amabil, politicos – că nu se poate să-mi ia cartea preferată. Dar până să-mi reiau locul pe canapea, a băgat-o în mapa lui și s-a mai servit cu un fursec.

— Meredith, știu că n-ai mai ieșit din casă de multă vreme, spune.

— De o mie două sute cincisprezece zile, îi spun.

— E foarte mult timp.

— Da, nici nu mi-am dat seama când a zburat.

— Numeri zilele?

Ridic din umeri și mă simt aiurea.

— Păi, nu prea am ce să calculez, așa că număr.

Îmi înfășor brațele în jurul trupului, pe deplin conștientă de mesajul pe care îl transmite gestul meu.

— Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei. Își menține vocea blândă, în contrast cu tonul meu tăios. Mă aflu aici ca să te cunosc. Mă interesează să aflu despre viața ta, ce-ți place și ce nu-ți place, cum îți petreci timpul. Și... ei bine, poate găsim o cale să te ajut să te întorci în lume?

— Sunt în lume, îi răspund sfidător.

— Da, normal că ești. Dar...

— Am un motan. Fred.

— Fred? Astaire, Savage?

Râde. Eu, nu.

— Fred, și atât.

— Îmi plac pisicile, spune.

Încep să cred că Tom McDermott o să fie de acord cu mine indiferent ce spun. Consideră că puzzle-ul meu e fantastic. Îi place Emily Dickens și îi plac pisicile. Totodată, încep să regret că i-am dat cel mai prețuit volum de poezii. Aș putea să nu-l mai văd niciodată, cu coperta lui portocalie, atât de dragă mie. Mă întreb dacă aș putea să i-l cer înapoi. Poate se va duce la baie, și atunci aș putea să i-l sustrag din mapă și să îl pun înapoi pe al doilea raft de sus, unde-i e locul.

Dar el nu dă semne că s-ar duce la baie, ci vrea să continue discuția despre pisici.

— Ce se întâmplă dacă Fred se îmbolnăvește? mă întreabă.

Tom McDermott m-a subestimat. Mi s-au mai pus întrebările astea.

— Fred nu se îmbolnăvește niciodată, îi răspund cu mândrie. Dar am o prietenă foarte bună, Sadie. Sadie s-ar duce cu el la veterinar.

— A, asta-i bine. Ce altceva mai face Sadie pentru tine?

— Îmi ia medicamentele de pe rețetă o dată pe lună. Atâta tot. E prietena mea, nu îngrijitoarea mea. Îmi simt umerii încordați. Rămăsesem cu ei înțepeniți – ridicați spre urechi – din momentul în care i-am dat cartea. N-am nevoie de nimic altceva.

— Și lucrezi... cu normă întreagă?

— Sunt freelancer într-ale scrisului, deci e variabil. Dar sunt destul de ocupată.

— Într-ale scrisului? Sună interesant.

— De fapt, nu prea e. Nu am o rubrică în *New York Times* sau ceva de genul ăsta. Scriu content online pentru diverse companii.

— Crede-mă, e interesant în comparație cu ce făceam eu, zice el, schițând o grimasă. Am fost concediat anul trecut de la jobul meu în finanțe. Așa că mi-am luat un răgaz ca să-mi dau seama ce să fac mai departe.

Aprob din cap. Nu m-am priceput niciodată la conversație.

— Dar familia ta, Meredith? Te vizitează des?

Mi se strânge stomacul. Iau o gură de ceai.

— E complicat, îi zic.

— Mă pricep la complicații, spune el și vocea lui sună blând. Dar nu trebuie să vorbim despre asta, Meredith.

— Am o mamă. Și o soră. Fiona. Fee. E cu un an și jumătate mai mare decât mine, zic eu, mitraliind cuvintele.

— Cum e sora ta?

Venind din partea lui, e o întrebare normală.

— Diferită de mine. Dar nu mai știu nimic despre ea. N-am mai vorbit de mult. De fapt, nu mă mai văd deloc cu ea și cu mama.

— Chiar că-i complicat, nu glumă, spune Tom încet.

Apoi așteaptă, iar faptul că îmi lasă spațiu mă face să mă întreb dacă pot să spun mai multe. Numai că nu-mi găsesc cuvintele potrivite, așa că mă duc iar în bucătărie să mai aduc fursecuri.

*

Jumătate de oră mai târziu, stau la ușă și aștept răbdătoare ca Tom McDermott să iasă, să coboare cele trei trepte până pe aleea din grădină, să urce în mașina lui gri și să plece. Sunt epuizată după toată discuția, după toate întrebările, după toată îngrijorarea legată de cartea mea, după toată prefăcătoria aceea cum că viața mea e de nota zece când, de fapt, în cele mai multe zile, abia reușește să atingă, cu chiu cu vai, un șase.

Nu se grăbește să plece. Deja mi-a mulțumit adânc pentru ospitalitate, privindu-mă direct în ochi și spunându-mi că va veni iar să mă vadă săptămâna viitoare, dacă e OK din punctul meu de vedere. Fred ne privește din locul lui preferat, de pe scaunul confortabil aflat la etaj, pe palier. Și pentru el este primul bărbat care intră în casă; mă întreb dacă pisicile iau seama la așa ceva. Pe de o parte, sunt mulțumită că n-a venit jos să-l întâmpine pe Tom.

— Ține minte, nu ai nici o obligație, spune Tom. Dacă îți displac glumele mele sau dacă nu-ți permiți toate fursecurile pe care le mănânc, poți să-mi spui oricând să degajez terenul. Nu mă supăr, îți promit.

— Ai la tine cartea mea preferată, deci cred că va trebui să ne mai vedem.

— Foarte adevărat. Zâmbește. Și abia aștept să văd la ce puzzle o să lucrezi data viitoare.

— La un mozaic, îi spun. E foarte complicat.

— Păi, abia aștept să-l văd. Pe curând, Meredith.

Dau să-i fac cu mâna în semn de rămas-bun, dar el se oprește pe treptele de la intrare.

— Încă un lucru, Meredith... dacă nu te superi. Sunt curios: trebuie să fie ceva ce făceai înainte și îți lipsește. Ceva ce nu poți face acasă.

A început să plouă din greu. Tom McDermott își încheie paltonul din lână. În spatele lui, norii grei, cenușii ai după-amiezii târzii vin spre mine. Sunt conștientă de prezența lor fără să-i privesc direct. Mă trag un pic în spate, la adăpost.

— Înotul. Îmi place să înot.

— Eu sunt un înotător jalnic, spune el. Știu să înot câinește și cam asta e tot. Oricum... își scoate fularul de sub palton și îl înfășoară strâns la gât, apoi își scutură o picătură de ploaie de pe vârful nasului. În ritmul ăsta, o să înot până acasă. La revedere, Meredith. Ai grijă!

— Și tu, Tom McDermott, șoptesc și închid ușa.

În noaptea aceea, visez că înot câinește într-un lac, împreună cu Emily Dickinson. Tom McDermott și bătrânul din pliant stau pe mal și se uită, făcându-ne cu mâna și mâncând fursecuri de ciocolată.

ZIUA 1.219

Luni, 19 noiembrie 2018

Mă uit la ceas. 8:19 dimineață. Sunt aproape în grafic. Am suficient timp pentru exerciții înainte de a pune ouăle la fiert, la ora 8:45. Două ouă, cinci minute pentru a obține gălbenușul cleios perfect. Mi-a luat trei zile să reușesc și a meritat fiecare încercare.

Dar înainte de ouăle perfecte, douăzeci de minute de cardio. Ce revelație a fost să descopăr că douăzeci de minute de exerciții pe zi, cu o zi de pauză la alegere, sunt tot ce-mi trebuie ca să rămân în formă! Am câteva programe de exerciții preferate pe YouTube, dar mai și inovez din când în când, doar așa, de distracție. Și ce e minunat la faptul că le fac acasă, singură, este că nu mă vede nimeni cum gâfâi după șase runde de sărituri cu forfecare.

Întotdeauna după exercițiile cardio fac unele de relaxare: stretching, respirație profundă și afirmații pozitive. „Mă accept necondiționat” este una dintre cele mai recent adăugate în repertoriul meu. În dimineața asta, încă o dată, mă străduiesc să mă familiarizez cu afirmația; nu-mi iese prea ușor. Diane, psihoterapeuta mea, îmi spune să perseverez, spune că trebuie să devină o obișnuință ca să aibă efect. I-am spus că nu cred că afirmațiile ar trebui să fie niște minciuni, ceea ce a dus la o lungă conversație despre comportamentele de autosabotare.

Odată exercițiile matinale terminate și ouăle fierte, pun două felii de pâine cu semințe la prăjit și le las până se fac maro-aurii. Le ung cu un strat subțire de unt, le tai în bucăți înguste și le pun pe o farfurie. După asta, ouăle merg în păhăruțele lor cu buline, le sparg în vârf (partea cea mai bună) și mă așez la masă, cu ceaiul în cana mea preferată, cea care se potrivește cu păhăruțele pentru ouă. Este 8:59. Perfect. Mă simt impulsionată de aceste mici realizări.

Lucrez câteva ore offline, mănânc un sendviș cu brânză și murături la prânz, apoi mă loghez. Încerc să-mi limitez timpul petrecut online pentru că știu cât de ușor te poate acapara lumea virtuală. O oră pe internet e ca zece secunde în viața reală. Mi-am scris odată un program, dar mi-am dat seama imediat că nu inclusesem o toleranță pentru acele momente spontane de căutări pe Google care apar cu regularitate, cum ar fi atunci când trebuie să

află cum se prepară sosul béchamel sau nu-ți amintești cum o chema pe cea de-a cincea soție a lui Henric al VIII-lea (mi-a venit în minte într-o zi când mă gândeam la misoginism, și întotdeauna le-am încurcat pe Catherine între ele).

Știu că unii oameni consideră că internetul e sursa tuturor relelor, dar eu n-aș putea să trăiesc fără el. Literalmente. Pot să comand și să mi se livreze acasă tot ce vreau, uneori, în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Lapte proaspăt, și tampoane, și baterii, și cărți. Nici măcar nu e nevoie să deschid ușa, dacă n-am chef să văd pe nimeni în ziua aceea. Am o cutie poștală la intrare, suficient de încăpătoare pentru colete. Eu singură am montat-o, sunt mândră de asta.

Din fericire, am găsit o aplicație deșteaptă care îmi înregistrează timpul petrecut pe internet și mă deconectează când am ajuns la limita zilnică de opt ore. Din care până la șase petrecute muncind, în funcție de numărul de proiecte pe care le am în lucru, ceea ce îmi lasă două ore pentru regi misogini și orice altceva. Chiar și după atâtea luni, tot sunt luată prin surprindere când îmi epuizez orele. Dar asta mă motivează să-mi folosesc bine timpul.

După ce mă pun la punct cu știrile (E Ziua Internațională a Bărbatului, ceea ce mă duce pe panta editorialelor de opinie privind masculinitatea toxică), mă loghez pe StrengthInNumbers, grupul de sprijin online în care m-am înscris după ce Sadie mi-a trimis linkul, într-un e-mail cu subiectul: UITĂ-TE LA ASTA!!! A fost doar una dintre ideile ei strălucite. Are o mulțime de idei de-astea și îmi trimite linkuri la cărți nou-apărute sau la articole care speră ea că îmi vor da impulsul de care am nevoie ca să redevin o persoană normală. Îmi trimite recenzii ale noilor restaurante, oferte de la Groupon pentru weekenduri la spa și după-amiezi la ceainării. Pentru orice eventualitate, îmi scrie ea. Le dau delete fără să le citesc. Știu că Sadie are intenții bune, dar nu vreau să-mi petrec timpul liber citind studii despre tulburările de anxietate socială sau cărți despre agorafobie scrise de persoane cu numele precedate de tot soiul de titluri pompoase.

Dar o să spun, ca să se consemneze, că nu am nici una dintre chestiile alea.

Trebuie să admit că StrengthInNumbers a fost una dintre cele mai bune idei ale lui Sadie. Îmi place statutul anonim al conexiunilor online și mă reconfortează să știu că nu sunt cea mai nebună persoană din țara asta.

Astăzi sunt active nouăzeci și opt de persoane – în limite normale pentru o dimineață de luni. Serile și weekendurile sunt mult mai aglomerate, din motive evidente. Am noroc că lucrez de acasă și pot să-mi fac propriul orar, așa că nu sunt prinsă în menghina programului de la nouă la cinci. Ăsta e cel puțin un lucru care cu siguranță nu-mi lipsește. Deseori lucrez seara, târziu – îmi place să fiu trează când orașul doarme.

Mă conectez cu câțiva obișnuiți și îi întreb ce-au făcut în weekend. Janice (WEEJAN) a avut probleme cu fiica ei, o adolescentă capricioasă, dar a reușit să se abțină să mănânce toate bomboanele de ciocolată din cutia de Quality Street (a mâncat numai opt și nu și-a provocat voma pe urmă). Gary (RESCUEMEPLZ) spune că a fost la o beție – deși chiar nu a vrut – dar ce altceva poate să facă atât timp cât e pe o listă de așteptare de optsprezece luni pentru un consilier? Îi spun să mă aștepte douăsprezece luni să i-o cedez pe terapeuta mea, Diane, care nu este chiar persoana mea preferată, dar, cu siguranță, nu m-am simțit niciodată mai rău după ce am vorbit cu ea. Janice îi spune că poate să-și găsească un psihoterapeut privat, cu cincizeci de lire pe oră. Gary spune că sunt vremuri grele și nu-și poate permite să plătească cincizeci de lire pe oră. Janice punctează că probabil cheltuie banii ăștia pe bere și vodcă într-o săptămână, ceea ce lui Gary nu-i pică tocmai bine. Îi las să se certe pe tema pericolelor automedicației, precum și a punctelor forte și slăbiciunilor sistemului național de sănătate. O să se învâртеască în jurul cozii ca de obicei. Sunt pe punctul de a ieși de pe chat când o fereastră de conversație privată se deschide pe ecran.

CATLADY29: Hello?

Trec cu mouse-ul peste poza de profil – o pisică albă, cu blana stufoasă, care îmi smulge un zâmbet. Îi verific datele: femeie, 29 de ani, Glasgow.

JIGSAWGIRL: Hi!

CATI_ADY29: Nu sunt sigură că fac ce trebuie. E prima dată când intru aici... Pur și simplu, am nevoie să vorbesc cu cineva... 😞

JIGSAWGIRL: Hei, e în regulă. Eu sunt Meredith.

CATLADY29: Bună, Meredith. Eu sunt Celeste.

JIGSAWGIRL: Bună, Celeste. Văd că ești din Glasgow. Întotdeauna mă bucur să cunosc un confrate Weegie¹.

CATLADY29: Și tu ești din Glasgow? O, asta mă face să simt că vorbesc cu o persoană reală. Pe unde locuiești?

JIGSAWGIRL: Sunt cât se poate de reală. Locuiesc în East End.

CATLADY29: Eu tocmai m-am mutat în centrul orașului. Pe lângă școala de artă.

JIGSAWGIRL: Serios? Pe-acolo îmi făceam veacul înainte. Ce vremuri!

CATLADY29: Stau pe Sanderson Street.

JIGSAWGIRL: Nu se poate! Acolo am locuit și eu. La numărul 48. Apartamentul A.

CATLADY29: Meredith, n-o să-ți vină să crezi. Eu stau la 48D.

JIGSAWGIRL: OMG! Cât de tare e asta! Apartamentul de deasupra!

CATLADY29: Știu, nu-i așa? Când ai stat acolo?

JIGSAWGIRL: M-am mutat acum vreo cinci ani. Am decis că e timpul să-mi iau inima-n dinți și să-mi cumpăr casa mea. Îți place acolo?

CATLADY29: Îmi place la nebunie zona. Apartamentul e cam mic, totuși. Abia ai loc să ții o pisică.

JIGSAWGIRL: LOL! Îmi aduc aminte. Apropo de pisici, cine e drăgălășenia din poza ta de profil?

CATLADY29: A, aceea e pisica mamei. Lucy. Din păcate, aici nu e voie cu animale de companie. 😞

JIGSAWGIRL: Eu am un motan. Îl cheamă Fred.

CATLADY29: Ah... ești o norocoasă! Va trebui să-l pui la poza de profil, să-l văd și eu.

JIGSAWGIRL: O să-l pun. Merită un pic de expunere.

CATLADY29: Mă bucur că te-am cunoscut, Meredith. Tu ce cauți pe aici?

Tastez rapid răspunsul standard.

JIGSAWGIRL: Prietenie și sprijin. Am niște probleme psihoemoționale.

CATLADY29: Sper că n-am fost prea indiscretă.

JIGSAWGIRL: Nici vorbă!

CATLADY29: Și cum merge treaba pe-aici?

JIGSAWGIRL: Păi, există canale diferite pentru probleme diferite. Depresie, dependențe, tulburare de stres posttraumatic... chiar de toate. Acelea sunt monitorizate și moderate de voluntari. Există și o mulțime de

pagini cu sfaturi și cu linkuri către linii de asistență telefonică de specialitate. Și poți discuta și în privat cu oamenii, individual sau în conversații de grup. Cum facem noi acum.

CATLADY29: E cam intimidant, să fiu sinceră.

JIGSAWGIRL: Hei, e-n regulă. Nu pot promite să ajut, dar sigur pot să ascult dacă vrei să discuți despre ceva.

Mi-o imaginez uitându-se la ecran și întrebându-se dacă e sau nu cazul să aibă încredere în cineva străin. Încercând să decidă dacă se va simți mai bine sau mai rău împărtășindu-și grijile sau coșmarurile. Asta e o întrebare la care nu pot să răspund. După aproape doi ani, eu încă nu m-am deschis complet nici față de Janice sau de Gary.

CATLADY29: De fapt, cred că aș vrea să vorbesc doar despre pisici pentru o vreme, dacă se poate.

JIGSAWGIRL: Nici nu-mi doresc altceva.

Ajungem să stăm la taifas o groază de timp, nu doar despre dragostea noastră comună pentru pisici, ci și despre Liza, care locuiește încă la 48B și își atârnă chiloții la uscat peste pervaz. Îi spun lui Celeste că am crezut că și-a învățat lecția prin 2002, când o rafală de vânt i-a proiectat o pereche de tanga negri din dantelă în calea autobuzului 60. Celeste îmi spune că, din câte crede ea, Liza nu mai poartă tanga din dantelă și îmi trimite mai multe emoticoane râzând, iar eu, la rândul meu, râd de mă prăpădesc amintindu-mi incidentul.

Îmi dau seama că Sadie trebuie să ajungă în scurt timp – mi-a trimis ieri un SMS că o să treacă după ce-l ia pe James de la școală. Înainte de a ieși de pe chat, îi spun lui Celeste că mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu ea, și n-o zic doar din politețe.

Sadie a apărut la jumătatea primului an de gimnaziu, cu un cap mai înaltă decât toți băieții și cu o atitudine la fel de îndrăzneată ca și tunsoarea ei. Avea părul de un blond aproape alb și îl purta tuns scurt, dat după urechi. Celelalte fete din clasă o priveau cu dispreț de după cortinele lor de păr permanentat, dar mie îmi amintea de modelele din catalogul Freemans al mamei. Nu aveam cârlionții elastici sau tunsoarea cool a lui Sadie; mama

refuza să dea bani pe asemenea mofturi. Părul meu era lung și drept și avea aceeași culoare fadă dintotdeauna.

Domnul Brookes a așezat-o pe Sadie lângă mine la ora de engleză și, după un schimb rapid de întrebări și răspunsuri (da, am urmărit *Twin Peaks*, cu siguranță îmi plăcea mai mult serialul *Home and Away* decât *Neighbours*, preferatul meu din trupa New Kids on The Block era Donnie, dar Jordan era foarte aproape, pe locul al doilea), eram deja prietene.

— Ai trecut testul, mi-a zis câțiva ani mai târziu.

— Tu l-ai picat, dar mi-a părut rău pentru tine, am tachinat-o.

— Suntem ca sarea și piperul, a spus ea. Total diferite, dar ne completăm.

Mă vizitează cât poate de des, uneori cu copiii după ea. James și Matilda își împart timpul între Sadie și fostul ei soț, Steve, care este chitarist într-o trupă de coveruri după Led Zeppelin și care a părăsit-o pe Sadie pentru o fană, la șase luni după nașterea Matildei. Răspunsul ei când i-a anunțat plecarea iminentă, într-o sâmbătă, la micul-dejun, a fost: „Tu chiar ai o fană?” După ce a plecat cu valiza lui prăpădită, Sadie s-a dus în garaj și a mânjit cu vopsea de un roz-pastel prețioasa lui chitară Gibson Les Paul. Și-a făcut un selfie cu chitara într-o mână și cu degetul mijlociu ridicat, ca să fie totul clar, adăugând comentariul: „Asta o să-ți amintească de fiica ta. E aceeași culoare cu cea a pereților camerei ei”.

Asta a fost cam cu an în urmă, iar acum relațiile sunt pe cât de amiabile pot fi când imaginea de ansamblu cuprinde adulterul și abandonul. Fana l-a părăsit pe Steve la numai câteva săptămâni după ce se îndrăgostise de *riff*-ul lui extraordinar, iar el s-a întors acasă, la familie, ca s-o implore pe Sadie să-l ierte. Numai că ea schimbase deja încuietorile. A încercat să-i facă o serenadă prin fanta de corespondență, iar ea a intrat pe Spotify și a pus Red Hot Chili Peppers la maximum, strigând: „John Frusciante – asta chitarist!”

Sadie are un weekend pe lună fără copii și încearcă să înghesuie cât mai multe activități în el. Apare la mine între a treia și a patra întâlnire a zilei (cea de la prânz și cea de la cină; micul-dejun și gustarea sunt deja uitate).

— Am foarte puțin timp pentru întâlniri, spune atunci când ridic din sprâncene. Nu mă mai judeca, pune de ceai și hai să-ți povestesc despre Larry care încă mai locuiește cu maică-sa.

N-o judec propriu-zis pe Sadie. Adică n-o judec mai mult decât judecă fiecare pe toată lumea. Drept să spun, mă fascinează viața ei socială. A

trecut atâta vreme de când n-am mai fost la o întâlnire, de parcă ar fi fost într-o altă viață.

— Ar trebui să intri și tu pe o aplicație, mi-a spus odată Sadie. Măcar ca să te amuzi. Nu se știe niciodată – ai putea să cunoști pe cineva care să te facă să spargi ușa. Aș veni să te văd și aș găsi în ușă o gaură de forma lui Meredith.

Am râs, stânjenită. Știm amândouă că mi-ar trebui mai mult de atât ca să ies din casă.

Ideea de a sta în casă trei zile, ca să nu mai vorbim de trei ani, îi este atât de străină lui Sadie, încât în prima lună nici nu i-a venit să creadă. Până când a apărut într-o seară și m-a găsit stând sub masa din bucătărie. În momentul acela, a început s-o ia în serios.

La fel de greu pentru Sadie este să accepte că mi-e bine așa. Sau, cel puțin, mi-e mai bine decât îmi era în faza în care mă ascundeam sub masă. Putea fi și mai rău decât o viață de aproape șase. Cred că a prins ideea, dar încă avem discuția asta din când în când.

— Cum rămâne cu oamenii?

— Care oameni?

— Oamenii pe care-i întâlneai când ieșezi. Întâlnirile întâmplătoare care-ți făceau viața mai interesantă.

— Oamenii pe care-i întâlneam întâmplător nu mi-au făcut niciodată viața interesantă.

— Îți aduci aminte de seara aia... când l-am întâlnit pe tipul care ne-a ghicit în palmă?

— Tipul care a spus că o să ajungi maestru bucătar?

— Încă s-ar mai putea întâmpla!

— Ei bine, eu nu cred că o să am șase copii.

— Nu se știe niciodată.

— Măcar atâta lucru se știe.

— OK, deci era un ghicitor foarte prost. Dar nu-ți lipsesc serile alea? Când întâlneam oameni ridicoli, interesanți, nebuni?

— Sadie, pe jumătate dintre ei nici nu mi-i amintesc. Și, pe bune, nu erau deloc interesanți.

Chipul i se întristează și mă simt prost. Oamenii pe care îi întâlneam erau doar o parte din poveste. Eu și cu Sadie ne cream întotdeauna propria

distracție, umblând din bar în bar, râzând, și dansând, și planificându-ne în detaliu viața.

— Nu ți-e dor să privești pe cineva în ochi?

A spus-o încet, ca și cum i-ar fi fost teamă că o să încep să plâng.

— Te privesc pe tine în ochi, chiar acum, îi spun cu blândețe.

— Da, dar te-oi fi săturat de ochii mei.

— Niciodată. Ai ochi frumoși. Li se schimbă culoarea în funcție de dispoziție.

Se uită cruciș și scoate limba.

— Și acum sunt frumoși?

Îi zâmbesc – prietena mea haioasă, care ar face orice pentru mine.

Nu se lasă niciodată păgubașă, e ca un câine care ține de un os.

— Nici de aerul proaspăt?

— Țin tot timpul ferestrele deschise și deseori scot capul pe ușa din spate, ca să iau o gură de aer de Glasgow, proaspăt și înmiresmat.

— Meredith, nu face mișto!

— Nu fac.

Și tot așa, până când una dintre noi se plictisește și începe să vorbească despre altceva.

— Nu suport să te văd așa, mi-a spus în ajunul Crăciunului trecut, după ce am făcut schimb de cadouri, am pocnit surprizele² și ne-am îmbrățișat strâns.

Urma să-i ia pe James și Matilda de la Steve și să meargă acasă, să se apuce de preparativele pentru ziua următoare, când avea să ia prânzul cu familia ei.

M-am îndepărtat de ea și am oftat.

— Așa cum?

— Așa... singură.

— Nu sunt singură, Sadie. Îl am pe Fred. Săritor ca întotdeauna, Fred a mieunat zgomotos din bucătărie. Și nu sufăr de singurătate. Am suferit, dar acum, nu.

— Nimeni n-ar trebui să fie singur de Crăciun, mi-a spus pe tonul răstit la care apela ca să-și ascundă emoțiile mai complexe.

— Îl am pe Fred, am spus din nou. O să mă uit la *Unora le place jazzul* și o mă apuc de noul puzzle. Abia aștept.

— Tu și puzzle-urile tale!

Tonul ei a sunat mai puțin agresiv. Mi-a dat un pumn ușor în braț înainte de a închide ușa după ea. Am rămas acolo un moment, sprijinindu-mă cu o mână de tocul ușii, pe dinăuntru. Câteodată, când pleacă, e ca și cum toată viața ar fi ieșit afară din casă.

Astăzi, James e răcit, Matildei îi dă un dințișor, iar Sadie e mahmură.

— Nu stăm mult, promite ea în timp ce împrăștie căciuli, și paltoane, și ghete prin tot holul.

Fred n-are chef de copii; se ascunde sub patul meu.

— Ce-ai mai făcut? o întreb. Pari terminată, adaug, așa cum numai niște prietene de o viață își permit. De fapt... zic și mă uit mai atent la ea. Pe de altă parte, arăți uimitor. Îți strălucesc ochii.

— Am cunoscut pe cineva, șoptește, incapabilă să-și stăpânească zâmbetul, care i se lățește pe toată fața.

Îmi aruncă privirea tipică prin care îmi spune că asta nu este o conversație pentru niște urechiușe mici. Până golește ea o pungă de jucării pe podeaua livingului și desface câte un biscuit pentru fiecare dintre copii, eu fac un ceai și umplu platoul meu preferat, vintage – una dintre cele mai bune achiziții ale mele de pe eBay – cu gustări de oameni mari.

— Nu pot să mănânc nimic, spune Sadie între două înghițituri de ceai. Poate numai una. Mușcă dintr-o brioșă cu ciocolată și unt de arahide. Mer, e incredibilă!

— Da, dar spune-mi cine-i tipul, îi zic.

— Colin, zice, și jur că se înroșește în obraji și îi sclipesc ochii când îi pronunță numele. Ne-am cunoscut online, acum două săptămâni. Ne-am întâlnit de trei ori. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca el. Se întinde peste masă și mă ia de mână. Sunt atât de fericită, Mer!

Timp de două cafele, îmi povestește despre Colin: că are patruzeci și doi de ani, e tâmplar, divorțat, nu are copii, dar este absolut dispus să se întâlnească cu o mamă singură („Spre deosebire de majoritatea idioților pe care i-am întâlnit”, adaugă). Este generos, amuzant, înalt, se subestimează și nu dă doi bani pe fotbal. În esență, bărbatul ideal pentru Sadie.

— E complet diferit de Steve, spune ea. Mer, de el chiar cred că m-aș putea îndrăgosti. Îți vine să crezi?

Îi întorc zâmbetul larg; e de-a dreptul molipsitor. Și totuși, entuziasmul ei îmi amintește cât de lipsită sunt de porțiunea asta atât de amplă din spectrul

emoțiilor umane normale. Când mă gândesc la Gavin, îmi amintesc cum era să am o relație, dar nu și ce simțeam. Ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva care mi-ar fi povestit despre asta. Viața mea se împarte în două, înainte și după, iar înainte a rămas undeva unde nu mai pot ajunge.

Matilda umblă poticnindu-se prin bucătărie, mânjită cu ciocolată pe toată fața. Se repede la mine și își îngroapă capul în poala mea.

— O, Doamne, ești plină de ciocolată! sare Sadie. Stai să iau niște șervețele să te curăț. Tilly, vino încoace, panaramă mică!

— Sadie, e-n regulă, îi spun, ciufulind buclele care-mi gâdilă bărbia.

Nimeni n-a mai fost de mult atât de aproape de mine. Îmi petrec lejer brațele în jurul trupușorului agitat al Matildei și îi savurez aroma dulceagă de copil. Știu că, dintr-o clipă într-alta, o să fie atrasă de altceva. În timp ce Sadie răscolește prin colecția ei de genți din hol, mă uit la piciorușele Matildei în ciorapi cu dungi și la degetele ei pline de ciocolată. O gâdil pe burtica rotunjoară și ea chicotește. Râd și eu și ridică privirea spre mine.

— Dă să-ți văd dințișorii, spun, iar ea deschide gura mare și își dă capul pe spate, ca să văd mai bine. Uau! Ai o mulțime de dinți strașnici!

Încuviințează din cap entuziasmată, cu gura încă larg deschisă. Mă fixează cu ochii ei albaștri și rămâne surprinzător de nemișcată, susținându-mi privirea, până când apare Sadie în cameră.

— Vai, uite ce faci dacă te las o clipă! exclamă ea afectat, dar în clipa următoare, o ia pe Matilda în brațe, o duce în living, și astfel momentul nostru se încheie.

Brusc, simt răcoare, fără trupușorul ei cald lipit de mine. Trag în jos de mânecile puloverului și îmi încrucișez brațele peste pântec, încercând să-mi ofer căldura pe care n-o primesc niciodată de la nimeni. Rămân așa, înfrigurată și serioasă, cu un nod dureros în gât, până când Sadie se întoarce în încăpere.

O oră mai târziu, când Sadie și copiii au plecat, refac traseul lor prin casa mea, adunând firimituri, ștergând urme de degete cu ciocolată de pe diverse suprafețe, punând lucrurile la locul lor. Știu că lui Sadie îi e greu să se relaxeze când e aici cu copiii. Se gândește, probabil, că mizeria pe care o fac mă deranjează, dar nu e așa.

— Casa ta e imaculată, spune mereu, și uneori sună ca o acuzație.

E adevărat, dar la ce se așteaptă? Nu sunt decât eu aici, cu un motan roșcovan foarte special, care are obiceiuri igienice foarte prețioase și se curăță de mai multe ori pe zi. Nu-mi ia mult să spăl o farfurie și o furculiță. Durează zile întregi până umplu coșul cu rufe murdare. Produc foarte puține deșeuri. Și, în orice caz, îmi place ordinea. Nu mă simt în largul meu să trăiesc în haos.

Dar haosul copiilor e altă chestie. Îmi amintește că există în viața mea persoane cărora le pasă. Care o să continue să vină în casa mea atât timp cât o să fiu aici și o să lase urme ale prezenței lor. Să curăț după ei îmi dă o idee despre cum ar fi să fiu și eu mamă. Să am niște omuleți care să se bazeze pe mine să-i țin curați, fericiți și în siguranță. Mă doare dacă mă gândesc prea mult la asta.

Curăț masa din bucătărie, mă gândesc la Sadie ghemuită în mașina ei, hlizindu-se la telefon. La acele mesaje de la începutul unei relații, care fac să-ți sară inima din piept. Nu știu dacă mie o să-mi mai tresară vreodată inima așa.

Când duc mătura și fărâșul la loc, în dulapul de sub chiuvetă, zăresc cana galbenă cu capac a Matildei în ghiveciul mare din colțul bucătăriei. Mă întreb de ce-o fi ales locul ăsta ca s-o ascundă. Mă gândesc s-o las acolo, s-o descopere ea data viitoare când mai vine. Însă o iau cu mine în living și o așez pe raftul din mijloc al bibliotecii. Vreau s-o văd când stau seara aici și fac un puzzle sau citesc o carte. Pare ruptă de context în cameră și, totodată, perfect la locul ei.

ZIUA 1.222

Joi, 22 noiembrie 2018

Tom, cu zâmbetul lui larg și paltonul din lână, s-a întors.

— Îmi pare foarte rău, Meredith, spune și se așază pe canapeaua mea. Am uitat cartea de Emily Dickinson.

Îmi stă inima-n loc. Dacă n-ar fi fost cartea, aș fi anulat întâlnirea de azi. Îmi place de Tom, dar am lucrat până târziu aseară și n-am chef de taclale.

— A, nu-ți face probleme, spun fără convingere. O să fac un ceai.

În timp ce aștept ca apa să fiarbă, mă uit la reflexia mea în ușa cuptorului. Te fac ușile cuptoarelor să arăți mai bătrân? N-am idee, dar cu siguranță e o apăsare pe chipul meu pe care n-am mai văzut-o până acum. Peste câteva luni, împlinesc patruzeci de ani. Singurul bărbat din viața mea se află aici pentru că își oferă sprijinul și prietenia unor persoane complet străine în timp ce se gândește ce job serios să-și găsească.

Torn ceaiul, pun fursecuri pe o farfurie și mă târăsc înapoi, în living, unde îl găsesc pe Fred cuibărit în poala lui Tom și torcând zgomotos. Mă uit fix la el. În mod clar, de data asta se bucură mai mult de prezența lui Tom în casa noastră.

— Ce-i mai place să-l scarpini pe burtă, nu-i așa? se hlizește Tom la mine.

Fred aruncă o privire spre mine în timp ce pun tava cu ceai pe măsuta de cafea, apoi își întoarce atenția înapoi, la noul lui prieten.

„Drace!”, îmi zic.

— Cum a fost săptămâna asta, Meredith?

Ridic din umeri.

— Ca de obicei.

Tom se întinde după ceașca de ceai, iar Fred sare de pe genunchii lui. Face opturi în jurul gleznelor mele și mă aplec să-l mângâi pe cap, dându-i de înțeles că i-am iertat mica indiscreție.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac? Un puzzle. N-am mai făcut asta de când eram mic și nu știu nici atunci cât de bine mă pricepeam, dar mi-ar plăcea să încerc. Ai chef?

Îmi dau seama că am, într-adevăr, chef. Am terminat *Sărutul*, dar nu m-am apucat încă de cel cu mozaicul. Și, cel puțin, un puzzle ar putea să-l distragă

pe Tom și să nu-mi mai pună întrebări incomode.

— Vrei să alegi unul? îl invit eu, făcând semn spre cutiile de pe raftul de jos al bibliotecii.

Alege repede, instinctiv, Santa Maria del Fiore, impresionanta catedrală din Florența, cu o mie de piese.

— Ăsta e greu, îi spun. Are atât de multe detalii!

— Îmi plac provocările, îmi spune. Oricum, colega mea de echipă e expertă.

Mut tava pe podea și împrăști piesele de puzzle pe masă.

— Începe întotdeauna cu marginile, îi spun. Dar mai întâi, separăm culorile. Ușurează mult treaba.

Lucrăm în liniște câteva minute, ordonând piesele mărunte ale edificiului florentin emblematic. El adună culorile deschise; eu, pe cele închise.

— Construcția a durat peste o sută treizeci de ani, îi spun. Cupola uriașă a făcut parte întotdeauna din plan, dar le-a luat ceva timp să-și dea seama cum s-o facă, așa că edificiul a rămas descoperit ani de zile.

— Uau! Vederea de sus trebuie să fie nemaipomenită.

— Hai să căutăm colțurile acum, îi spun, dar mă gândesc la mine urcând sutele de trepte mici și înguste până în vârful catedralei.

La cât de mică aș fi în comparație cu orizontul Florenței, dar cât de mare m-aș simți când aș ajunge, în sfârșit, în vârf. La fel cum ne simțeam în uriașul rollercoaster din Parcul Tematic Camelot când eram copii. Cu picioarele goale atârând în cel mai înalt punct, lui Fee îi plăcea să spună ce vedea pe pământ, râzând de cât de mică era toată lumea. Tot ce voiam eu să privesc era cerul.

Pierdem noțiunea timpului și Tom ajunge să stea mai mult de o oră.

— Scuză-mă, Meredith. Probabil că ai lucruri de făcut.

— E OK. Zboară timpul când încerci să construiești o catedrală.

Mă uit la munca noastră, marginile sunt gata, iar cerul înnorat începe să prindă formă.

Pufnește într-un râs zgomotos, un sunet nefamiliar în căsuța mea liniștită.

— Meredith, ești amuzantă.

Îmi fac de lucru cu tava de ceai și mă simt stânjenită.

— Nimeni nu mi-a mai zis asta până acum.

— Câteodată oamenii nu sesizează ceea ce este evident. Dar asta e una dintre principalele mele calități. Îmi face cu ochiul. Încă o dată, îmi cer

scuze pentru carte. Pot să trec să ți-o las mâine, în drum?

Mă gândesc un pic.

— Nu-ți face griji. Adu-o data viitoare.

ZIUA 1.225

Duminică, 25 noiembrie 2018

O întrebare care mi se pune deseori: nu trece greu timpul? Jur că nu. Cel puțin, nu mai greu decât îmi închipui că trece pentru oricine altcineva. Unele zile, și săptămâni, și luni îmi trec ca nisipul printre degete. Am același număr de ore pe zi ca toată lumea și nu am un partener sau copii care să-mi consume din ele. Petrec în jur de trei minute pe zi ca să mă apuc de lucru, nu trei ore ca alții. Dar cumva tot ajung uneori la sfârșitul săptămânii și îmi dau seama că n-am curățat obloanele de lemn de la ferestrele livingului, nu mi-am șters oja sărită de pe unghiile de la picioare și n-am deschis maldărul de corespondență care s-a adunat pe pervaz. Mereu există lucruri pe care nu mai apuc să le fac, cum ar fi înlocuirea siliconului la baie sau organizarea garderobei în funcție de sezon. Faptul că trăiesc singură și nu mă distrage nimeni nu înseamnă că sunt neapărat mai eficientă decât alții. În unele zile, nici măcar nu fac duș.

Duminica e ziua cea mai grea, dar fac tot ce pot ca să umplu spațiul gol. Iau ziarele care mi-au fost livrate, le separ pe secțiuni și le înșir pe masa din bucătărie. Coc prăjituri și umplu ceainicul, chiar dacă sunt singură. Prăjituri, farfurii, cuțite și șervețele, și poate să treacă drept o masă în familie. Mâini care se reped să înșface secțiunea de sport a ziarelor sau suplimentul glossy. Trecerea din mână în mână a untierei și firimiturile scăpate în gemul de zmeură. Sporovăieli și râsete care acoperă zumzăitul de pe fundal al radioului. Mă întreb ce-o fi făcând astăzi Fee, dacă se gândește la mine. Poate că ea, Lucas și mama mănâncă prăjituri și beau ceai împreună. Sau se îndreaptă spre pub pentru un prânz duminical, cu toate fasoanele. N-aș vrea să fiu acolo, dar aș vrea ca Fee să fie aici. Vechea Fee, cel puțin. Acea Fee cu care am împărțit dormitorul – și uneori, patul – mai mult de jumătate din viață. Acea Fee pe care am condus-o la altar. Acea Fee care m-a făcut să mă simt în siguranță, până când n-a mai făcut-o. Sunt scurte momente în care îmi doresc atât de mult să fie aici, încât mă doare. Apoi îmi amintesc de ce nu este, și prăjitura mi se face piatră în gură.

1993

— De ce nu avem fotografii cu noi când eram bebeluși? am întrebat-o pe Fiona.

— Ba avem, a spus ea.

— Avem?

— Are mama în șifonier o cutie în care ține niște poze vechi. Făcute cu polaroidul. E una cu tine și cu mine în baie. Erai un bebeluș dolofan.

— Vreau s-o văd, am spus ignorând tachinarea ei.

Aveam paisprezece ani și primul iubit mai serios, iar faptul că petreceam mult timp cu familia lui mă făcea să mă uit mai atent la propria familie. Normal era să stai de vorbă la micul-dejun. Normal era să spui adevărul, chiar dacă doare. Normal era să existe fotografii de familie.

Mama lui Jamie avea poze peste tot: pe polița șemineului, fixate pe ușa frigiderului cu magneți, expuse frumos în albume și scoase cu fiecare ocazie, făcându-i pe copii să se simtă prost. Crease o galerie pe peretele scării, unde erau expuse fotografiile profesionale (portrete de familie, ceremonii de absolvire și nunți), aranjate cu grijă, în rame argintii, identice. O vedeam făcând ajustări minuscule de câte ori urca sau cobora scările – o mică treabă de gospodărie în drum spre baie. Cel mai tare mă fascinau portretele profesionale. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că oamenii ar putea plăti pe cineva să-i fotografieze în hainele lor cele mai bune, cu părul proaspăt aranjat, pe fundaluri în nuanțe pastelate. Fotografia care-l înfățișa pe Jamie în copilărie, stând pe genunchii tatălui său, lângă mama și sora lui mai mare, mi-a oferit o imagine fugară asupra unui alt tip de familie. Fețele lor străluceau de bucurie. Nu aveau priviri goale. Nici resentimente mocnite.

Am rămas cu Jamie mai mult decât ar fi trebuit, pentru că eram fericită în preajma familiei lui. După ce ne-am despărțit, mama lui mi-a lipsit mai mult decât mi-a lipsit el. Uneori, făceam un ocol în drum spre jobul meu de la fast-food, așa încât să trec pe lângă casa lor. Chiar și atunci când draperiile de la living erau trase, simțeam căldura dinăuntru. Tânjeam după ea.

— Mai spune-mi despre fotografii, am insistat și am stins televizorul.

Fiona a oftat, dar s-a întors pe canapea, cu fața spre mine și cu brațele încrucișate.

— De ce? Sunt doar niște poze vechi.

Dar se vedea că blazarea ei e jucată. Era încântată că știe ceva ce eu nu știam. Nu aveam prea multe secrete, nu încă. Împărțiserăm dintotdeauna camera. Știam că poartă cel mai bun sutien vinerea (violet, cu dantelă). Știam că uneori plângea în pat, când credea că eu dorm.

Am ridicat din umeri. Dacă-i de jucat, să jucăm.

— Cum vrei. O să merg să le caut, ca să văd cu ochii mei.

Soră-mea a sărit în picioare.

— Îți arăt eu, a spus.

Ne-am furișat la etaj. Nu știu de ce, pentru că mama era la bingo și n-avea să se întoarcă decât peste patru ore. Chiar și așa, i se simțea prezența. Era în fiecare scârțâit al scărilor, în fiecare zăngănit al tocului ferestrei. Era peste tot și nicăieri în același timp.

Nu mai intrasem de luni de zile în camera ei. Mirosea a oă și a țigări, iar oglinda măsuței de toaletă era prăfuită. Mi-am întors privirea de la ea. M-am simțit ciudat să mă văd în spațiul ei. Nu era un loc în care să mă simt vreodată binevenită. La Fiona mă duceam dacă udam patul sau aveam un coșmar.

— Hai, vino, a zis Fiona nerăbdătoare și m-a tras spre șifonier, apoi s-a ridicat pe vârfuri ca să ajungă la raftul cel mai de sus și să ia o cutie veche de pantofi.

Aș fi vrut să am timp să trec cu atenție prin conținutul ei, dar sora mea avea alte idei. A deschis cutia și a răsturnat-o, împrăștiind hârtiute și fotografii pe toată podeaua.

— De ce ai făcut asta? am strigat și m-am lăsat în genunchi ca să le adun. Fiona a râs.

— Uite aici. Mi-a pus în față o fotografie. Un bebeluș dolofan la baie.

I-am luat-o din mână și m-am uitat la imaginea cu cele două fete în baia noastră de un verde-avocado, decorată în stilul tipic anilor '80. Eu eram așezată în cadă, iar brațele dolofane și burtica rotunjoară îmi sclipeau de apă. Nu mă uitam la persoana din spatele aparatului de fotografiat; eram cu ochii țintă la sora mea și râdeam. Fiona era și ea în cadă, dar ea stătea în picioare, cu mâinile în aer, pozând. Eu eram scundă și grasuță; ea era înaltă și subțirică. O amintire: noi două așezate în fața unui șemineu electric, învelite în prosoape calde, sorbind ciocolată caldă din căni. Apoi, după ce ne uscăm, Fiona își aruncă prosopul pe jos, țopăind pe loc și cerând:

„Numără-mi coastele! Numără-mi coastele!” Nu-mi amintesc dacă vorbea cu mine sau cu altcineva. Nu-mi amintesc să mai fi fost cineva de față, dar eram prea mici ca să ne fi făcut singure ciocolată caldă. Cineva trebuie să fi încălzit prosoapele și să ni le fi înfășurat în jurul corpurilor noastre ude, transformându-ne în niște *burritos* umani. Dar partea asta e o totală necunoscută în mintea mea.

N-am vrut s-o întreb pe Fiona dacă-și amintește de băutura dulce și fierbinte și de șemineul electric.

— Îți amintești când a fost făcută poza asta? am întrebat-o în schimb.

— Nup.

Fiona se plictisise și își făcea de lucru cu fardurile la măsuța de toaletă a mamei. A răsucit la maximum un ruj și s-a dat cu el încet, fixându-se cu privirea în oglindă.

Am pus deoparte fotografia din baie. Am hotărât s-o iau cu mine. Nu mi-o puteam imagina pe mama uitându-se vreodată la aceste mărturii ale trecutului, darămite să mai și observe că vreuna lipsește. Am simțit că mi se aprind obraji; eram furioasă. Fotografiile n-ar trebui să stea înghesuite într-o cutie veche de pantofi și ascunse în fundul șifonierului. Ar trebui să fie expuse în rame pe polița șemineului sau pe ușa frigiderului, sau în albume care să fie accesibile tot timpul. Mă întrebam de ce le mai păstrase. Ea era oare în spatele camerei foto? Nu mi-o amintesc convingându-ne să privim la aparat și spunându-ne cu glas tărăgănat: „Zâmbiți, vă rog!” Nu-mi amintesc ca noi să ținem fotografia în mână așteptând ca siluetele noastre să prindă formă. Nu-mi amintesc ca noi să fi făcut vreodată ceva care să merite să fie immortalizat drept o amintire importantă. Și nici măcar de vreo zi normală care să fi fost plăcută și specială în detaliile ei mărunte, adică cele care contează în fond și la urma urmei.

M-am întors la fotografii. O mulțime din ele erau alb-negru, cu oameni pe care nu-i cunoșteam. Pe spatele câtorva dintre ele erau nume și date, iar scrisul nesigur și mâzgălit se estompase. Era o femeie frumoasă într-o rochie strălucitoare de mireasă, la brațul unui bărbat înalt, cu o față radioasă. Pe spate scria doar „1948”. Am făcut un calcul rapid. Mama era născută în 1957.

— Cred că i-am găsit pe buncii noștri.

Fiona s-a oprit din dichiseală și s-a lăsat în genunchi în spatele meu, mirosind a parfumul mamei, Shalimar. Uram mirosul acela înecăcios.

— Maria, așa o chema, a spus Fiona, urmărind cu degetul silueta miresei.

— Serios? De unde știi?

Mă irita că Fiona știa lucruri pe care eu nu le știam. Știa de fotografii; știa cum o chema pe bunica noastră. Ce altceva mai știa?

— Am auzit-o odată pe mama vorbind despre ea, a spus, apoi a ridicat din umeri. Poate am visat.

Am vrut să mă enervez pe ea pentru că nu lua toată treaba asta în serios, așa cum o luam eu, dar n-am putut. O înțelegeam. Propriile mele amintiri erau obscure și inaccesibile. Nu știam ce era adevărat și ce nu.

— Îți amintești când beam ceva cald și eram învelite în prosoape și stăteam în fața unui șemineu electric?

Fiona s-a întors spre mine cu o privire stranie.

— Da. Da, îmi amintesc, a spus. Ciocolată caldă, cred.

Și ceva din privirea ei ușor pierdută m-a convins că spunea adevărul.

I-am zâmbit larg.

— Chiar acum mi-am amintit, am spus.

— Mereu făceam asta după baie, a spus Fiona. Stăteam în fața focului ca să nu răcim. Nu era totul rău, știi?

N-am spus nimic pentru că nu știam. Dar mi-am îngăduit să mă delectez cu amintirea surorii mele despre mâinile grijulii care ne ridicau din cadă, ne trăgeau aproape, ne înfofoleau, amestecau ciocolata caldă la plic cu apă fierbinte și porneau radiatorul electric. Am închis ochii și am încercat s-o plasez pe mama în amintirea mea, dar tot n-am putut evoca decât imaginea genunchiului osos al surorii mele sprijinit pe coapsa mea, degetele ei lungi de la picioare viermuind alături de ale mele, mai mici, în timp ce tălpile noastre absorbeau căldura rezistențelor încinse.

*

În următoarele săptămâni, de fiecare dată când mama era la bingo sau la pub cu mătușa Linda, mă strecuram în camera ei și mă uitam prin cutia cu fotografii. Erau numai câteva cu mine și cu Fiona, mereu împreună, în afară de două în care mama ținea în brațe câte un nou-născut, despre care presupuneam că era una din noi două.

Într-una din fotografii, stătea în fața unei tufe de trandafiri, într-o grădină necunoscută. Ar fi putut fi orice copil – nici nu puteai să-i distingi fața, se

vedea doar un picior ieșindu-i din cutele unei păturici. Mama purta pantofi ascuțiți și ochelari de soare mari, era suplă și avea o țigară în mână. Zâmbea discret.

În cealaltă, ședea pe o canapea maro, rezemată de pernele portocalii. Fața bebelușului se vedea mai bine în poza asta, roșie și schimonosită. Mama privea într-o parte, cu chipul palid, cu părul în dezordine. Părea obosită. Nu cred că a vrut să fie fotografiată.

Nu știam care dintre copii eram eu și care era Fiona. Ne-am născut la numai un an și opt luni distanță, așa că mama n-avea cum să îmbătrânească prea mult în acest răstimp. Am presupus că o ținea în brațe pe Fiona în fotografia în care era veselă, în care zâmbea și fuma, și pe mine, în cea cu chipul palid și obosit. Întotdeauna a spus că am fost un copil dificil, deci probabil că fața aceea roșie și schimonosită era a mea.

Într-o seară m-am furișat în camera mamei în timp ce Fiona se uita la emisiunea muzicală *Top of The Pops*. De cum am deschis ușa de la șifonier, am știut că era ceva schimbat. Lucrurile fuseseră rearanjate; era mai multă ordine. Iar cutia dispăruse. Din fericire, aveam fotografia cu mine și cu Fiona în baie. O ascunsesem la mine, sub saltea. Păstrasem o fărâmbă din copilăria noastră. O fărâmbă de fericire.

ZIUA 1.227

Marți, 27 noiembrie 2018

Am un anunț pe ușă, care spune: FĂRĂ OFERTE NESOLICITATE.

— E valabil și pentru mine? a întrebat Sadie prima dată când a dat cu ochii de el, ridicând din sprâncene.

Am ignorat-o.

— E foarte... agresiv, a murmurat în timp ce mă îndepărtam de ea.

De fapt, nu pot să sufăr soneria de la ușă. De fiecare dată când sună, îmi amintește că există afară o lume din care eu nu mai fac parte. Sadie știe să nu vină niciodată neanunțată și în nici un caz nu apasă pe butonul soneriei. Bate în ușă cu nodurile degetelor un „ra-ta-ta-ta” puternic și lung, așa că știu când e ea.

Avertismentul meu agresiv funcționează de cele mai multe ori. Dar când și când soneria sună când nu aștept nici o livrare care să necesite o semnătură sau care să nu încapă în cutia mea pentru colete. Și după ce îmi trece șocul inițial, nu pot să ignor soneria, pentru că ar putea fi cineva la care țin. Sau la care am ținut cândva.

Astăzi nu e cazul. Dar nici nu e cineva care să încerce să-mi vândă termopane. Băiatul mi se pare vag cunoscut.

— Bună ziua, doamnă, zice, rânjind la mine. Locuiesc vizavi. Pot să vă spăl mașina pentru o hârtie de cinci?

Mă concentrez la fața lui pistruiată, străduindu-mă să nu iau seama la strada din spatele lui.

— Păi, mulțumesc pentru ofertă... dar eu nu am mașină.

Deschide larg ochii verzi.

— Nu aveți mașină?

— Nup.

Mă sprijin de tocul ușii.

— Pe bune?

Se uită în jur ca și cum ar încerca să repereze o mașină ascunsă pe undeva, ca să mă prindă cu minciuna.

Zâmbesc.

— Pe bune. N-am mașină.

— Uau! Atunci cum ajungeți unde aveți treabă? La muncă și chestii de-astea?

— Lucrez de acasă.

— Serios?

— Ei, hai că trebuie să fi auzit de internet.

— Normal. Dar mama oprește Wi-Fi-ul când eu și cu frate-miu stăm prea mult în fața ecranelor.

Râde. Și în momentul acela, expresia feței lui vesele, pistruiate mă face să vreau să-i spun adevărul – că sunt ani de zile de când n-am mai fost nicăieri, că toate deplasările mele au loc în limitele casei. Dar nu pot să-i spun asta pentru că, pe urmă, aș rămâne pentru totdeauna femeia ciudată de vizavi, care nu iese niciodată din casă. Aș vrea foarte mult ca puștiul ăsta să creadă că mă duc pe jos până la gară și aștept pe peron, așa cum fac toți oamenii normali. Așa cum făceam și eu, fără să stau prea mult pe gânduri.

— Deci locuiești vizavi?

— Da.

Arată spre casa cu cireșul japonez în grădină.

— O, îmi place copacul vostru, îi spun. E așa de frumos! Când înflorește, știu că a venit primăvara. Uneori, stau în living și mă uit la el.

— Pe bune? face el, încruntându-se a mirare.

— Serios! Mă rog... când nu lucrez sau nu fac ceva. În fine, de ce speli mașini? Strângi bani pentru ceva?

— E ziua mamei săptămâna viitoare. Vreau să-i cumpăr un colier. Cu o inimioară pe el. Și o pietricică albastră. A văzut ea unul pe internet.

Mi-l imaginez – elegant, delicat, la gâtul unei femei care își îmbrățișează fiii.

— Asta sună grozav. Ce lucru frumos faci pentru mama ta!

Ridică din umeri.

— E scump, așa că trebuie să spăl o mulțime de mașini. Ar trebui să plec. La revedere, doamnă.

— Poți să-mi spui Meredith.

— E un nume ciudat.

Râd.

— Așa ți se pare? Tu cum te numești?

— Jacob Alastair Montgomery. Își umflă pieptul. Am zece ani.

— OK, Jacob Alastair Montgomery. Ascultă, nu am mașină, dar ce-ar fi să-mi speli în schimb ușa și scara?

— Mmm... OK, sigur.

— Scoate-ți cheștiile din găleată, ca să mă duc să ți-o umplu. S-a făcut?

— S-a făcut.

Îl las trebăluind cu apa caldă, detergentul lichid și buretele. Stau la fereastră cu cartea în mână, dar privirea îmi tot zboară la copacul din grădina lui Jacob. E desfrunzit pe timpul iernii, dar nu mai e chiar atât de mult până o să vină primăvara și o să se umple din nou de flori. Întotdeauna mă surprinde cum într-o zi e golaș și în ziua următoare e plin de boboci.

Zece minute mai târziu, sună la ușă. Îmi iau un scurt răgaz să inspectez ușa și mă las pe vine să mă uit la scară.

— Bună treabă, Jacob, sunt impresionată.

— Am spălat și aia. Arată spre cutia pentru colete. Avea găinaț pe ea.

— Vai, mulțumesc mult! N-aveam idee că ușa mea era așa dezgustătoare. Mă bucur că ai trecut pe-aici.

Iau o bancnotă de cinci lire și i-o întind.

— Mulțumesc. Îmi zâmbește larg. E prima mea hârtie de cinci.

— Ai venit aici mai întâi?

— Nu, am încercat întâi alături, dar n-au răspuns.

— Poate or fi plecați. Sau n-or fi auzit soneria.

— Poate. Sau poate sunt doar urâcioși.

— Vrei să-ți spăl găleata înainte de a pleca?

— Mulțumesc, Meredith.

ZIUA 1.229

Joi, 29 noiembrie 2018

După ce mi-a returnat volumul de Emily Dickinson intact și m-a îndulcit cu o dezbatere foarte plăcută despre meritele relative ale Sylviei Plath și ale lui Ted Hughes, deasupra puzzle-ului nostru cu catedrala din Florența, Tom reușește să distrugă ceea ce se anunța a fi o foarte plăcută zi de joi.

— Tatăl tău e prezent în peisaj, Meredith?

Mă uit în jos, la cana cu ceai, în timp ce el așteaptă răbdător.

— Habar n-am unde e. A plecat când aveam cinci ani și de atunci nu l-am mai văzut.

— O, Doamne, îmi pare rău.

— E OK. Abia dacă mi-l mai amintesc.

Dacă se simte stânjenit, n-o arată.

— Trebuie să fi fost greu să nu ai sprijinul familiei.

Ridic din umeri.

— Supraviețuiesc.

Tom mă privește până când ridic și eu privirea spre el.

— Să mai bem câte un ceai? întreabă.

— Da.

Dau să mă ridic, dar el ridică o mână să mă oprească.

— Lasă-mă pe mine să-l fac de data asta. Un pic de lapte, fără zahăr, corect?

Îmi mușc buza și încuviințez din cap. A trecut o veșnicie de când nu mi-a mai făcut nimeni un ceai. Îmi reazem capul de speteaza canapelei și ascult cum Tom scotocește prin bucătăria mea. Oricât de neobișnuită este situația asta pentru mine, știu că sunt în siguranță cu el acolo, căutând pliculețele de ceai și zahărul. Cu scotocitul prin mintea mea nu mă simt însă prea confortabil.

— Părinții mei au murit. Accident auto.

O spune de cum se întoarce în cameră.

Mă uit fix la el, la cămile din mâinile lui. Nici una dintre ele n-a mai fost folosită de ani de zile – una are un model floral palid; cealaltă poartă sloganul „Glasgow’s Miles Better”³. Bineînțeles, n-avea cum să știe că întotdeauna rămân la aceeași cană.

Mi-o înmânează pe cea cu sloganul.

— S-a întâmplat de mult. Aveam doar zece ani. M-am mutat la bunici. Erau drăguți, dar bătrâni, evident... Și de modă veche. Anii mei de adolescență au fost destul de grei. Fără frați sau surori, doar eu și bunicii. Eram cam singuratic.

— Tom, îmi pare foarte rău.

— Nu știu dacă trebuia să-ți spun asta. Te superi?

— Nu, deloc, îi răspund, și sunt sinceră.

Stăm pe canapea și ne bem ceaiul în tăcere, cu mărturisirea lui Tom ca o prezență neașteptată, dar nu inoportună, între noi. Nu cred că ne mai întoarcem azi la Santa Maria del Fiore.

— N-a fost întotdeauna așa cu sora mea, zic. Umerii mi se relaxează puțin când îmi dau seama că nu mă simt prost dându-mi frâu liber cuvintelor. Fee... Eram nedespărțite. Am împărțit o cameră până când m-am mutat. Dar acum e... mă rog, ei sunt ei și eu sunt eu.

— Ei?

Privesc în jos și trag de o ață de la blugi. Acum abia mă simt prost, pentru că nu am cu ce să continui. Doar stânjeneală, anxietate și durere sufletească. Mă agăț de datele concrete.

— Nu locuiesc departe. Fee și soțul ei, Lucas. Chiar în suburbia orașului. Iar mama stă și acum tot în casa în care am crescut, de partea cealaltă a parcului. N-o să plece niciodată de acolo.

— Dar nu țineți legătura? Deloc?

Clatin din cap.

— Ai încercat vreodată să-ți găsești tatăl?

— M-am gândit la asta. Nu sunt sigură că ar vrea să mă vadă. Dacă ar fi vrut... m-ar fi căutat până acum, nu?

— Poate că te-a căutat.

Schițez o grimasă.

— N-ar fi greu să mă găsească. Mama nu s-a mutat. Și poți găsi pe oricine pe internet în vremurile astea.

— Adevărat. Dar mai auzi povești senzaționale, nu-i așa? Despre frați care au fost despărțiți la naștere și au locuit zeci de ani la trei străzi distanță și habar n-au avut.

Îmi răsucesc părul pe deget până simt că-mi amorțește mâna.

— Cred că mi-e mai ușor să trăiesc cu o fantezie despre el decât să risc realitatea unei dezamăgiri colosale.

„Sau să fiu eu o dezamăgire pentru el”, spune o voce în capul meu.

— Și cum e în fantezia ta?

— E un om bun. Dar probabil că asta e o proiecție. Fee crede altceva. Sau cel puțin așa pretinde. Întotdeauna a spus că n-avem nevoie de el. Că ne e foarte bine fără el. Fără așa un nemernic, cum s-a dovedit a fi.

— Fiecare are amintiri diferite despre trecut.

— Cred că aș fi știut dacă n-ar fi fost un om bun, spun eu, pe un ton defensiv. Eram mică, dar... aș fi știut. Pentru că lucrurile rele ne rămân în minte, corect? Nu e nimic rău în legătură cu el.

— Dacă vrei să-l cauți pe tatăl tău... ei bine, aș putea să te ajut. Dacă vrei. Încerc să-mi imaginez reîntâlnirea, dar nu reușesc să găsesc un punct de plecare.

Nimic nu mi se pare natural, nici măcar la modul întâlnirii cu un străin.

— O să mă gândesc, îi spun, apoi mă uit la ceas.

Nu vreau să fiu nepoliticoasă cu omul ăsta drăguț, blând, răbdător, dar sunt extenuată. Vreau să mă uit la televizor, cu Fred în poală, și fără nimeni altcineva în casă.

— Ce mănânci la prânz? mă întreabă, și schimbarea de subiect e atât de evidentă încât nu pot să nu râd.

Râde și el, în timp ce se întinde să-și ia paltonul.

— Tocmai mi-am dat seama ce foame îmi e. Și ți-am văzut colecția impresionantă de cărți de bucate. Sunt sigur că ai provizii serioase, nu doar crochete de pește.

— O să mănânc *spaghetti puttanesca*. Anșoa, măslina, capere, roșii, usturoi și mult parmezan. Întotdeauna mi-am dorit să ajung în Italia, să fac o școală de bucătari. Să învăț de la cei mai buni.

— Poate o să ajungi într-o bună zi. Să vezi catedrala cu ochii tăi.

Nu-i spun că am fost cât pe ce s-o fac. La începutul relației noastre, când credeam că viața mea o să urmeze o traiectorie normală – nu perfectă, cu siguranță că nu perfectă, dar normală – vorbeam cu Gavin să mergem în Toscana.

Înainte de a pleca, Tom petrece câteva minute jucându-se cu Fred în hol, scărpînându-l pe sub bărbie, până când motanul începe să toarcă disperat.

— Așteaptă aici, îi spun. Mă duc în bucătărie, cotrobăi prin frigider și găsesc ce caut. Sos *puttanesca*.

Simt un pic de jenă când îi întind o caserolă mică de plastic, dar zâmbetul lui e natural, spontan.

— Mulțumesc, Meredith! Cina mea s-a rezolvat. Ești cea mai tare!

Îi zâmbesc și eu, gândindu-mă cum, de fiecare dată când prăjesc ceapă, sau fierb apă în cratița cea mare, sau simt greutatea pastelor ude în strecurătoare, îmi imaginez mâinile mari ale tatei, tocând, și amestecând, și dându-mă la o parte de lângă foc. Aș vrea să-i împărtășesc aceste amintiri și lui Tom, să-i spun că, de câte ori trag spaghettiile printre dinți, am din nou cinci ani și sunt mânjită cu sos de roșii pe la gură, savurând râsul tatălui meu. Dar nu spun nimic, pentru că nu știu dacă asta e singura mea amintire cu tata sau dacă a fost doar un vis.

Aproape că era prea multă liniște. Nici măcar n-o auzeam pe Fiona respirând. Vedeam doar o movilă sub plapumă, curba largă a șoldului ei, o şuviță de păr blond care se ițea pe deasupra. Întotdeauna i-am invidiat părul. În cea mai mare parte a timpului era de culoarea paielor, dar vara se transforma într-un superb blond solar. Al meu era castaniu și tern, prin comparație.

— Ca balega de cal, a spus odată Fiona, iar eu am fost de acord fără rezerve.

Nu ajungeam să ating părul surorii mele, altfel aș fi mângâiat-o ușor numai ca să mă asigur că mișcă. Trebuia să adorm până venea mama, pentru că nu eram deloc în stare să mă prefac. Îmi crispam prea tare fața și arătam de parcă aș fi fost constipată. Așa zicea Fiona. Am încercat să număr oi, dar am pierdut șirul și a trebuit s-o iau de la început.

Ajunsesem la treizeci și trei când am auzit treptele scârțâind. Pașii se auzeau din ce în ce mai tare. Nu credeam că numărutul o să dea rezultate de data asta.

I-am văzut mai întâi mâinile, degetele albe pe marginea ușii. Unghiile ei aveau altă culoare decât mai devreme, în seara aceea – trebuie să și le fi făcut după ce ne-a trimis pe noi sus. Rozul acela aprins aproape că strălucea în semiobscuritatea dormitorului nostru.

— De ce nu dormi încă?

A clătinat amenințător din deget spre mine, în timp ce a pășit în cameră. M-am uitat spre corpul nemișcat al Fionei.

— Ar trebui să dormi. Mama s-a lăsat în genunchi în spațiul dintre cele două paturi înguste. Fetițele mici au nevoie de somn.

N-am știut ce să spun – Fiona ar fi știut ce să spună – așa că am zâmbit.

Mama s-a uitat la mine, strângând din buze. Apoi mi-a zâmbit și ea.

— Hai să te învelesc mai bine. Am stat nemișcată, uitându-mă la unghiile ei roz în timp ce își făceau de lucru cu pătura mea, netezindu-mi-o pe corp. E foarte important să dormi, îngeraș. Mâine ai școală. Cum o să înveți dacă o să adormi în bancă? Vrei să ieși note mari, nu-i așa? Să ajungi cineva?

— Presupun.

— Presupui? A ridicat din sprâncene. Să-ți dai cu presupusul nu te va duce departe în viață, îngeraș. Hotărâre și muncă susținută, de asta e nevoie. Ce vrei să te faci când o să fii mare?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea m-am gândit la asta. Îmi place să scriu povești.

— Să scrii povești? A început să râdă. Asta nu e o slujbă adevărată.

— Tu ce voiai să te faci când erai mică?

— Saltă capul! Nu s-a uitat la mine, dar am zărit o scăpărare în privirea ei, când mi-a aranjat perna. Meredith, să-ți spun ceva. Când eram de vârsta ta, aveam o mulțime de visuri. La școală, am învățat pe rupte. Dar apoi l-am întâlnit pe tatăl tău, apoi s-a născut Fiona, apoi tu. Să nu faci ce am făcut eu. Nu lăsa copiii să se pună în calea visurilor tale înainte de a fi suficient de matură ca să ți le duci la îndeplinire.

— OK. Cred... cred că pot să adorm acum.

Eram invidioasă pe Fiona, care probabil că visa tot felul de lucruri minunate.

Mama m-a privit fix câteva secunde, apoi a ieșit din cameră.

ZIUA 1.231

Sâmbătă, 1 decembrie 2018

Am conversat cu Celeste pe forum aproape în fiecare zi, uneori timp de câteva minute, alteori, mai mult. Este coafeză la un salon foarte solicitat din centrul oraşului şi mă amuză cu poveştile unor femei care-i vorbesc despre problemele lor din căsnicie şi cu cele despre o vedetă obscură, mereu dezamăgită când oamenii obişnuiţi n-o recunosc la piscină. Îmi spune că se simte oarecum ca o terapeută, că îşi întreabă câte o clientă ce planuri de vacanţă are, şi o oră mai târziu află că se culcă cu vecinul.

Îi spun despre un proiect la care am lucrat, pentru un nou retailer de mobilier de lux. Am stat aseară până târziu încercând să scriu cinci sute de cuvinte despre un şezlong şi încă patru sute despre un abajur de catifea, ceea este mai greu decât pare. Mi-a spus că e puţin invidioasă pe mine că sunt propria mea şefă. Eu nu gândesc prea des în felul ăsta şi mi se pare plăcut să mă privesc pe mine din perspectiva ei, chiar dacă ea nu ştie decât o parte din povestea mea. Nimeni de pe forum nu cunoaşte gradul izolării mele. Ştiu că duc o viaţă destul de solitară, dar nu m-am simţit niciodată în stare să le dezvălui tot adevărul. Cu cât vorbesc mai des cu Celeste, cu atât mai mult vreau să mă deschid, dar cu atât mai greu îmi vine. Prietenia noastră în devenire e ca nici o altă relaţie din viaţa mea, pentru că este complet lipsită de orice compasiune şi orice obligaţie. Sadie este cea mai bună prietenă a mea, dar ştiu că se simte vinovată dacă n-a avut timp să treacă pe la mine sau dacă este prea obosită la sfârşitul zilei şi se limitează la câteva mesaje scrise. Şi oricât de drăguţ ar fi Tom, să ia loc pe canapeaua mea în fiecare săptămână, la aceeaşi oră, este parte din contract.

Ştiu că o să simt nevoia să mă deschid complet faţă de Celeste la un moment dat, dar deocamdată îmi alung gândul ăsta din minte. Ea nu are aceleaşi inhibiţii în a se confesa.

CATLADY29: Meredith, am fost agresată sexual. O, Doamne, gata, am zis-o. Eşti prima persoană căreia îi spun.

Mi se usucă gura.

JIGSAWGIRL: Dumnezeu! Când?

CATLADY29: Acum câteva săptămâni.

JIGSAWGIRL: Vai, Celeste! Ești bine? Scuză-mă, asta e o întrebare atât de stupidă...

CATLADY29: Sunt OK. Ar fi putut să fie mult mai rău. Am reușit să fug de el.

JIGSAWGIRL: Nu te-ai dus la poliție?

CATLADY29: Nu. N-am spus nimănui. Doar ție.

JIGSAWGIRL: Ești curajoasă, Celeste.

CATLADY29: Nu mă simt curajoasă. Mă simt pierdută, Meredith. Mă gândesc tot timpul numai la asta. Plâng din cauza asta aproape tot timpul.

Înghit în sec.

JIGSAWGIRL: În orice caz, e firesc să te simți așa, Celeste. Îmi pare atât de rău că ți s-a întâmplat asta, zău. Ce-ai de gând să faci? O să reclami?

CATLADY29: Habar n-am. Am vrut să spun cuiva. Simt că am făcut un pas uriaș. Ți mulțumesc că m-ai ascultat, Meredith. Că ai fost aici.

JIGSAWGIRL: Sunt întotdeauna aici, Celeste. Vorbesc serios. Aș vrea să pot face mai mult ca să te ajut. E ceva ce pot face?

CATLADY29: Sincer, faptul că te am pe tine ca să discut mă face să mă simt mult mai bine. Deci, doar să fii în continuare tu însăși, cred.

JIGSAWGIRL: O să încerc.

CATLADY29: Trebuie să închid acum. Aștept o livrare de mobilă nouă.

JIGSAWGIRL: Nu un șezlong, sper? Că știu eu unde poți găsi unul...

CATLADY29: Încă nu-mi vine să cred că ai locuit în apartamentul de la parter. Mă simt ca și cum ar fi fost mâna destinului.

Ies de pe chat, îmi fac un ceai și mă așez cu Fred pe canapea, gândindu-mă la Celeste, la cât de curajoasă este în comparație cu mine.

O văd limpede în fața ochilor, pentru că îi cunosc apartamentul centimetru cu centimetru. Mă întreb dacă are patul chiar sub fereastră, cum îl aveam

eu. Îmi plăcea să citesc culcușită sub pături în diminețile ploioase, ascultând răpăitul ploii în geam. Sper că fereastra de la dormitorul ei e mai bine etanșată decât a mea. Când ploaia era chiar abundentă, un firicel de apă se aduna acolo unde lemnul se îmbina cu sticla.

În ciuda neajunsurilor sale, am îndrăgit nespus apartamentul 48A. Am locuit acolo paisprezece ani; n-a fost într-un totu o alegere, ci mai degrabă atât mi-a luat ca să pot strânge avansul pentru o locuință a mea – casa asta, ultima pe care eu și Fee am vizionat-o, la sfârșitul unei lungi zile de dezamăgiri.

— Miroase a igrasie, a șoptit Fee imediat ce am intrat. Tocul ușii abia se mai ține.

I-am adresat agentului imobiliar un zâmbet în chip de scuză.

— E un chilipir, am murmurat în barbă. Trebuie să vezi imaginea în ansamblu.

— Uită-te în ce stare sunt pereții. Tre' să fie vreo douăsprezece straturi de tapet aici.

Am ignorat-o și am început să deschid ușile.

— E o banchetă de citit la fereastra din living!

Fee a dat ochii peste cap.

— Fix o casă de babă.

M-am așezat pe bancheta pentru babe, înconjurată din trei părți de geamuri și lăsând soarele să-mi încălzească spatele. Eram acasă.

Fiona se înșela. Nu erau douăsprezece straturi de tapet pe pereții din hol. Dar erau patru, ceea ce era mai mult decât suficient. Mi-a luat zece duminici să îndepărtez totul, până la ultimele rămășițe, să curăț pereții și să-i vopsesc într-o culoare care varia de la bleu la lila, în funcție de momentul zilei.

Am procedat invers în living, unde pereții obosiți, zgrunțuroși fuseseră cândva crem. Am ales un tapet într-un model vioi – niște spirale abstracte, în nuanțe de albastru, cu niște forme delicate, arămii, care păreau uneori a fi flori, iar alteori, niște creaturi misterioase din adâncul oceanului. Nu eram complet sigură că-mi plăcea, dar era ceva ce nu mai văzusem și asta era de ajuns. Nu mă pricepeam prea bine să pun tapet, dar, din fericire, primul perete pe care l-am aplicat avea să fie ascuns în mare parte de cărți. Când

m-am apucat de al doilea perete, deja îmi făcusem mâna. Lipeam tapet seara, după program, până când îmi oboseau brațele și nu mai puteam.

Ce norocoasă mă simțeam să am o cameră plină de cărți! Am tuns ațele care atârnau din pernuțele de pe banchetă și am acoperit petele decolorate cu o blană de oaie.

Proprietarii dinaintea mea lăsaseră în urmă o masă veche de bucătărie, care se clătina pe picioare, și două băncuțe, ceea ce a fost de mare ajutor pentru bugetul meu, în sensul că puteam să-mi cumpăr imediat o canapea. Nu-mi permiteam decât una simplă, dar am adăugat multe pernuțe decorative de catifea și, într-un coș mare, am pus un teanc de păături moi, pentru serile răcoroase.

Nu mi-am bătut prea tare capul cu stilul și culorile; am mers la intuiție. În cele din urmă, m-am ales cu o casă care să-mi ofere atât lumină, cât și umbră, atât spațiu, cât și protecție.

Era perfectă, cu tapetul ei imperfect și cu masa pe picioare șubrede.

James avea doar un an când m-am mutat. S-a smuls din brațele lui Sadie și s-a cățărat în sus pe treptele care scârțâiau. Am pornit după el, râzând de piciorușele lui iuți.

— E de nestăpânit, mi-a spus Sadie. Sunt frântă.

Am condus-o pe scări: dormitorul meu spațios, dat cu glet pentru a fi apoi vopsit într-un roz-închis; baia cu faianță verde-lime, cu care trebuia să trăiesc până când balanța contului meu bancar avea să-și revină; cel de-al doilea dormitor, mai mic, pe care-l folosisem ca spațiu de depozitare a deșeurilor rezultate din eforturile mele de redecorare și pe care îl umplusem de cutii goale de vopsea și resturi de tapet.

— Camera asta e ideală pentru un bebeluș, a spus Sadie înghiontindu-mă și trăgându-l pe James de lângă un trafalet aruncat.

Am schițat o strâmbătură spre ea. Mă vedeam cu Gavin de câteva luni, și era un tip de treabă, dar eram departe de ideea de căsătorie sau de copii ori de ideea de căsătorie și copii. L-am cunoscut pe stil vechi, la un bar, într-o vineri, la o băutură neprogramată, după programul de lucru. Intenționasem să stau numai pentru un pahar de vin, dar am decis să mă delectez cu zâmbetul cald al lui Gavin în loc să mă grăbesc să ajung acasă, la coșul cu rufe de spălat și la cina mea solitară, pregătită la microunde. Am vorbit ore întregi despre teorii ale conspirației, și documentare despre crime, și

povești îngrozitoare pe care le-am auzit despre întâlnirile online. De atunci, ne vedeam de două ori pe săptămână.

Sadie avea dreptate – era camera ideală pentru un bebeluș.

— Sau pentru un birou, am precizat eu.

— Meredith, am nevoie de mai mulți prieteni cu copii. Toate femeile pe care le întâlnesc la grupurile de mămici sunt atât de virtuose și de bune! Copiii lor mănâncă numai hrană organică și nu se uită absolut niciodată la televizor. Cel puțin asta spun ele. Firește că mint.

— Par distractive, m-am amuzat eu. Nu cred că sunt încă pregătită să am un copil.

— Ai aproape treizeci și cinci de ani, a spus. Poate e timpul să faci un pas înainte.

L-am gădilat pe James sub bărbie până l-am făcut să râdă.

— Vino. Vreau să-ți arăt livingul.

O oră mai târziu, stăteam pe bancheta mea de la fereastră și mă uitam la Sadie cum își fixa băiețelul în scaunul pentru mașină. I-a spus ceva, iar el s-a uitat spre casă și a fluturat din mână. Sadie m-a privit radioasă, mândră de noul progres. Am făcut și eu entuziast cu mâna. După ce au plecat, am stat acolo un timp, gândindu-mă la copiii pe care i-aș putea avea cândva, în viitor. Nu făcusem niciodată o listă cu nume de copii și nu încercasem să-mi plăsmuiesc în minte o imagine a copiilor mei, așa cum fac unii oameni. Eram conștientă de scurgerea rapidă a timpului, dar încă nu eram sigură că am calitățile necesare pentru a fi mamă.

Credeam că mai am destul timp să mă hotărâsc.

Dar situația s-a schimbat acum. Pare că mai ieri mă aflam cu Sadie în camera care ar fi putut fi a bebelușului, gândindu-ne unde ar merge pus pătuțul.

Uneori, când stau întinsă în pat, singură, tânjesc să simt atingerea pielii altcuiva. Dar nu după un trup de bărbat tânjesc, ci după trupușorul unui copil, care să stea culcușit la îndoitura brațului meu, să-mi încălzească pieptul cu respirația lui ușoară. Să-mi dea un motiv să trăiesc.

2014

Am urmărit parada de la fereastra lui Gavin, o perspectivă de la înălțime asupra acoperămintelor de cap ornate cu pene, a măștilor supradimensionate, a saxofoanelor și tobelor. Strada se transformase într-o mare de oameni care dansau, băteau din palme și aclamau.

— Vino. Mi-a ținut geaca de blugi s-o îmbrac. Hai să ne alăturăm distracției.

— N-am văzut niciodată așa ceva în Glasgow, am spus în timp ce ne amestecam în mulțime, pe Byres Road.

În ciuda puzderiei de oameni, mă simțeam în siguranță cu brațul lui Gavin petrecut în jurul meu. Era înalt; aveam exact înălțimea potrivită să mă adăpostesc sub brațul lui. Am privit spre picioarele noastre – converșii mei albaștri și ghetele lui tocite, din piele – călcând pavajul în același ritm. La fel ca ghetele lui, și el era de nădejde, confortabil, făcut să dureze.

Ne-a luat de trei ori mai mult decât în mod normal să ajungem în partea noastră preferată a cartierului – o piață pietruită, cu cafenele și baruri. Am trecut în revistă tarabele; într-un moment în care nu eram atentă, mi-a cumpărat o brățară făcută dintr-un șirag de piatra-lunii și stelute de argint. Mi-am pus-o și am simțit-o rece la încheietură.

— O ador.

L-am sărutat pe obraz și m-am întrebat dacă era momentul să-i spun că și pe el îl ador, chiar mai mult decât brățara aceea frumoasă.

Nu ne-am spus niciodată asemenea cuvinte în cele șase luni de când eram împreună. Uneori, după sex, sau când ne plimbam de mână prin Grădina Botanică, la asfințit, simțeam povara așteptării apăsându-mi pieptul. Așa că mă îndepărtam de el, sau mă duceam să pun de ceai, sau începeam să vorbesc despre ceva stupid care se întâmplase la muncă.

— Bem ceva? am întrebat.

— Sincronizare perfectă. Gavin m-a condus spre o măsuță liberă dintr-un colț al barului. O să aduc berile înăuntru.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar.

Unde sunteți? Venim și noi. Fxx

Degetele mele planau deasupra tastaturii. Am scris câteva răspunsuri neconvingătoare, apoi le-am șters.

— E totul în regulă?

Gavin s-a așezat și mi-a întins o sticlă de bere.

Am luat recunoscătoare o înghițitură.

— Era Fee. Ea și Lucas vor să ne întâlnim.

— Cool! Unde sunt?

Am mai băut o gură de bere, evitându-i privirea.

— De fapt, nu prea vreau să ne întâlnim cu ei, am recunoscut.

— Care-i treaba cu Lucas?

Nu voisem să-i fac cunoștință cu Lucas, dar el venea la pachet cu Fee, iar ea era entuziasmată de o întâlnire dublă. „Nu-mi mai trebuie niciodată”, i-am spus lui Gavin pe urmă, bucurându-mă de aerul răcoros al serii, după două ore în restaurantul aglomerat, cu un zâmbet forțat pe față, râzând prefăcut la glumele lui Lucas. „Ești atât de sensibilă, Meredith!”, a spus de câteva ori, iar Fee a intervenit: „Întotdeauna a fost așa!”

— E cam ciudat, m-am mulțumit să-i zic.

— Dar sora ta e ca lumea.

I-am zâmbit.

— Da, este. Îmi pare rău, dar...

— Hei! a făcut și m-a strâns de mână. Să nu-ți pară, a zis, iar eu am ridicat din umeri și am mai luat o gură de bere. Eu n-am mai vorbit cu fratele meu de mai bine de un an, mi-a amintit.

— Da, dar el e în Hong Kong. E ușor altceva. Ați fost vreodată apropiați? A clătinat din cap.

— Nu chiar. Totuși, e în regulă când vorbim. Nu e ca și cum ar fi intervenit vreo ruptură între noi sau ceva.

— Ei bine, e o diferență, am spus. Eu și Fee suntem apropiate. Dacă nu-i răspund la mesaj, se îngrijorează.

— Meredith, ai treizeci și cinci de ani, a spus cu blândețe.

Primul meu gând a fost cât de mult îmi place cum îmi pronunță numele – aproape melodios.

— Știu asta, am zis eu râzând. Și totuși, o să-și facă griji.

Dar am oprit telefonul și am vorbit, și am băut, cu piciorul meu lipit de al lui, pe sub masă.

— Aș vrea să te pot ajuta, a spus el, din senin.

— Cu ce? l-am întrebat surprinsă.

— Toată povestea cu familia ta. Știu că porți o greutate pe umeri. Aș vrea să știi... mă rog, că sunt lângă tine. Pentru orice.

M-am simțit curajoasă pe moment. Poate era de la bere. Sau de la ochii lui căprui, care nu-i păraseau niciodată pe ai mei, nici măcar când mă uitam în jos, la masă, unde degetele mele mărunțeau un suport de pahare din carton sau se jucau cu mărgelile și cu stelutele de argint.

— Îți amintești că ți-am spus despre tata? Cum a plecat când eram mică?

— Sigur.

S-a întins peste masă și m-a luat de mână, așa cum fac bărbații buni.

Mi-am pus mâna într-a lui și l-am lăsat să-și strângă degetele în jurul ei. Avea pielea caldă. Am știut atunci că e potrivit pentru mine.

— Mama îmi spunea că a plecat din cauza mea. Am întrebat-o cu ce-am greșit de l-am făcut să plece și mi-a zis că n-am greșit cu nimic. M-a zis că a plecat pentru că nu eram de ajuns ca să-l fac să rămână.

— La dracu'! a zis și m-a privit fix. Pe bune?

Am încuviințat din cap.

— Nu-mi amintesc câți ani aveam când mi-a spus-o prima dată. Nici măcar nu știu când sau unde s-a întâmplat. Dar s-a întâmplat. Și nu o dată. Parcă-i aud și acum vocea spunând-o. De parcă ieri a fost.

S-a scărpinat în creștet.

— Rahat! Îmi pare rău. În sfârșit, a rupt contactul vizual și m-am întrebat dacă nu cumva stricasem totul. Dacă îl pierdusem pentru că și puținul pe care i-l mărturisisem fusese prea mult. Dar pe urmă el m-a privit din nou și mi-a strâns mâna și mai tare. Nu pot să cred că mama ta ți-a spus așa ceva, Meredith.

— Vocea ei... vocea aceea care nici măcar nu mai este a ei... e mereu în capul meu. Spunându-mi că nu sunt de ajuns. Încerc s-o opresc, dar nu pot.

— Dar știi că nu-i adevărat, da? Cum să nu fii de ajuns? Ești mult mai mult de atât. Aș vrea să te vezi așa cum te văd eu.

M-am aplecat peste masă și l-am sărutat.

În primele ore ale dimineții următoare, pe când ne îndreptam de mână spre apartamentul lui, prin ultimele rămășițe ale carnavalului, schimbând zâmbete cu ceilalți petrecăreți întârziați, am fost cât pe ce să-i spun că îl iubesc.

ZIUA 1.240

Luni, 10 decembrie 2018

CATLADY29: Meredith, cred că o să mă duc la poliție.

JIGSAWGIRL: OK... asta e bine, nu? Cum te simți?

CATLADY29: Știu că sunt câteva săptămâni de când s-a întâmplat, dar simt că trebuie s-o fac. M-am gândit că el e undeva, acolo, probabil atacând alte femei... Dacă pot să fac ceva ca să-l opresc, simt că trebuie să încerc măcar.

JIGSAWGIRL: Sunt atât de mândră de tine! Chiar sunt.

CATLADY29: Mulțumesc, Meredith. Am scris o declarație s-o duc la secția de poliție. Știu că va trebui să trec din nou prin toate, dar am vrut să-mi clarific lucrurile în minte. Pot să-ți cer o favoare? Pot să ți-o trimit? Vreau să mă asigur că are sens, că nu e o harababură.

Am fost de acord – cum aș fi putut să refuz? I-am dat adresa mea de e-mail și, într-un minut, am primit notificarea de primire a unui mesaj. L-am deschis imediat, cu inima la gură.

Se întorcea spre casă, pe jos, de la un bar. Fusesse cu niște prieteni, dar trebuise să meargă singură câteva minute până la apartamentul ei. Era foarte aproape de ușa de la intrare când tipul a venit din spate și i-a pus mâna la gură – avea mânuși, iar ea simțea că nu mai poate respira. A înghețat, pur și simplu. El a târât-o pe o alee de lângă un magazin și a început să tragă de ea, să-i strivească sânii și s-o frece între picioare. Când ea și-a venit în sfârșit în fire, a început să opună rezistență și l-a lovit cât a putut de tare. El a plesnit-o peste față, cu putere, apoi i-a pus din nou mâna la gură. I-a băgat cealaltă mână în partea din față a blugilor. Timpul a încrămenit. Apoi s-a auzit o mașină pe stradă și voci, din ce în ce mai aproape, iar el a împins-o la pământ și a fugit. A simțit că i se prelinge ceva în gură și și-a dat seama că îi curge sânge din nas. A stat un timp pe jos, apoi s-a ridicat și a fugit în casă – de fapt, nu-și amintește cum a ajuns înăuntru. Asta este. Asta e tot ce poate spune. Crede că individul avea părul negru și ochii închiși la culoare, umeri largi și mâini mari, dar asta nu e suficient ca să-l poată identifica într-

un grup, nu-i așa? E însă dispusă să încerce. Nu știe ce altceva să-mi spună și speră că nu abuzează de o persoană pe care abia dacă o cunoaște și e foarte, foarte recunoscătoare.

Nu-mi dau seama că plâng decât atunci când Fred îmi sare în brațe și începe să-și frece nasul de coapsa mea. Tot restul zilei, gândurile îmi sunt invadate de imagini cu Celeste. O văd când e lovită. O văd pe jos, cu fața plină de sânge. O văd alergând acasă, disperată să ajungă la adăpost. Cum stau în pat, cu ochii strânși, simt că sunt acolo, cu ea. Apoi sunt chiar ea. Eu mă chinuiesc să respir pe sub mănășă. Mie îmi strivește sânii; pe mine mă pipăie cu mâinile lui reci și aspre. Mie îmi curge sângele în gură. Eu sunt, eu sunt, eu sunt.

ZIUA 1.243

Joi, 13 decembrie 2018

Tom McDermott este un bun observator, recunosc.

— Te tragi tot timpul de manșete, îmi spune la o bere cu ghimbir (adusă de el) și niște fursecuri vieneze (făcute de mine).

Sunt conștientă că am, într-adevăr, una dintre manșetele de la pulover întinsă peste palmă, deci n-are rost să neg. Așa că ridic din umeri.

— Obicei prost.

Tom râde.

— Există și mai rele. Cum ar fi să-ți rozi unghiile de la picioare.

Mă apucă și pe mine râsul, fără să vreau.

— Bleah!

— De fapt, ar trebui să fii foarte flexibilă ca să faci asta. Necesită un adevărat talent, nu crezi?

Bag în gură ultimul fursec și las crema de unt și gemul să se absoarbă în aluatul fraged. Sunt mulțumită de rezultatul eforturilor mele – mi-am perfecționat tehnica de preparare a aluaturilor, iar astea mi-au ieșit exact atât cât trebuie de sfârâncioase.

Vorbim despre tot felul de lucruri la întâmplare – independența Scoției, ce urmărim fiecare la televizor, de ce și-ar dori, de fapt, cineva să-și roadă unghiile de la picioare. Se apropie nunta prietenilor lui și e îngrijorat cu privire la discursul de cavalier de onoare. Îi spun că poate să exerseze cu mine; îi spun că o să fiu pe deplin obiectivă și o să-i zic dacă glumele lui nu-s reușite.

— Ce crezi despre căsnicie, Meredith?

— Nu știu cum trebuie să arate o căsnicie, îi răspund, strângându-mi picioarele sub mine, pe canapea. N-am petrecut prea mult timp cu alte familii în copilărie. Cred că părinții lui Sadie erau cel mai aproape de ceea ce se cheamă un cuplu normal. Adică au divorțat imediat după ce Sadie a plecat la colegiu. Dar presupun că și asta este ceva normal. Să aștepte până când se mută copiii ca să o apuce apoi fiecare pe drumul lui.

Despărțirea dintre Bob și Sylvia a fost un șoc pentru Sadie, dar s-a întâmplat foarte repede. Au rupt pisica-n două și, în douăzeci și patru de

ore, Bob se mutase deja într-un apartament dintr-o suburbie învecinată, iar Sylvia zugrăvisese în mov pereții dormitorului principal. A fost ca și cum ar fi plănuit asta de ani de zile.

— Cu riscul de a părea cinic, eu cred că părinții mei au murit înainte de a avea șansa să se aleagă praful de căsnicia lor. Bunicii mei... ei au părut întotdeauna fericiți. Și-au sărbătorit nunta de aur cu un an înainte de a muri.

— Cincizeci de ani... uau! Nu cred că mai am destul de trăit ca să apuc să fiu măritată timp de cincizeci de ani.

Tom râde.

— Nici eu. Deși... trebuie să-ți fac o mărturisire.

— Ai mințit în legătură cu vârsta ta?

Zâmbește.

— Nu, n-am mințit în legătură cu nimic. Dar sunt căsătorit.

Îl privesc fix.

— Ești căsătorit?

Privirea îmi fuge automat la mâna lui stângă.

— Nu port verigheta, deși o purtam până nu demult. Ne-am despărțit acum șase luni.

— Cum o cheamă?

— Laura.

— Un nume drăguț. Ea e o persoană drăguță?

Se freacă la rădăcina nasului. Am observat că face asta din când în când. Cred că e un semn de stres. Indiferent dacă Laura este o persoană drăguță sau nu, gândul la ea îl face să se simtă încordat.

— E o persoană foarte drăguță.

Aștept și simt că suntem gata să depășim o linie, una în fața căreia dansăm de câteva săptămâni. Îmi amintesc că scopul pentru care se află Tom aici este acela de a-mi fi prieten, de vreme ce eu mă aflu sub cota normală la capitolul prietenie. Vreau să-i fiu și eu prietenă, dar sunt perfect conștientă că, probabil, există mai multe persoane în viața lui care îndeplinesc rolul ăsta.

— Suntem căsătoriți de trei ani. Înainte de asta, am fost împreună cinci ani. Așa că, după ce a trecut ziua cea mare, n-am vrut să pierdem timpul. Am încercat imediat să facem un copil.

Mi-l imaginez pe Tom radiind de mândrie, cu un copil culcușit la piept, într-un portbebe. Ar fi un tată minunat.

— S-a întâmplat chiar repede. Un copil al lunii de miere. Ne-am simțit atât de norocoși! Apoi ne-am dus la prima ecografie și nu s-au detectat bătaii de inimă.

— Tom, îmi pare rău.

— Imediat ce am avut voie să încercăm din nou, am încercat. Și am rămas din nou însărcinați. Dar am pierdut și al doilea copil. Mult mai târziu de data asta. Coboară vocea și se uită în pământ. Laura a trebuit să-l nască. Un băiețel. Christopher.

— Tom, nu trebuie să-mi povestești asta, șoptesc.

Mă simt de parcă i-am spart lacătul de la jurnal.

— Am pierdut patru copii în doi ani.

Nu știu ce să spun. Îi pun o mână pe genunchi, chiar dacă nu sunt sigură că se cuvine. Nu cred că fac ceva rău, de vreme ce Tom își pune mâna peste a mea și o ține acolo.

— A fost cel mai greu lucru prin care a trebuit să trec, Meredith. Dar m-am gândit întotdeauna că eu și Laura vom depăși împreună orice obstacol. Ce nu te ucide te face mai puternic, nu?

— Așa se spune.

— A făcut o grămadă de analize, dar medicii nu și-au putut da seama de ce se tot întâmpla asta. Pur și simplu, nu părea să existe o cauză anume. Așa că am hotărât să mai încercăm o dată. De fapt, Laura a hotărât. Eu am vrut să renunț. Nu suportam s-o mai văd trecând prin pierderea unui copil.

Mă trezesc că sper într-un final fericit al acestei povești, chiar dacă știu că nu e cazul. Altfel, Tom s-ar fi plimbat prin parc acum, cu copilul la piept și cu brațul pe umerii soției, n-ar fi stat pe canapeaua mea, cu lacrimi în ochi.

— Camera bebelușului era gata. Aveam căruciorul în cutia lui, în mansardă. Aveam o cutie plină cu hăinuțe tricotate, de la mătușa Laurei. Eram pregătiți. Tot ce ne mai trebuia era un pic de noroc.

— Vrei o cafea? Ceva mai tare? Am puțin coniac în bucătărie, cred.

A clătinat din cap.

— Într-o zi, când am venit de la muncă, ea plecase. Mi-a lăsat un bilet. Mi-a spus că nu suportă să mă mai vadă. Că, atunci când mă privește, tot ce vede sunt patru bebeluși morți.

Am icnit.

— Asta-i groaznic!

— Știu. A fost. Abia dacă am mai vorbit cu ea de atunci. Stă la Manchester, la sora ei. Dar nu e o persoană rea. Numai că nu a putut să se încarce și cu suferința mea pe lângă propria suferință.

— Dar tu ai putut să te încarci cu suferința ei?

— Nu sunt sigur. Dar eram dispus să încerc.

I-am strâns genunchiul, apoi mi-am tras mâna de sub a lui.

— Mă duc să pun de ceai și să mă uit după coniacul ăla.

— OK, Meredith.

În timp ce apa fierbe, suspin și îmi trag mânecile pulloverului peste mâini. E atât de întins pe umeri, încât aproape că mă doare.

ZIUA 1.244

Vineri, 14 decembrie 2018

Diane are un păr lung, roșcat, pe care îl poartă strâns în creștet, într-un coc îngrijit, uneori cu un creion înfipt prin mijlocul lui. Piele albă ca laptele și o conexiune îngrozitoare la internet. Locuiește în partea cealaltă a orașului, dar pare la o lume distanță când încercăm să purtăm o conversație, și imaginea tot înțepenește. Este al treilea video call și încă am dubii serioase, dar am așteptat douăsprezece luni pentru asta și i-am promis lui Sadie că îi acord o șansă, așa că iată-ne, iar ea încearcă acum să mă repare.

Diane știe deja despre mine mai mult decât am intenționat vreodată să împărtășesc. Speram să scap cu o schiță generală a sănătății mele psihice, din trecut și din prezent, dar Diane este o femeie în misiune, hotărâtă să completeze toate spațiile goale.

— Aș vrea să încerci câteva tehnici de *mindfulness*,⁴ Meredith, spune ea.

— OK, răspund pentru că n-am de ales.

Plus că vreau să bifez treaba asta ca făcută, ca să-mi pot vedea mai departe de copt. Fac niște pateuri delicioase cu măline negre, brânză feta și roșii uscate la soare.

— O să-ți dau două exerciții și aș vrea să le repeți în fiecare zi. S-ar putea să ți se pară că unul dintre ele merge mai bine decât celălalt – e absolut în regulă. De asemenea, e normal să te simți puțin caraghioasă la început, dar lasă-te antrenată în joc. Tehnicile astea pot fi chiar bune pentru ancorarea gândurilor în prezent și pentru reducerea anxietății și a panicii.

— OK.

— Primul lucru pe care vreau să-l faci este să caști și să te întinzi timp de zece minute la fiecare oră.

— Dar dacă nu-mi vine să casc?

Diane râde.

— M-am gândit că o să spui asta. Prefă-te! Asta de multe ori declanșează efectiv căscatul. Stai să-ți arăt.

Deschide gura larg și face „aah”, un timp care pare destul de lung. Apoi întinde brațele sus, deasupra capului. O face încet de tot – e chiar fascinant.

— Probabil că te întrebi ce rost are asta, spune Diane, când fața îi revine la normal, și brațele, la locul lor obișnuit.

Nu spun nimic, dar mă gândesc: „Ai nimerit-o la fix, Diane”.

— Păi, ideea e că acest căscat îți întrerupe șirul gândurilor și sentimentelor. Te aduce în prezent. În timp ce te întinzi, observă-ți fiecare punct încordat din corp. În timp ce o faci, poți să spui „relaxează-te” sau chiar „salut”.

— Salut?

— Este vorba de simplă observație, fără a judeca. Acordă-ți alte douăzeci de secunde pentru a observa încordarea, apoi întoarce-te la ce făceai – la gătit, citit, mâncat, rezolvarea unui puzzle.

— Așa.

— Al doilea exercițiu se numește meditația cu stafidă.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs.

— Îmi plac stafidele.

Zâmbește.

— Păi, ăsta e un bun început. Iarăși, e ceva foarte simplu. Iei, pur și simplu, o stafidă și încerci să o mănânci în timp ce ești perfect ancorată în momentul prezent. Ți-aș sugera să stai așezată într-un loc liniștit, fără nimic care să te distragă. Bagă stafida în gură și mănânc-o foarte încet. Încearcă să-ți folosești toate simțurile – olfactiv, tactil, gustativ. Ce textură are? Cum se simte în gură? Nu te grăbi s-o înghiți – las-o să zăbovească în gură. După ce o înghiți, zâmbește.

— Să zâmbesc?

— Ai încredere în mine, Meredith.

Uneori, pur și simplu, mă lovește. De fapt, e un verb greșit. Mă înhață.

Începe în gât: o menghină rece în jurul gâtului meu, strângându-se tot mai tare, și mai tare, și mai tare, până îmi taie respirația. Când e rău de tot, simt că mă sufoc.

Apoi presiunea coboară în corp. În piept. Inima îmi bubuie ca și cum ar încerca să-mi facă o gaură în stern. În câteva secunde, sunt learcă de transpirație. Mi-e atât de cald, încât îmi vine să-mi smulg hainele de pe mine. Mi le-aș smulge dacă brațele și mâinile nu mi-ar fi amorțite. În același timp, îmi vuiește creierul. Deși senzațiile fizice îmi sunt familiare și memoria îmi spune că nu vor dura la nesfârșit, îmi zic: „De data asta am

să mor”. Dincolo de asta, nu mă pot gândi la nimic. Inima continuă să-mi bubuie-n piept; mă chinuiesc cu disperare să respir. În final, văd stele, ca atunci când, în copilărie, închideam ochii și îmi apăsam pleoapele cu palmele. Picioarele mă furnică și îmi amortesc până nu mă mai pot susține. Dacă am noroc, o să cad pe o suprafață moale.

„Asta e, ai să mori”, spune vocea din capul meu. Nu e vocea mea, dar ar putea fi vocea mamei. „Și ai să mori singură.”

Nu pot să spun cât trece până când reușesc să mă adun – treizeci de secunde, treizeci de minute, o oră. Când reușesc să mă mișc din loc, mă târăsc în pat și dorm mult, mult de tot.

Chiar nu-mi dau seama cum poate Diane, cu stafidele ei, să mă ajute în privința asta.

1990

— Cum arăt?

Făcea piruete în camera de zi.

Fiona i-a aruncat o privire fugară și s-a întors înapoi, la televizor.

— Uluitor, a spus sec.

— Meredith! Arată frumos mama ta?

— Da. Îmi place rochia.

— Vechitura asta?

Cu mâinile de o parte și de alta a corpului, și-a împins un șold înainte și a ținut buzele la mine, de parcă aș fi fost un bărbat pe care ar fi încercat să-l seducă. Mi-am schimbat poziția pe podea, stânjenită.

— Ce faci în seara asta? a întrebat Fiona, deși puțin îi păsa.

Am așteptat ca mama să-i spună să-și vadă de treaba ei, dar era prea binedispusă.

— Merg la pub cu mătușa Linda, apoi cine știe? Oriunde ne duce noaptea.

A traversat țintoș camera, inspectându-și reflexia în oglinda de deasupra șemineului, ca și cum s-ar fi pregătit să străbată covorul roșu, la brațul unui mascul de la Hollywood, nu să-și târască tocurile pe Duke Street, cu mătușa Linda, care de fapt nu era nici mătușa noastră, nici vreun alt fel de rudă, dar fusese întotdeauna prin preajmă și uneori îmi strecura câte o liră, când mama nu era atentă.

Piciorul ei stâng era la câțiva centimetri de umărul meu; chiar sub genunchi, i se vedea un petic de piele cu peri scurți, acolo unde lama de ras ratase o porțiune. Avea o piele atât de albă, încât bătea în albastru. M-am uitat în sus și am văzut-o fluturându-și părul, apoi scormonind prin poșetă după țigări. Poșeta era argintie, ca să se potrivească cu pantofii.

Se străduise, și știam că nu pentru mătușa Linda.

Adevărul e că uram rochia aceea. Arăta de parcă ar fi fost făcută din folie de plastic, întinsă bine pe unghiurile ascuțite ale corpului ei. Îmi imaginam șoldurile ei străpungând materialul și îndreptându-se amenințător spre mătușa Linda și spre restul lumii din pub.

Și-a dat cu un ruj pe care nu-l știam, o abatere de la obișnuitul ei roșu sau roz-deschis. Noua nuanță *nude* nu i se potrivea. Dar ea părea mulțumită de rezultat și și-a mai trecut o dată mâna în păr, ca să-l înfoaie bine.

— Să nu mă așteptați! a ciripit peste umăr în timp ce ieșea din cameră.
— Distracție plăcută! i-am spus.
— Asta am de gând, îngeraș, exact asta am de gând!
— O urăști? m-a întrebat Fiona imediat ce ușa de la intrare s-a trântit în urma mamei noastre, în rochia ei de plastic.
— Fiona!

M-am întors spre ea șocată, dar ochii îi erau încă lipiți de ecranul televizorului, iar gura închisă, într-o linie fermă.

— Ce? Nu face pe nevinovata cu mine, Meredith. Știm amândouă că e o vacă. Și ea ne urăște, oricum.

— Chiar crezi asta?

Cuvintele surorii mele mă făceau să fiu mai degrabă curioasă decât supărată.

Fiona a ridicat din umeri.

— Nu există nici un dram de iubire în inima femeii ăsteia, a spus fără urmă de emoție.

— Ba sigur că ne iubește, am spus eu. Nu se întâmplă de la sine când ai un copil?

Eram prea mică pe atunci ca să cunosc ceva despre mecanica nașterii, dar văzusem femei giugiulindu-și copilașii în parc și urmărisem destule seriale TV ca să știu că, cel puțin conform opiniei generale, era ceva magic în tranziția la statutul de mamă.

— Poate că m-a iubit un pic pe mine, la început, spune Fiona. Până să apari tu, viața ei era deja un mare rahat.

M-am uitat la ea până când mi-a întors privirea.

— Glumesc! Aoleu, Meredith, nu te apuca să plângi. Mi-a spus că am distrus-o când m-am născut și că n-o să mă ierte niciodată. A crezut că am s-oucid.

— Ți-a spus vreodată ceva despre nașterea mea?

— Nu. Dar îmi amintesc cum a fost.

— Mincinoaso! N-aveai nici doi ani. Nimeni nu-și amintește ceva de la vârsta aia.

— Ei bine, eu, da. N-a mai apucat să ajungă la spital, așa că te-a expulzat pe podeaua bucătăriei. A fost o baie de sânge. Ai urlat zile întregi.

— Nu te cred.

M-am bosumflat, furioasă pe ea că mi-a distrus venirea pe lume.

Am rămas în tăcere câteva minute. Ea se uita la televizor, iar eu mă holbam la ecran fără să urmăresc acțiunea și fără nici un interes pentru o grămadă de doctori care vorbeau cu voci panicate deasupra cuiva care stătea întins pe un pat de spital.

— Ne iubește, am spus cu încăpățănare.

Fiona a oftat.

— Ce contează? Cum ne facem destul de mari, plecăm. Îmi găsesc o slujbă sau mă înscriu la ajutor de șomaj. Am putea primi o casă a noastră dacă spunem că suntem fără adăpost. O să le spunem că ne-a dat afară, apoi a fugit.

Nu știusese până atunci cât de mult îmi doream asta. Mi s-a strâns stomacul, de teamă și exaltare. Speranță, chiar.

— Pot să vin cu tine?

M-a fixat cu privirea.

— Bineînțeles că poți, fraiero. Cum aș putea să te părăsesc? Suntem o echipă.

Am rânjit.

— Când? Când putem face asta?

— Când împlinesc șaisprezece ani.

— Mai e un secol până atunci, am bombănit simțind cum tot entuziasmul mi se dezumflă ca un balon.

— Ai răbdare, a spus Fiona, cu glas ferm.

— Promiți? am întrebat-o. Promiți că o să avem casa noastră?

— Promit.

N-o văzusem niciodată pe sora mea atât de serioasă, așadar am decis că n-am de ales decât s-o cred.

ZIUA 1.245

Sâmbătă, 15 decembrie 2018

CATLADY29: Am primit răspuns de la poliție.

JIGSAWGIRL: Și?

CATLADY29: Nu e mare lucru. N-au prea multe date, nu-i așa? Un bărbat oarecare la care nici măcar nu m-am uitat bine, nici un martor... Au spus că o să cerceteze și o să mă anunțe.

JIGSAWGIRL: Te simți bine? M-am tot gândit la tine.

CATLADY29: Mi-e mai bine, cred.

JIGSAWGIRL: Mă bucur. Știu că am mai spus-o, dar ești atât de curajoasă!

CATLADY29: Mulțumesc, Meredith. Cum a fost ședința de terapie de ieri?

JIGSAWGIRL: A fost OK. Mi-a dat ca temă să casc prefăcut și să mănânc stafide.

CATLADY29: Sună interesant! Orice-ar fi, merită o încercare, cred.

JIGSAWGIRL: Da...

CATLADY29: Mă simt ca o adolescentă care îi cere întâlnire tipului pe care i s-a pus pata, dar vrei să facem schimb de numere de telefon?

JIGSAWGIRL: Sigur că da.

Îmi tastez numărul cu atenție și dau *send*. La câteva minute după ce m-am delogat, îmi vibrează telefonul.

Bună, Meredith! Sunt noua ta prietenă, Celeste.

Zâmbesc. Am o nouă prietenă, Celeste. Apoi fac ceva care mă surprinde și pe mine.

Bună, noua mea prietenă, Celeste! Ai vrea să vii la mine la o cafea/ un ceai și prăjituri?

Mâine? Meredith x

Citesc mesajul de câteva ori, ezitând cu degetul deasupra săgeții, gata să-mi lansez invitația. Mai citesc o dată, apoi îi dau *delete*. Pun telefonul pe masă și mă duc să-l caut pe Fred. Doarme pe patul meu, încovrigat atât de strâns, încât îmi ia o clipă să-mi dau seama unde-i este capul. Mă ghemuiesc pe podea și mă uit la el. Dacă se trezește, trimit mesajul.

Nu se trezește, dar îmi amintesc că pisicile sunt de-a-ndoaselea și nu pot chiar să-l las pe Fred să ia toate deciziile în locul meu. Una dintre afirmațiile preferate ale lui Diane – „Alege încrederea în locul fricii” – îmi răsară în minte și o iau ca pe un semn să mă duc jos și să termin ce-am început.

Bună, Celeste! Ți-ar plăcea să vii la mine la o cafea/ un ceai și o prăjitură? Măine? Mer x

Apăs săgeata înainte să am timp să mă răzgândesc. Nici n-apuc să am emoții, pentru că îmi răspunde imediat.

Mi-ar plăcea LA NEBUNIE. Trimite-mi adresa ta și o să fiu acolo. E stabilit. X

ZIUA 1.246

Duminică, 16 decembrie 2018

Mă trezesc devreme ca să-mi pot face toate treburile duminicale înainte de sosirea lui Celeste. Schimb nisipul în litiera lui Fred – el se uită la mine în tot timpul ăsta, fără să clipească, din locul lui de pe pervazul ferestrei din bucătărie – apoi mătur și șterg podelele cu mopul, frec baia de sus până jos (spre surprinderea mea, a ajuns să-mi placă verdele-lime al plăcilor de faianță), schimb așternuturile. Deschid fiecare fereastră din casă și mă delectez cu adierea aerului rece. De vreme ce am transpirat deja puțin pe ziua de azi, decid să-mi fac exercițiile acum în loc să le las pe diseară. Alerg în sus și în jos pe scări de cincizeci de ori, dar sunt cu șapte secunde sub propriul record: nouă minute și douăzeci și trei de secunde.

Mă întind pe podea, aștept ca inima să-și recapete ritmul normal și fac niște întinderi. Fred mi se alătură, lungindu-și picioarele, și se rostogolește lângă mine, pe covor.

Chiar și după toată activitatea asta, mintea mea e tot agitată. N-am încercat niciodată întâlnirile online, dar cam așa mă simt în timp ce mă pregătesc s-o cunosc pe Celeste în realitate. Îmi amintesc când s-a întâlnit Sadie cu un tip cu care vorbea de vreo două luni pe internet. „Mă simt de parcă aș fi un pic îndrăgostită de el”, mi-a spus cu o seară înainte de întâlnirea lor, și aproape că-i săreau inimioare din ochi, ca în desenele animate. A calculat că petrecuseră peste două sute de ore ca să se cunoască, incluzând mesajele și convorbirile telefonice târziu în noapte, după ce adormeau copiii. „Gen cincizeci de întâlniri, cu câteva nopți împreună, printre ele”, a spus și mi-a făcut cu ochiul.

Dar când Sadie și Jason (sau Justin, sau Julian, sau așa ceva) au dat în sfârșit ochii unul cu altul, n-au fost nici un fel de inimioare ca-n desene animate.

— Nimic! mi s-a plâns, sprijinindu-se de masa din bucătăria mea.

Plângea, pur și simplu, de parcă murise cineva.

— Nimic, nimic? Nici măcar un fior mititel?

— Nimic. A fost ca o întâlnire cu vecinul bunicii. A început să-și scotocească prin poșetă. Trebuie să fumez. Te deranjează?

M-am încruntat la ea, dar am deschis larg ușa din spate.

— Suflă departe de mine. Și ce e în neregulă cu vecinul bunicii?

— Absolut nimic. S-a sprijinit de tocul ușii și a oftat dramatic în penumbra după-amiezii târzii, ca un personaj de telenovelă în pragul unei căderi nervoase de mult anticipate. Era drăguț. Un tip perfect normal. Dar nu vreau un tip drăguț sau perfect normal. Vreau fluturi în stomac. Credeam că i-am găsit. Dar imediat ce a început să vorbească, au murit toți. Sau au zburat, sau nu știu ce-au făcut.

Stau acum în același loc în care stăteam atunci cu Sadie. Deschid încet ușa din spate, până simt aerul proaspăt pe față. Celeste o să fie aici în două ore și nu vreau să fie ca vecina bunicii. Nu vreau să fie perfect normală. Vreau să fie senzațională, pentru că merită asta.

O să fie aici în două ore și eu nu sunt gata. Am făcut duș, dar mi-am pus la loc halatul, și îmi simt părul ud ca o cască rece pe cap. Cu ce te îmbraci ca să te întâlnești cu o persoană cu care ai stat de vorbă online zi de zi, mai mult sau mai puțin, săptămâni întregi, dar n-ai recunoaște-o dacă ai trece pe lângă ea pe stradă? Știu totul și nimic despre ea.

Cercetând cu atenție conținutul garderobei, exclud uniforma mea obișnuită alcătuită din colanți și pulover – prea banal. Nu e nimic special la un pulover și o pereche de colanți. Dar nu vreau nici să par că am făcut eforturi prea mari, ca o bătrână doamnă în ținuta ei de duminică. Nu prea-mi cumpăr haine – ce rost ar avea? – iar Sadie mi-a dus acum doi ani trei sacoșe de lucruri vechi și amintiri triste la magazinul de caritate. Găsesc o cămașă din denim pe un umerăș, sub un cardigan ponosit pe care-l am dintotdeauna și nu-l port niciodată, dar nu mă îndur să mă despart de el. Colanți și cămașă din denim – cam asta-i tot ce pot face. Poate dacă merge bine cu Celeste – dacă n-o descurajează puzzle-urile – și mai vine în vizită, o să-mi comand ceva nou. Cum ar fi o rochie dintr-aia drăguță, evazată, cu guler mare, apretat.

O să fie aici într-o oră și eu trebuie încă să-mi usuc și să-mi îndrept părul. Mă așez în genunchi pe podeaua din dormitor, în fața oglinzii înalte, și mă uit la pielea mea palidă și la ochii obosiți. Iau cu conștiinciozitate suplimentul de vitamina D, dar nu-i același lucru ca atunci când simți razele soarelui în obraji. Celeste are douăzeci și nouă de ani și nu e o

pustnică. A trecut prin ceva oribil, dar nu se ascunde. O să aibă un ten radios, sunt sigură.

Simt că mi se pune o gheară în stomac, în timp ce manevrez placa de îndreptat părul. Evit dinadins să mă privesc în oglindă, dar deja știu. Știu ce am de gând să fac.

Cobor cu părul pe jumătate îndreptat și îi scriu un mesaj lui Celeste.

Celeste, îmi pare foarte rău! Nu mă simt bine. Putem să reprogramăm?

Apar imediat cele trei punctulețe care îmi spun că ea îmi scrie un răspuns. Simt că mi se face rău. Așa merit pentru că o mint.

O, Mer, îmi pare rău să aud asta! Nu-ți face griji! Sigur că putem reprograma. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Cu mult drag xxx

Aș vrea să-i spun cât e de drăguță și cât de rău îmi pare, dar sunt prea copleșită de vinovăție ca să continui conversația. Îmi închid telefonul și mă întind pe canapea. În câteva secunde, Fred se culcușește în pliul brațului meu. Se uită fix la mine; îl ating cu grijă pe botic. Totuși mi-e rău. Trag pătura peste noi și aștept ca ziua să se termine.

ZIUA 1.255

Marți, 25 decembrie 2018

E Crăciunul și am făcut tot ce face toată lumea. Poate chiar mai mult. Am trimis felicitări ca să amintesc câtorva oameni că mai trăiesc. Felicitările pe care le-am primit formează o colecție mică, dar specială, în care se remarcă una hand-made de la James, cu un înger despre care zice el că aș fi eu, în vârful unui brad cu beteală, și una cu un uriaș „De Crăciun, celei pe care o iubesc”, de la Sadie, pentru că i se pare nostimă. Am comandat un brad natural pentru că îmi place mirosul și l-am decorat cu luminițe multicolore și cu o stea mare, strălucitoare, în vârf, chiar dacă Fred dă atâta cu lăbuțele în acele lui, încât partea de jos s-a scuturat în câteva zile. Între brad, lumânările cu parfum de smirnă și tămâie și vinul fiert, nervul meu olfactiv este supus unei atmosfere festive copleșitoare.

Am făcut vin fiert în ibricul meu mare, de aramă. După ce am amestecat încet în el, încercând să fiu pe deplin ancorată în momentul prezent, l-am sorbit din cană în timp ce împachetam cadouri. Am cumpărat atât de puține, încât aș fi putut lejer să le împachetez într-o oră. Dar m-am lungit toată seara. Am folosit hârtie maro de împachetat, pentru că e reciclabilă, pe când aceea lucioasă și sclipitoare nu este, dar am înveselit-o cu șnur alb cu roșu și cu numele destinatarului scris caligrafic cu markerul. Maria din *Sunetul muzicii* avea dreptate în privința pachetelor în hârtie maro și legate cu sfoară. Când am terminat cu împachetatul, m-am uitat la *Miracolul de pe strada 34* (la ambele versiuni), la *Expresul polar* și la *O viață fericită*. Am băut ciocolată caldă cu frișcă și am mâncat *marshmallows*, și turtă dulce, și trufe de ciocolată neagră cu caramel și sare de mare. Turta dulce am făcut-o eu, dar trufele le-am cumpărat, într-o cutie roz elegantă, de pe un site de fițe. Toată lumea trebuie să încerce măcar o dată în viață trufele de ciocolată neagră cu caramel și sare de mare. Am mai făcut și o budincă de Crăciun cu multe mirodenii și alcool, nu pentru că mi-ar plăcea în mod deosebit, ci pentru că așa se face de Crăciun, iar prepararea ei poate să dureze câteva ore, ceea ce m-a ajutat să-mi umplu dimineața de sâmbătă într-un mod plăcut. Nu am de mers la slujba de la biserică, nici la serbări școlare, nici la patinoare în aer liber, nici prin supermarketuri aglomerate,

deci este important să găsesc ceva cu care să-mi umplu timpul. Este o perioadă în care trebuie să fim ocupați. Sadie mi-a trimis o mulțime de poze cu James în spectacolul de la școală cu scena Nașterii Domnului, în care el are o cămilă și nu pare prea încântat de asta. I-am spus pe FaceTime că a făcut o treabă grozavă, pentru că toată lumea știe cât de morocănoase sunt cămilele și, în afară de asta, cine ar avea curaj să joace rolul unui înțelept? I-am mai spus că cei mai mulți înțelepți nu sunt chiar așa înțelepți cum se cred. El a chicotit, apoi Matilda a înhățat telefonul, l-a apropiat de năsucul ei mucos și mi-a cântat „Jingle Bells”.

Tom a apărut ieri – neanunțat, dar l-am iertat, pentru că purta o căciulă de Moș Crăciun cu un zurgălău în vârf.

— Îmi vizitez toate persoanele preferate! a spus.

A stat la o felie mare de budincă și a spus că e cea mai bună pe care a mâncat-o vreodată. Îi cumpărasem un cadou – un fular moale cu un model subtil în carouri îl împachetasem și îl ascusesem în comoda de sub televizor. Pentru eventualitatea în care mi-ar fi luat și el mie unul. Și chiar îmi luase, ceea ce a fost adorabil, dar și stânjenitor, pentru că mi l-a dat în living, așa că eu a trebuit să scot pachetul din comoda de la televizor și să-i explic de ce nu era sub brad, împreună cu celelalte. Dar el a râs și a recunoscut că nici el nu știa dacă o să-i iau cadou și-apoi nu e ciudat obiceiul ăsta cu cadourile de Crăciun? Nu l-am întrebat dacă a cumpărat tuturor prietenilor ca mine câte un cadou; nu voiam să știu.

Mi-am despachetat cadourile imediat cum m-am trezit pentru că așa face toată lumea în dimineața de Crăciun, și pentru că asta face diferența față de o zi de marți oarecare. Cadoul lui Tom este un jurnal cu foi groase de culoare crem, cu coperte maro din piele fină, cu inițialele mele imprimate în relief pe coperta din față. Îmi place enorm.

Sadie vine la o ciocolată caldă cu croasanți, direct din tura de noapte de la spital. Are cercei în formă de brăduț și beteală înfășurată în jurul stetoscopului. Îmi dă un flacon uriaș cu parfumul pe care-l foloseam când aveam douăzeci și unu de ani, din care pulverizez imediat, cu generozitate. Tot restul zilei mă simt de parcă aș fi în dormitorul lui Sadie, pregătindu-mă pentru o seară în oraș. E plăcut să faci o digresiune de la cele douăzeci și patru de zile de smirnă și tămâie. Parfumul îmi trezește amintiri plăcute.

Vorbim despre locuri în care obișnuiam să mergem și oameni cu care ne întâlneam, până când Sadie trebuie să plece să ia copiii de la Steve.

— Cred că sunt disperați să ajungă acasă, să se joace cu jucăriile de la Moș Crăciun, mi-a spus ea în chip de scuză.

— Sunt convinsă, am asigurat-o, știind că ar fi încântată dacă mi-aș lua jacheta și i-aș spune să aștepte o clipă, că vin cu ea.

În schimb, îi pun în brațe cadourile pentru copii – pentru James, o cutie cu figurine reprezentând animale sălbatice, pentru că vrea să fie îngrijitor la zoo când se face mare, și un unicorn supradimensionat pentru Matilda, care știu că o s-o dea pe spate. Apoi o pup pe obraz și îi urez Crăciun fericit.

Parfumul intens zăbovește în aer toată ziua, mult timp după plecarea lui Sadie. E mult mai dulce și mai puternic decât orice aș folosi acum, iar ea știe asta. Mi-a adus nostalgia într-o sticlută înaltă și subțire.

Desfac cadoul pentru Fred, un șoricel umplut cu iarbă pentru pisici, care îl face s-o ia razna pentru jumătate de oră, până cade lat pe canapea și doarme tot restul zilei. Stau lângă el și mănânc o porție mare de curry, pe care l-am gătit acum câteva zile, ținând cu grijă farfuria în echilibru pe genunchi. Nu-mi place curcanul – nu mănânc în nici o altă zi a anului, de ce-aș mânca acum?

Schimb câteva mesaje cu Celeste, care se plânge că tatăl ei vitreg sforăie atât de tare pe canapea, încât ea și mama ei nu aud la televizor; îi spun că Fred face același lucru lângă mine. Apoi îmi spune că, în sfârșit, le-a spus mamei și tatălui ei vitreg despre atac și că mama ei a plâns o grămadă, dar au fost cu adevărat alături de ea.

Mă culcușesc lângă Fred și mă uit la James Stewart cum își dă seama care e sensul vieții. Mănânc brânză cu biscuiți, apoi termin budinca de Crăciun, chiar dacă nu mi-e foame. Destup sticla de vin spumant adusă de Sadie și o beau pe toată mult prea repede. Mă gândesc la sora mea și închid ochii, dar mă trezește telefonul, cu cinci minute înainte de miezul nopții.

E mama, cu vocea ei plictisită. Mă întreabă ce am făcut toată ziua, de ce nu i-am luat cadou. Da, a primit felicitarea mea. Nu, n-a trimis nici una anul ăsta. Pierdere de vreme. Are ceva pentru mine sub brad și o să-mi primesc cadoul atunci când o să mă adun și o să fiu destul de vitează să-mi arăt fața. Fiona și Lucas tocmai au plecat, spune ea, și mi se strânge stomacul. Au fost acolo toată ziua. Lucas a tranșat curcanul și a mâncat două porții de

parfe. Îi urez Crăciun fericit și închid înainte ca ea să termine de vorbit. Îmi închid telefonul. În a doua zi de Crăciun, am un atac de panică.

1998

A intrat în viața noastră într-o nefericită după-amiază de duminică, pe când una din nesfârșitele ploii de Glasgow bătea în fereastra livingului, ca un musafir insistent și nepoftit. Eu și mama ne uitam la un film alb-negru, deși eu nu eram prea atentă. Aș fi preferat unul color.

— Hei! s-a auzit vocea lui Fee de pe hol, și a sunat cumva diferit.

N-am auzit ce-a zis pe urmă; mi-am dat seama că vorbea cu cineva. Am auzit cum gecile și pantofii erau aruncați la nimereală, pe un fundal de râsete înfundate. M-am uitat la mama, dar ochii ei erau fixați la ecranul televizorului, unde o tânără cu o privire neliniștită se agăța de brațul unui bărbat mai în vârstă, cu o figură impenetrabilă.

Noi nu prea aveam musafiri. Pe Sadie, din când în când, deși de obicei ea se învârtea doar un pic prin hol, în timpul scurt în care eu îmi luam jacheta și mă încălțam. Niciodată băieți. Dar iată acum unul în livingul nostru, probabil cea mai înaltă persoană care intrase vreodată la noi în casă. S-a profilat cu un cap deasupra noastră, până când Fee i-a șoptit să stea jos.

— El e Lucas, a spus.

Am mormăit un „bună”; mama a tăiat sonorul televizorului, după care l-a măsurat pe tip cu privirea, din cap până-n picioare.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Lucas. Am auzit multe despre voi.

Mama a zâmbit.

— Serios? Cum ar fi...?

Am așteptat toate răspunsul, dar nu mult. El și Fiona erau bine pregătiți.

— Păi, știu că faceți o plăcintă cu pește minunată, spune Lucas.

Întotdeauna, eu făceam plăcinta cu pește. Dar mama și-a însușit complimentul.

— Cred că mai e una în congelator, a spus. Vrei să rămâi la cină?

Fiona s-a luminat la față, iar Lucas a încuviințat din cap cu entuziasm.

— Da, mulțumesc, doamnă Maggs. Ar fi grozav.

— Atunci mă duc să mă apuc de treabă.

Ieșind din cameră, mama i-a dat lui Fee telecomanda.

Am rămas cu toții tăcuți, până când liniștea a fost spartă de MTV.

— Ce-ai mai făcut? m-a întrebat Fee, așezându-se lângă Lucas, pe canapeaua mică.

De parcă aș fi avut ceva interesant să-i spun. I-am privit mâna cum se strecura într-a lui; cum el i-a apucat-o strâns.

— Nu mare lucru. Am copt câte ceva. Budincă de caramel. Putem să mâncăm după plăcinta cu pește.

— Fantastic! a exclamat ea și l-a înghiontit apoi pe Lucas în braț.

— Sună bine, a spus el amabil.

Mă uit la picioarele lui în șosete albe, murdare, de sport. Par enorme pe lângă ale lui Fee.

— De-acum, suntem oficial un cuplu, mi-a spus Fee. Lucas mi-a propus să fiu iubita lui când eram în mașină, pe drum încoace.

— Felicitări! am spus. Iar lui: Ești un tip curajos.

Fee și cu mine am râs, el a zâmbit. Am observat că îmi evita privirea.

Ne-am uitat la MTV până când mama ne-a chemat la cină. Era ciudat să avem un al patrulea loc pregătit la masă. Ai zice că a echilibrat laturile dreptunghiului, dar nu era așa. Nu știu dacă statura lui era de vină, sau mirosul nefamiliar de bărbat tânăr, sau felul în care întindea brațul lung prin fața mea să ia sarea, sau jena pe care am simțit-o când i-am atins din greșeală piciorul pe sub masă. Poate că toate la un loc. Sau poate că eram geloasă, cum a spus mama mai târziu.

— Poate că o să ai și tu un iubit într-o zi, a zis după ce ușa din față s-a închis în urma lui Fee și a lui Lucas.

— Poate, am bombănit.

Știam că sora mea doar își lua la revedere de la el în grădină, dar inima nu și-a încetinit goana până când n-am văzut-o înapoi în casă, singură.

După asta, Lucas venea cu regularitate la cină duminica. Mama ne încălzea mâncarea gătită de mine mai devreme în ziua aceea. Ea le dădea drept gătit de ea, iar eu și Fee îi făceam jocul. Mă ofeream mereu să pun masa, ca să mă asigur că sarea, piperul și sosul de roșii sunt exact în dreptul lui Lucas. N-a mai fost nevoie să se întindă peste mine niciodată.

ZIUA 1.257

Joi, 27 decembrie 2018

Tom s-a dovedit a fi mai bun la puzzle-uri decât s-ar fi așteptat oricare dintre noi, iar versiunea miniaturală a catedralei Santa Maria del Fiore e aproape gata.

— Ar trebui să ne înscriem la un concurs de puzzle-uri, îmi spune. Am auzit că se pot câștiga bani frumoși.

Pufnesc în râs.

— Asta ar putea să fie noua ta carieră. Ce voiai să fii când aveai să te faci mare?

— Detectiv particular, îmi spune cu o expresie serioasă.

Încep să râd.

— Și ai sfârșit în domeniul financiar? Sau erai polițist sub acoperire și încercai să dai în vileag fraudele dintr-o corporație?

— Păi... da, ar fi mult mai interesant așa. Dar... nu. Mă ocupam doar de investiții și de fonduri de pensie plictisitoare, din păcate. Dar tu? Care era visul tău în copilărie?

— Ceva creativ. Mai creativ decât ceea ce fac acum. Întotdeauna mi-a plăcut ideea de a fi maestru bucătar sau reporter. De fapt, am lucrat la un ziar înainte de... știi tu. Dar, în fine... Nu era chiar un jurnalism de mare impact. Puteam însă să ajung undeva. Încetul cu încetul.

— Și, evident, a trebuit să pleci.

Încuviințez din cap.

— Șeful meu era chiar de treabă. Dar e greu să faci reportaje la un ziar local dacă nu te duci niciodată nicăieri.

Găsesc o piesă din acoperișul de țiglă, pe care o căutam de ceva vreme, și o fixeaz triumfal în mijlocul cupolei. Ne cufundăm într-o tăcere confortabilă, reconstruind scena piesă cu piesă.

— Cum e să împărți un puzzle cu mine, un novice?

Râd.

— E bine. Dar știi că eu fac și alte puzzle-uri când nu ești aici?

— Nici nu mă aștept la altceva, spune.

— De fapt, nu mă deranjează că ești aici, spun eu stânjenită.

- Îmi place să fiu aici, îmi răspunde el.
 - Poate că nu sunt chiar atât de singuratică pe cât credeam.
 - Să fii singuratică nu e ceva de care să te rușinezi, Meredith. Cred că a te simți bine cu tine însăși, a avea acea putere interioară este ceva de care să fii mândră.
 - Poate. Îl privesc, în sfârșit, în ochi. În cea mai mare parte a timpului, nu mă simt foarte puternică
 - Meredith, ești una dintre cele mai puternice persoane pe care le cunosc.
 - Chiar crezi asta?
 - Sigur că da. Altfel n-aș spune-o.
 - Cred că aș vrea să fiu mai puternică.
- Se uită afară, pe fereastra mea semicirculară.
- E o lume mare acolo, afară, Meredith. Te așteaptă.

2001

Am văzut anunțul mic al lui Billy la avizierul public al bibliotecii:

**Angajez asistent PR.
Nu se cere experiență.
Program flexibil**

— Căutam pe cineva căruia să-i placă să citească, mi-a spus când am întrebat de ce, din toate locurile posibile, a ales să-și pună anunțul într-o bibliotecă.

Cealaltă candidată era o femeie care lucra chiar la bibliotecă, dar, din fericire, lui Billy i s-a părut mai corect să dea slujba cuiva care nu avea deja un job.

Interviul a fost scurt, pentru că n-aveam prea multe de spus. Promovasem cu notă maximă un curs de engleză avansată și lucrasem la un call center până în urmă cu două săptămâni, când se închisese compania. Bill a încuviințat din cap, a făcut câteva însemnări, apoi mi-a zis că jobul e al meu dacă pot să încep de luni.

Bill era omul-orchestră înainte de venirea mea, într-un birou pe jumătate cât livingul maică-mii. A trebuit să înghesuie un birou pentru mine într-o debara prăfuită. Strănutam toată ziua, iar eczema mi se extindea cu repeziciune. Lucram fără contract, mă plătea cu cash în fiecare vineri și m-a avertizat că dacă nu va mai fi de lucru, voi rămâne fără job. Dar deocamdată era multă treabă de făcut. Îmi plăcea provocarea de a transforma un produs sau un serviciu banal într-un comunicat pe care presa locală îl găsea destul de interesant încât să-l preia. Uneori îl preluau, alteori, nu. Îngrijirea câinilor și restaurantele italienești nu erau tocmai știri de prima pagină.

Exista și o altă dimensiune a muncii lui Billy, la care eu nu luam parte. Eram nouă în lumea relațiilor publice, dar știam că scrierea comunicatelor de presă pentru afacerile locale nu era destul de bine plătită încât să acopere chiria, salariile și orice alte cheltuieli mai avea Bill, cu casa lui mare, situată într-una dintre cele mai luxoase suburbii ale orașului Glasgow, în care stătea cu soția și cei doi copii.

Veneau oameni la el la birou și plecau imediat împreună, de obicei sub pretext că ies să ia prânzul. Într-o zi, citeam ziarul și mi-a apărut în față o figură cunoscută. Era femeia care ieșise la prânz cu Billy, cu câteva zile în urmă. Era asistentă la un spital mare din oraș și voia ca lumea să știe că lipsa de personal și condițiile proaste de muncă duseseră la moartea unui pacient.

După asta, am fost ceva mai atentă la persoanele care veneau în birou.

Billy nu era chiar genul care oferă feedback. Dar într-o zi, când eram deja acolo de șase luni, un comunicat de presă scris de mine, despre un salon de coafură care își extindea spațiul ca să includă și un loc de joacă pentru copiii clientelor, a intrat pe pagina cinci a ziarului. Când am ajuns la muncă, ziarul era deschis pe biroul meu. Era semnat de altcineva, bineînțeles, dar era, în esență, comunicatul meu, cuvânt cu cuvânt, cu doar câteva mici modificări.

— Ai condei, nu glumă, a spus Bill fără să ridice ochii din computer. Mai bun decât al meu.

M-am aprins la față și am bălmăjit un „mulțumesc”, simțind totodată presiunea complimentului.

— Ar trebui să te duci la facultate. Sau să faci cursuri de jurnalism la colegiu.

— Mi-ar plăcea, dar nu-mi pot permite.

— Ba sigur că poți. Mută-te înapoi cu mama ta. Înscrie-te pentru o bursă sau fă-ți un credit de studii. Poți să lucrezi aici când nu ai cursuri. O mulțime de oameni cu mai puține posibilități decât tine reușesc să-și continue studiile.

— Mulțumesc, dar mă simt bine lucrând aici.

În dimineața următoare, pe tastatura mea se afla un teanc înalt de broșuri de la colegii. Mi-am ațintit privirea în ceafa lui Bill.

— Ce dracu' e cu astea?

— Nu strică să arunci o privire.

A spus-o fără să se întoarcă.

— Presupun că nu.

Dar am pus broșurile jos, pe podea, și nu m-am mai uitat la ele până n-am ajuns acasă.

Le-am citit pe toate, cap-coadă. M-am uitat la pozele cu studenți zdraveni, tineri și zâmbitori, cu tenul luminos și cu dinții albi. Nici unul dintre ei nu

părea stresat, sau epuizat, sau în criză de bani. M-am apucat să-mi imaginez cum ar fi să stau zi de zi într-un amfiteatru imens și să învăț despre ceva ce m-ar interesa.

A doua zi dimineață, înainte de muncă, am pus toate broșurile, în afară de una, în cutia de reciclat. Din când în când, o răsfoiam întrebându-mă cum ar fi să privesc turnul gotic al Universității din Glasgow ca studentă, și nu ca cineva din afară. Să studiez în sala rondă de lectură, să străbat colonadele cu prietenele mele, la fel ca tinerii de la pagina nouăsprezece. Apoi o puneam înapoi, sub pat.

N-am trimis niciodată cerere de înscriere la Universitatea din Glasgow sau la vreo altă universitate, colegiu sau curs seral. Am continuat să lucrez pentru Bill până când a făcut un atac de cord într-o dimineață, în drum spre birou, și a căzut lat pe strada Sauchiehall. Mi-am găsit alt job, într-un call center unde întrebam consumatorii casnici dacă sunt mulțumiți de furnizorii lor de energie electrică.

ZIUA 1.269

Marti, 8 ianuarie 2019

De cum răspund la telefon, înainte ca ea să spună un cuvânt, știu că e ceva în neregulă cu Celeste. Are răsuflarea întretăiată.

— Cred că tocmai l-am văzut, spune, părând cât pe ce să se sufoce. La supermarket.

— Ce? Pe cine?

— Pe tipul care m-a agresat. Probabil. Nu știu. Sunt aproape sigură că el era. S-a uitat la mine, Meredith.

— O, Celeste! Mă prăbușesc pe canapea. Trebuie să fi fost groaznic.

Oftează zgomotos.

— Știu că probabil nici nu era el. Dar pentru o fracțiune de secundă, a fost. Și... Dumnezeu, de-acum așa o să se întâmple la nesfârșit? O să-mi abandonez căruțul de cumpărături de fiecare dată când o să surprind privirea unui bărbat înalt, cu părul închis la culoare?

— Nu, îi spun. Dar e totul foarte proaspăt în mintea ta. E de înțeles. Ce aveai în căruț?

— Cum?

— Spune-mi ce aveai în căruțul de cumpărături.

— Nu-mi amintesc... Cartofi dulci... broccoli... suc de ananas. Cam atât, cred. Abia ajunsesem acolo.

— OK. Ce altceva mai aveai pe listă?

— Păi... brânză. Ouă. Lapte. Pâine. Cereale. Iaurturi. Era o listă mare.

— Terapeuta mea îmi spune să enumăr diverse lucruri atunci când simt anxietate, îi explic. Cum ar fi conținutul garderobei mele sau ultimele zece cărți pe care le-am citit. Cinci mâncăruri care încep cu A. Cred că ajută.

— Cred că doar vorbind cu tine, mă simt deja mai bine. Mulțumesc, Meredith. Întotdeauna știi ce să spui.

— Serios? De cele mai multe ori, mi se pare că sunt complet pe dinafară.

— Sigur nu ești pe dinafară. Ar trebui să fii consilieră.

Râd.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți abandonezi cumpărăturile.

— Și mie, mormăie. N-am absolut nimic în frigider.

Când a sunat, mă pregăteam să fac o supă. Măr cu păstârnac și pâine cu coaja crocantă, alături. Celeste pare să aibă nevoie de o supă. Ezit, apoi îmi iau inima-n dinți.

— Ce-ar fi să vii la mine? Să luăm prânzul.

— Ce drăguț din partea ta, Mer. Mulțumesc mult pentru invitație. Dar nu mă simt în stare să merg nicăieri.

— Cunosc sentimentul.

— Mă simt mai bine vorbind cu tine, Mer.

— Aș vrea să pot face mai mult ca să te ajut.

Chiar aș vrea. Bănuiesc că imediat ce vom încheia conversația, va începe iar să plângă.

— În iunie, fac treizeci de ani. Mama crede că ar trebui să dăm o petrecere. Nu prea am chef să sărbătoresc, dar trebuie, cred. Mama spune că organizează ea totul, eu nu trebuie decât să mă prezint.

— Când am împlinit treizeci de ani, Sadie mi-a organizat o petrecere-surpriză în pubul unde mergeam de obicei, îi spun, dar fără să menționez că a fost prima petrecere de ziua mea pe care am avut-o vreodată. Eu crezusem că o să fim doar eu, Sadie și sora mea, la un pahar.

— Vai, ce drăguț!

— Chiar a fost drăguț. Până la un punct. A apărut mama și a făcut o scenă. Este... mai ușor să te relaxezi când nu e ea prin zonă.

Seara n-a fost însă complet distrusă. După pub, ne-am întors la mama și când s-a dus ea la culcare, eu și Fiona am avut un *after-party*, doar noi două, în bucătărie. Am mâncat cartofi la cuptor, cu parmezan pe ei, am băut vodcă și am dansat pe muzica de la radio.

— Drăguț din partea mamei tale că vrea să-ți pregătească o petrecere, îi spun.

— Așa e. E o scumpă. Doar că își face prea multe griji pentru mine.

În scurtul răstimp de tăcere, m-am gândit cum ar fi fost să am o mamă ca mama lui Celeste, care organizează petreceri aniversare și plânge când fiica ei este agresată.

— Sunt sigură că o să fie o petrecere foarte reușită, îi spun.

— Dacă se face, vrei să-ți trimit o invitație?

Am ezitat, apoi am zis:

— Da. Îmi place să primesc lucruri prin poștă.

Râde.

— Mi-ar plăcea să vii la petrecerea mea, Mer.

— Și mie mi-ar plăcea.

Asta, cel puțin, este adevărat. Doar că nu văd cum aș putea.

Ideea mi-a răsărit în minte la câteva minute după ce ne-am luat rămas-bun. Dacă rolurile noastre ar fi inversate și eu aș fi cea care plângea la telefon, n-am nici o îndoială că Celeste ar fi lângă mine acum, oferindu-mi un umăr pe care să plâng, ceea ce este, cu siguranță, mai mult decât o ureche lipită de telefon, la trei kilometri distanță, în altă parte a orașului. Dacă aș fi o prietenă bună, aș face același lucru pentru ea. Are nevoie de mine. Dacă asta nu este un motiv bun să ies din casă, atunci care ar mai putea fi?

Am petrecut următoarea oră întrebându-mă dacă aș fi în stare de așa ceva. Ce-ar trebui să fac ca să ajung acasă la Celeste? Să chem un taxi. Să urc în taxi. Să fac conversație cu taximetristul tot drumul, până ajung la Celeste (am verificat pe Google Maps, și drumul cu mașina, la ora asta, este estimat la opt minute). Să plătesc cursa, să cobor din mașină, să merg până la ușa lui Celeste.

Mă plimb de colo-colo prin încăpere. Mă uit pe fereastră afară, căutând un semn – cum ar fi două coțofene sau un porc zburător. Mă întind pe spate pe podea și respir adânc. Apoi mă ridic și decid s-o iau pas cu pas. Îmi golesc vezica, mă spăl pe dinți, îmi perii părul. A plouat mai devreme, deci îmi petrec un sfert de oră căutând o umbrelă, apoi renunț. Îmi pun jacheta și converșii. Îmi iau poșeta de pe comoda din hol, apoi decid că n-o să am nevoie de ea și o pun la loc. Iau cincisprezece lire din fondul de urgențe – Sadie se duce la bancomat de fiecare dată când mi se împruținează. O să mă lipsesc de curry thailandez săptămâna asta – merită, pentru Celeste.

Nu mai sunt alți pași până la pasul cel mare. Mai întâi, să sun la taxi. E mai ușor decât credeam. Nu e ca și cum n-aș vorbi cu oameni la telefon, cu oarecare regularitate – cu Sadie, cu Celeste, la restaurantul thailandez, cu oamenii aceia enervanți de la companiile de asigurări, care sună de cel puțin trei ori pe săptămână.

Abia am închis după ce am vorbit la compania de taxi, că telefonul îmi vibrează. Un mesaj text: șoferul meu e pe drum, iar acum știu marca și modelul mașinii, plus numărul de înmatriculare. Sunt impresionată să constat cât de mult a avansat tehnologia de când n-am mai făcut eu asta.

Apoi conștientizez brusc că, în câteva minute, o mașină va fi parcată în fața casei mele, așteptându-mă pe mine, cu aparatul de taxat ticăind nerăbdător.

De data asta, simt o mică explozie în creierul meu. Pentru o clipă, îmi pierd controlul asupra simțurilor – tot ce văd sunt umbre, liniștea e asurzitoare. Întind mâinile în față până dau de ceva solid: peretele. Împing în el cu vârfurile degetelor până când simt că peretele îmi împinge brațele înapoi, după care mă las în jos, pe podea. Acum, că nu mai am cum să cad, sunt în siguranță și pot să-mi scot jacheta. Simt transpirația cum mi se prelinge la subsuori, pe șira spinării și pe tălpi. Nu pot să mă descalț; mi-am pierdut temporar abilitățile motrice, iar nodurile duble ale șireturilor, pe care le-am făcut cu atâta grijă acum câteva minute, sunt acum peste puterile mele pe acțiune.

Îmi ia ceva timp să-mi dau seama că zbârnâitul insistent nu vine din capul meu, ci din buzunarul jachetei. Bâjbâi după telefon și glisez cu degetul pe el la întâmplare.

— Taxi pentru Maggs? Vă așteaptă în fața casei.

Îmi trag răsuflarea.

— Îmi... îmi pare rău. Trebuie să anulez.

— La dracu'! E cam târziu pentru asta.

— Scuze. Scuze.

— Sunteți bine, domnișoară? Aveți nevoie de ajutor?

— Sunt bine. Îmi pare rău.

Închid și las telefonul să-mi scape din mână.

ZIUA 1.271

Joi, 10 ianuarie 2019

— Cum se manifestă depresia ta, Meredith? mă întreabă Tom.

Afară plouă – stăm în living și ne uităm cum se scurge ploaia pe ferestrele-bovindow, mâncând din *biscotti* aduși de Tom pentru a sărbători terminarea catedralei Santa Maria del Fiore.

Adevărul e că nu sunt chiar într-o dispoziție de sărbătoare după tentativa eșuată de a o vizita pe Celeste. Nu i-am spus lui Tom, jenată că ideea aceea mi-a trecut măcar prin minte, când eu nu pot să trec nici de pragul ușii. Mă copleșește rușinea și nu sunt sigură că o să am puterea s-o ascund în următoarea oră.

— Ca o greutate. O greutate constantă, îi spun sec.

— Nu se ridică niciodată?

— OK. Poate nu constantă. Nu mai e la fel de apăsătoare când fac un puzzle, cu Fred în brațe. Sau când citesc pe canapea, cu lumânări aprinse în jur.

— Dar când e cineva la tine? Ca Sadie sau ca mine.

— Depinde.

— De ce?

— Păi, nu știu. De perioada din lună. Sau dacă pui întrebări stupide. Nu ești terapeutul meu, Tom.

Devin iritabilă.

— Ai dreptate, nu sunt. Sunt doar un om depresiv vorbind cu alt om depresiv.

— Suferi și tu de depresie?

Inițial, sunt surprinsă, apoi înțeleg. Am observat, când și când, o umbră care-i întunecă scurt fața. O pauză ușor prea lungă înainte de a zâmbi. Privind retrospectiv, sunt doar câteva dintre acele detalii minuscule pe care cei mai mulți oameni sunt prea preocupați ca să le observe. Dar eu am tot timpul din lume ca să bag de seamă asemenea lucruri și, de asemenea, trăiesc o viață plină de umbre întunecate și de pauze ușor prea lungi.

— Da, și eu. O am de multă, multă vreme. Vine și trece. Așa că mi-e cunoscută senzația de greutate de care spui. Deseori, eu o descriu ca pe o

senzație de osândă. Simțind mereu că ceva rău urmează să se întâmple, chiar și atunci când partea rațională a creierului meu îmi spune că e puțin probabil să fie așa.

— Da, înțeleg perfect, spun încet.

Aș vrea să mă întind spre el sau, cel puțin, să reduc spațiul dintre noi pe canapea, dar încă nu cred că am ajuns în acel punct. Tom este prietenul meu, îmi dau seama de asta. Aștept cu plăcere vizitele lui, chiar dacă unele întrebări de-ale lui mă împing la limita zonei de confort. Este o persoană la care țin. Nu vreau să fie deprimat; la gândul ăsta, simt că mi se pune un nod în gât. Vreau să-i fie bine.

— Bun, hai să încercăm ceva. Eu, primul.

— OK, spun cu precauție.

— Prima dată m-am simțit deprimat la douăzeci de ani.

— Eu, la șapte. Nu puteam să mă ridic din pat; parcă eram de piatră. I-am spus mamei că mă doare în gât și mi-a dat voie să lipsesc trei zile de la școală. M-a lăsat să zac sub plapumă în tot timpul ăsta. Mi-o amintesc pe Fee aducându-mi cutii de suc și pungi cu chipsuri.

Dacă e șocat, o ascunde de minune.

— Eu am fost diagnosticat la douăzeci și cinci de ani.

— Eu, la optsprezece.

— Prima persoană căreia i-am spus a fost iubita mea din perioada aceea. A încercat să mă susțină, dar nu înțelegea cu adevărat.

— Eu i-am spus lui Sadie. A fost supărată. Furioasă că nu i-am spus mai de mult.

— Crezi că avea dreptul să fie furioasă?

Ridic din umeri.

— Furia are întotdeauna alt motiv, nu-i așa? Ca respingerea, sau teama, sau durerea. Cred că ea simțea toate lucrurile astea. A luat la modul personal faptul că nu i-am cerut ajutorul. Cred că era speriată pentru că nu înțelegea ce înseamnă, și tristă, pentru că nu mai eram aceeași persoană pentru ea. Adică eram – sunt – dar toți punem oamenii în niște sertărașe, nu-i așa? Cu etichete pe ele. Cutărică e o persoană așa și pe dincolo...

— În vreme ce oamenii sunt mult mai complicați de atât.

— Păi, da. Dacă își permit să fie.

— Ce vrei să spui?

— Cred că unii oameni nu vor, pur și simplu, să simtă ceva mai profund. E prea greu. Mama și sora mea cred că depresia este scuza mea pentru orice.

— De când iei antidepresive?

— De douăzeci de ani, cu întreruperi, îi spun.

— E vreme lungă. Ce altceva mai faci ca să-ți gestionezi depresia?

Îi spun adevărul:

— Stau acasă.

1997

— Cu ce te pot ajuta astăzi? a întrebat doctorul Frost, împingând pe masă, spre mine, o cutie de șervețele.

Era un bătrân ațos, cu o abordare complet greșită. Știam că suntem după ceas, dar nu mă puteam opri din plâns, iar în ziua aceea, mai mult ca oricând, puțină bunătate ar fi avut efecte miraculoase. Eram pentru prima dată după câțiva ani în cabinetul unui medic. Mama nu avea încredere în doctori; ea se pricepea mai bine la sănătatea noastră. Dar eu aveam optsprezece ani, deci puteam să merg și fără ea. Nu fusesem la muncă o săptămână, inventând o scuză legată de durerile menstruale, iar în tot timpul ăsta, stătusem încovrigată sub plapumă.

— Cred că sunt deprimată, i-am spus, cu glas tremurând, doctorului Frost. Mi-a dat un chestionar și un pix.

— Trebuie doar să fii sinceră.

Ai simțit că nu-ți face plăcere sau că nu simți interes pentru nici o activitate?

Te-ai simțit lipsită de energie și de speranță?

Ți s-a întâmplat să adormi greu ori să dormi cu întreruperi sau, dimpotrivă, să dormi prea mult?

Ai simțit că ești o ratată și că te-ai dezamăgit pe tine și pe familia ta?

Și tot așa.

Am luat lista la rând. Da, da, da, de sus până jos. Dar „da” nu era destul. Trebuia să aleg între:

Nu, deloc.

În unele zile.

În mai mult de jumătate din zile.

Aproape în fiecare zi.

M-am oprit puțin la ultima întrebare.

Te-ai gândit că ți-ar fi mai bine dacă ai muri sau te-ai gândit să-ți faci rău?

Fee și Sadie îmi spuneau Mer, dar am văzut odată un film în care unui personaj care se numea Meredith i se spunea Moartea. Nu o dată mi-a trecut prin minte că era o opțiune mai potrivită. Pixul meu a oscilat între *În mai mult de jumătate din zile* și *Aproape în fiecare zi*. M-am hotărât să mint. Ce mai conta? Însușeam destule puncte la celelalte opt întrebări.

I-am dat chestionarul doctorului Frost și am așteptat să-l parcurgă.

— Am trecut?

— Nu există răspunsuri corecte sau greșite, a zis, fixându-mă pe deasupra ochelarilor.

— Adevărat, am spus, simțindu-mă ca la școală, în biroul directorului.

— Domnișoară Maggs, rezultatul testului indică faptul că suferiți de depresie.

— OK. Asta era cea mai puțin surprinzătoare veste pe care o promisem vreodată. Și acum?

— Acum o să-ți dau o rețetă, a zis doctorul Frost și s-a apucat să noteze ceva în carnetul lui de rețete. O pastilă pe zi – și vii din nou peste șase săptămâni. Cam atât ar putea să dureze până să simți efectul medicației, așadar să nu-ți faci griji.

— Eu îmi fac tot timpul griji.

Râsul meu a sunat forțat și cavernos.

Privirea lui s-a mutat la ceas, apoi s-a întors și s-a oprit pe fața mea. Cele șapte minute pe care le avusesem la dispoziție se terminaseră.

— Încearcă pastilele, domnișoară Maggs. Apoi mai vedem.

— OK, am spus din nou.

Aveam să iau pastilele. Aveam să urmez fiecare pas. Aveam să continui să sper la lumină. Aveam să mă străduiesc să fiu Mer, și nu Moartea.

— Unde ai fost?

Când am intrat în casă, am găsit-o pe mama în hol. Avea paltonul pe ea și poșeta în mână; nu-mi dădeam seama dacă tocmai se întorsese sau era pe punctul de a pleca. Am sperat că era a doua variantă, dar ea a venit după mine în bucătărie și m-a privit cum am trântit pe masă punga albă de la farmacie.

— Ce ai acolo?

Am oftat. N-avea rost să mint. Mereu afla ceea ce voia să știe.

— Un medicament.

Am luat înapoi punga și am îndesat-o în buzunarul gecii de blugi.

I s-au aprins ochii. A întins mâna, cu palma în sus.

— Hai, arată-i mamei, fii fată cuminte. Într-o familie nu trebuie să existe secrete.

— Nu e nici un secret, mamă. Ți-am spus, e un medicament.

— Ce fel de medicament? Nu-mi pari bolnavă.

S-a dat mai aproape, cu brațul încă întins spre mine. M-am uitat la liniile adânci din palma ei.

— Antidepresive.

— Nu mai mormăi, Meredith. Nu ești copil mic.

— Antidepresive, am spus, mai tare.

Mama a început să râdă.

— Ce motiv de depresie ai tu?

Am privit-o fix.

— E complicat.

— Meredith, tu nu ești câtuși de puțin complicată, dimpotrivă. Așa încerci tu să pari mai interesantă? Era chiar în fața mea acum, suficient de aproape încât să-mi poată gădila pielea moale de sub bărbie cu unghia ei lungă. N-ai nevoie de pilule de fericire; ai nevoie de o viață. Dă-mi-le.

— Nu.

— *Nu?*

Ochii i s-au aprins din nou.

— Sunt pastilele mele.

În sfârșit, a lăsat mâna jos; fața ei era la câțiva centimetri de a mea. Am simțit mirosul de țigară și am văzut fondul de ten care-i intrase în crăpăturile din jurul gurii.

— Dă să văd.

— Nu ți le dau.

Simțeam cum adrenalina îmi năvălește prin tot corpul. Am încercat să mă concentrez, înfigându-mă bine pe picioare și întrebându-mă când o să se întoarcă Fiona de la salon, unde lucra. Aș fi scăpat dacă sora mea ar fi intrat valvârtej în bucătărie, plângându-se de chiuvete înfundate și de babe cu scalpul descuamat.

A fost o greșeală din partea mea să nu fiu atentă la mama, fie și pentru câteva secunde. Nu eram pregătită să încasez palma. Forța cu care m-a plesnit peste obraz m-a făcut să mă învârtesc în loc.

„Te urăsc!” Vocea era în capul meu, dar cuvintele îi erau adresate. Mi-am stăpânit lacrimile până când a plecat din cameră. Țineam încă strâns în mână cutia cu pastile, din pungă albă de hârtie aflată în buzunarul meu.

ZIUA 1.279

Vineri, 18 ianuarie 2019

Diane poartă întotdeauna ceva verde – o bluză de mătase, o bentiță de păr, o broșă sclipitoare. Cred că cineva i-o fi spus cândva ce bine-i pune verdele în valoare părul castaniu și cum se potrivește cu ochii ei, iar ea a decis că n-o să mai poarte niciodată altceva. E adevărat, o prinde de minune culoarea aceea. Astăzi are un pulover pe gât, verde-oliv. Urăsc puloverele pe gât – îmi produc claustrofobie.

— Ai făcut un pas uriaș, Meredith, chiar dacă tu nu vezi lucrurile așa. Ridic din umeri.

— N-ai mai menționat-o pe Celeste până acum.

— E o prietenă. Ne-am cunoscut online. A avut o experiență neplăcută și mi s-a confesat. Am vrut să fiu alături de ea.

— Rămâi la cuvintele astea, a zis. E un real progres. Poți să faci ceva pentru mine? De câte ori te surprinzi gândindu-te la eșec într-un mod negativ, răstoarnă ideea în mintea ta. Privește-l ca pe o lecție. Putem să învățăm din eșecurile noastre și să procedăm diferit data viitoare, ca să obținem un rezultat mai bun.

— O să încerc.

— Grozav! Dar cu tehnicile de *mindfulness* cum merge?

— Le exersezi, îi spun.

Nu-i mai spun că toată concentrarea mea asupra momentului prezent se rezumă la a-l împiedica pe Fred să mănânce stafide, care sunt toxice pentru pisici.

— OK, spune Diane. Reține, lucrăm în ritmul tău. Mergi înainte. Și nu uita de exercițiile de respirație. Dar aș vrea să mai adaugi ceva la rutina zilnică. Ai auzit de terapia cognitiv-comportamentală? TCC?

Ochii ei verzi trec prin ecranul laptopului. Reușesc să nu-mi feresc privirea și încuviințez din cap.

— TCC este un tip de terapie care urmărește felul în care procesele noastre mentale ne influențează sentimentele. Cred că asta poate să dea rezultate la tine pentru că structura este un aspect important în viața ta, iar aceasta este în mare măsură o abordare structurată.

— Corect.

— O să-ți dau o temă pentru săptămâna viitoare.

— OK.

Nu mă surprinde. Lui Diane îi plac temele aproape tot atât de mult pe cât îi place respirația din diafragmă.

— Vreau să iei un caiet și un pix și să te așezi într-un loc liniștit și confortabil. Apoi să-ți imaginezi că ieși din casă și să scrii ce simți în legătură cu asta. Scrie tot ce-ți vine în minte, chiar dacă ți se pare ridicol sau lipsit de sens. Adu caietul la următoarea noastră ședință și o să discutăm atunci notițele tale. Cum îți sună?

— Sună grozav, Diane.

ZIUA 1.284

Miercuri, 23 ianuarie 2019

Dacă te apuci să cauți pe Google „cum să te tunzi”, primești aproape 1.660.000 de rezultate. Dar, ca de cele mai multe ori în viață, e mai bine să nu te complici.

Așez un pieptăn, un elastic de păr și o foarfecă de tuns în fața oglinzii din baie. Din copilărie știu că foarfeca de bucătărie nu trebuie să aibă de-a face cu părul. I-am spus mamei odată că vreau breton, dar ea nu m-a dus la coafor.

— Pot s-o fac și eu la fel de bine, a declarat, răscolind prin sertarul cu vechituri de sub chiuvetă, până a găsit o foarfecă uriașă, cu mânere portocalii.

M-am uitat îngrozită la foarfecă și înapoi, la ea. Zâmbea. Fiona stătea în celălalt capăt al încăperii, lângă ușă, gata să fugă dacă mama decidea că are nevoie de încă un cobai.

Mă privesc în oglindă în timp ce îmi pieptăn părul drept, pe spate. Nu i-am mai tăiat vârfurile de câteva luni și îmi ajunge acum până la banda sutienului. Când aveam nouă ani, aproape că puteam să mă așez pe el. În fiecare zi, de când am început școala, mama mi-l împletea în două cozi, de o parte și de alta a capului, atât de strânse, încât până la prânz, deja mă durea capul. Într-o dimineață, când învățătoarea a ieșit pentru un moment din clasă, mi-am scos elasticele din păr, într-un gest rar de sfidare, și mi-am lăsat buclele lungi să mi se reverse pe umeri.

— Arăți ca o prințesă, mi-a spus una dintre colege. Mi-ar plăcea să am un păr ca al tău.

Tot restul zilei m-am simțit de parcă aș fi plutit pe un nor. Fiona m-a readus brutal cu picioarele pe pământ, în autobuz, în drum spre casă.

— Mai bine strânge-ți părul, mi-a spus. Mama o s-o ia razna.

— Atunci ajută-mă, i-am zis și i-am pus elasticele în mână. Eu nu pot.

Ne-au ieșit două cozi ușor inegale, după ce mâinile noastre mici s-au luptat cu șuvițele de păr și cu zdruncinăturile autobuzului.

— Lasă-mă pe mine să intru prima, a șoptit Fiona, pornind înainte pe cărarea din grădină, spre ușa de la intrare. O să încerc să-i distrag atenția.

Putea fi o soră bună când își propunea.

Eforturile noastre au fost zadarnice. Mama a știut imediat că-mi bătusem joc de munca ei.

— Nu-ți plac codițele? m-a întrebat.

Aș fi scăpat ușor dacă mi-aș fi ținut gura. Dar faptul că fusesem prințesă pentru câteva ore îmi aprinsese un foc în măruntaie.

— Nu, am spus. Îmi dau dureri de cap. Nu pot să mă concentrez la școală.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a zis ea, îmbrățișându-mă strâns.

Brațele îmi atârnavă moi pe lângă corp, privirea îmi rătăcea în jur, căutând-o pe a Fionei. Ea a ridicat din umeri, la fel de șocată ca și mine. Cu siguranță, mama nu era genul care să te alinte.

Dar tot atât de repede cum m-a îmbrățișat, mi-a dat și drumul.

— Așteaptă aici, a spus și s-a dus în bucătărie.

Am căutat din nou ochii Fionei. Am schimbat priviri neliniștite, dar pline de speranță. Pe atunci, încă mai aveam speranță.

Mama s-a întors în hol, dar nu a adus o ciocolată sau un biscuit, sau ceva care să mă recompenseze pentru doi ani de dureri de cap provocate de cozile împletite. Am văzut o străfulgerare portocalie; pe degetul arătător, învârtea de mânerul portocaliu o namilă de foarfecă.

— Cred că e timpul pentru o tunsoare – a crescut mult prea lung.

A luat una dintre cozile mele în palmă și și-a trecut degetele peste vârful. Mi-a pus o mână pe umăr și m-a întors încet cu fața la oglinda înaltă de pe perete.

— Așa, salonul mamei și-a deschis porțile.

I-am surprins privirea în oglindă și am zâmbit încordată. Ea nu mi-a întors zâmbetul; avea expresia aceea pe care și-o lua când făcea ceva important, cum ar fi să coasă un nasture sau să scrie un cec pentru plata unei facturi. Fee se foia în spatele nostru, privind cu luare-aminte.

— E mult prea lung, a zis mama. Nu-i de mirare că-ți dă dureri de cap, îngeraș. Să cari pe cap atâta greutate!

Eram confuză – nu-mi simțeam părul greu. Dar mama știa mai bine, așa că n-am zis nimic.

— Am văzut odată la televizor o coafeză făcând asta, mi-a spus în timp ce a ridicat una dintre cozi și a deschis larg foarfeca.

Gura și ochii lui Fee s-au deschis la fel de larg.

Coada mea a căzut pe podea – și chiar a sunat greu.

— Bun, acum cealaltă! Nu vrem să rămâi cu capul într-o parte, a râs mama.

Eu amușisem; mi se blocase gâtul, de parcă inima, transformată în piatră, încerca să-mi iasă pe gură și se înțepenise ca o stâncă în gura unei peșteri.

Mama n-a băgat de seamă lacrimile tăcute care-mi curgeau pe obraji. Fruntea i se încrețise de concentrare, în încercarea de a egaliza vârfurile. Cu noua mea tunsoare, părul abia îmi ajungea până la bărbie. În final, a făcut un pas în spate să-și inspecteze rezultatul efortului.

— Nu-i rău deloc pentru o amatoare.

— E... scurt, am mormăit.

Ea a zâmbit, privindu-mă în sfârșit în ochi, în oglindă.

— O să crească la loc.

— Nu-i chiar așa de rău, mi-a spus Fiona mai târziu, așezându-se în genunchi lângă mine, pe podeaua camerei noastre și periindu-mi cu blândețe șuvițele retezate.

Plângeam în liniște și nu îndrăzneam să mă mai uit în oglindă. Știam că minte.

— Arăt ca un băiat, am suspinat. Nu pot să mă duc așa la școală.

— O reparăm, a spus Fiona cu fermitate. A scos de sub patul ei o revistă *Smash Hits* și a început să răsfoiască prin ea. Uite! Mi-a pus-o deschisă în față. În câteva luni, o să fie un bob drăguț. Cum are Winona Ryder.

Eram prea mică să știu cine era Winona Rider și a durat mai mult de câteva luni până când părul meu să aducă măcar vag cu un bob drăguț. Diadema pe care am purtat-o în păr a doua zi la școală n-a putut distrage atenția de la pierderea în lungime. Noua mea tunsoare a fost principalul subiect de discuție în curtea școlii. Fiona a stat cu mine în pauze și la prânz, gata să pocnească pe oricine ar fi îndrăznit să facă haz. Dar nimeni n-a îndrăznit. Băieții au chicotit. Fetele s-au uitat la mine de la distanță, cu ochii larg deschiși, dar prudente, ca și cum aș fi fost un soi de animal sălbatic.

Mă gândesc la mine, așa cum eram la nouă ani, la curajul meu, în timp ce îmi împart părul în două și trag fiecare jumătate în față, pe umeri așa încât acum îmi atârnă peste șani. Iau foarfeca. O simt rece în palmă, și o altă amintire – una mult mai recentă – mi se aprinde în minte: sânge și apă

băltind la picioarele mele și făcând un vârtej în gaura de scurgere, corpul meu lăsându-se în jos pe ușa alunecoasă a dușului. Mi se face pielea ca de găină, mă dor mâinile și picioarele, în timp ce lama deschisă sclipește în micul dreptunghi de lumină proiectat prin fereastra băii de soarele după-amiezii.

ZIUA 1.294

Sâmbătă, 2 februarie 2019

Celeste vine astăzi la mine, un aranjament spontan pe care l-am făcut împreună azi-noapte, și sunt atât de neliniștită, încât nu pot sta locului. Nu pot să anulez iar, pentru că asta m-ar face să par complet neserioasă. Dacă am învățat un singur lucru de la mama, acela e că părerile oamenilor au o importanță capitală. Patrulez dintr-un capăt în altul al casei și analizez fiecare cotlon și colțișor, încercând să văd prin ochii ei și să identific orice element care ar putea transmite un semnal de genul: „Asta este o femeie care nu se duce niciodată nicăieri”.

Poate azi e ziua în care o să-i spun toată povestea.

Ajunge cu punctualitate și îi deschid ușa cu ceea ce sper să fie un zâmbet relaxat pe față, nu grimasa cuiva care oscilează între curățenia compulsivă, exercițiile de respirație și mâncatul obsesiv de stafide, în încercarea de a-și liniști gândurile.

Dar, după cum se dovedește, nu contează. Fața ei e ascunsă după un buchet de flori – petale mari, proaspete, frumoase, într-o explozie de portocaliu, galben și roz, la care nu pot să nu rămân uluită.

— Bună, spune ea, arătându-și fața.

E o față drăguță, cu o tunsoare bob îngrijită, cu pistrui pe nas și strungăreață.

— Bună. Îi întorc zâmbetul și iau florile din mâinile ei întinse. Uau! Celeste, mulțumesc mult! Sunt superbe.

— Ce mă bucur să te cunosc în sfârșit față-n față!

— Și eu mă bucur să te văd, îi spun.

Și chiar mă bucur, ceea ce mă surprinde puțin.

Aranjez florile într-o vază scoasă din adâncul prăfuit al unui dulap din bucătărie și am un sentiment nou, pentru că nimeni nu mi-a mai oferit flori de la Gavin. Nu mă grăbesc, savurez atingerea petalelor catifelate pe degete. Cât timp Celeste e distrasă de Fred, mă apropiu și inspir adânc – o aromă dulce-picantă pe care nici cea mai scumpă lumânare parfumată n-o poate reproduce. Le-am acordat florilor locul de onoare pe pervazul ferestrei din

living, timp în care Celeste își trece degetele peste cotoarele cărților mele, minunându-se:

— Chiar ai citit toate astea?

Îi fac un tur rapid al casei, iar ea scoate toate sunetele potrivite, râzând de Fred care ne urmează în fiecare cameră. Îmi admiră posterele vintage înrămate, cu Capri și Sicilia, agățate pe peretele de pe palierul scării, și îmi spune că unchiul ei este italian.

— Zău? Uau!

Îmi imaginez o copilărie sub un soare torid, o Celeste mică țopăind pe străduțe pietruite.

— A trăit toată viața în Paisley, spune ea, ca și cum mi-ar citi gândurile. Are un fast-food pe strada principală.

Rădem amândouă.

— Încerc să învăț italiană, îi spun.

— Meredith, ești atât de sofisticată!

Înapoi în bucătărie, fac un ceai și tai în felii prăjitura cu nuci pecan, iar Celeste se uită la cele o mie de piese ale lui *Hristos al Sfântului Ioan al Crucii* de Salvador Dali, întinse pe toată masa din bucătărie. Am sperat să le termin aseară, dar ședința mea cu Diane m-a extenuat și am adormit pe canapea după cină. M-am trezit după miezul nopții, nădușită și confuză, cu gâtul umflat. N-am putut să mai adorm, așa că m-am apucat de copt.

— Țsta e uimitor, Meredith!

Celeste încă studiază puzzle-ul.

— Mai am de completat cerul, îi spun. Ai văzut originalul? E aici, în Glasgow.

— Serios?

— Dap. E la Kelvingrove⁵ din 1952. Am rămas uluită când l-am văzut.

Simt în piept o împunsătură de nostalgie.

Celeste ia o gură de ceai.

— Mi-e jenă să recunosc, dar n-am mai fost la Kelvingrove de când ne-au dus cu școala. Sunt un pic cu pluta în materie de artă. Nu ca tine.

Alung complimentul cu o fluturare din mână, dar simt că mi se aprind obraji.

— Hei, poate mergem odată împreună? Ai putea să-mi faci un tur ghidat.

Iat-o, asta este – șansa de a spune adevărul. Îmi privesc mâinile, mă uit afară pe fereastră și înapoi la prostia mea de puzzle. Oriunde, dar nu în

ochii ei, care tânjesc după un răspuns. Mă simt ridicol să etalez o copie de carton (cu o mare gaură în ea, chiar mai jos de subsuoara stângă a lui Iisus), când originalul e la mai puțin de cinci kilometri distanță.

— Nu prea ies, e tot ce reușesc să spun.

— Atunci, hai să ieșim. Ia-ți haina – plecăm chiar acum. Putem merge oriunde vrei tu.

Mă uit la fața ei entuziastă și mă crispez. „Spune-i acum”, mă îndeamnă vocea mea interioară.

— Prezența pe forum nu ajută în problema singurătății?

„Spune-i acum.”

— E un pic mai mult de atât, îi spun, dorindu-mi ca ea să unească punctele aflate, de fapt, pe planete diferite.

— Ai atâtea atuuri, Meredith. Aș vrea să vezi ceea ce văd eu.

— Așa spunea și Gavin.

— Gavin?

— A fost... un cunoscut.

— Păi, Gavin avea dreptate. Serios, Meredith. Ești incredibil de bună și de drăguță. Și specială.

Știu că e bine intenționată, dar mă simt prost. Nu umblam după complimente.

— Nu spun oamenii „specială” când vor să spună „nebună”? glumesc eu.

— A, nu, deloc! Specială e de bine.

— OK, o să-mi revendic epitetul „specială”. Și sunt tare la puzzle. Să nu uiți asta.

— Ești dată naibii la puzzle. Și ești iubitoare de pisici. Noi, iubitorii de pisici, trebuie să fim solidari.

Ca la un semn, Fred intră în încăpere. Sare pe bancheta de bucătărie, lângă Celeste, și îi atinge cotul cu laba. Ea râde și-l ia în brațe.

— Vezi ce zic? Își împinge telefonul pe masă, spre mine. Fă-mi o fotografie cu băiatul ăsta frumos, Mer. De fapt, vino încoace. Hai să ne facem un selfie.

— Nu mi-am făcut niciodată un selfie, recunosc eu.

— Păi, sunt onorată să fiu în primul tău selfie.

Întinde telefonul la un braț distanță, potrivindu-l cu mâna până când încadrează partea sus a corpurilor noastre. Fred nu cooperează. Începe să-și lingă o labă și își curăță urechea, așa încât, atunci când ne uităm la poză, e

doar o pată portocalie difuză în poala lui Celeste. Celeste are o față proaspătă și radioasă, numai zâmbet și păr strălucitor. Zâmbetul meu e asimetric și nu privesc direct în obiectiv.

— Îmi place la nebunie, declară Celeste.

Își pune brațul în jurul meu și mă strânge de umăr. E o experiență nefamiliară, dar nu într-un sens rău. Din fericire, Celeste e obișnuită cu formele astea prozaice de conexiune umană și nu dă nici un semn că mi-ar observa stânjeneala. Își trece picioarele peste bancă și se ridică cu o mișcare ușoară, salvându-mă de la încercarea de a mă deconecta de la ea, ca o piesă de puzzle care a fost introdusă forțat în locul necorespunzător.

După ce pleacă Celeste, Fred stă pe pervazul ferestrei, cu nasul aproape lipit de geam. Mă întreb dacă are de gând să-mi mănânce florile, dar le adulmecă numai, pentru o secundă, apoi își reia privitul pe fereastră. Scena are toate ingredientele unei naturi statice – de fapt, îmi amintește de un site peste care am dat odată, dedicat picturilor lui Van Gogh modificate. *Floarea-soarelui* avea o pisică mare, neagră, cu ochi diabolici, care mesteca o tulpină. Din fericire, Fred nu are nici cea mai mică tendință distructivă, deci cred că florile vor rămâne intacte. Mă gândesc să caut pe Google: „Cât timp țin florile?”, dar decid că e mai bine să sper că vor trăi mult timp.

Mă întind pe canapea și admir buchetul timp de câteva minute – s-ar putea să trebuiască să investesc într-un puzzle cu flori, deși consider că pisica neagră demonică a compromis *Floarea-soarelui* pentru mine – în timp ce Fred stă pe fereastră tânjind după Celeste. Probabil că, dintre ea și mine, o preferă pe ea și nu pot să-l condamn. Și eu o prefer pe ea.

Deja mi-a trimis pe e-mail selfie-ul nostru. (Subiect: Zile fericite!) O setez în telefon ca wallpaper, apoi o schimb la loc cu fotografia mea preferată, cu Fred când era mic, încolăcit la capul patului meu.

Telefonul îmi spune că e 16:48. În mod normal, într-o sâmbătă, până la ora asta, aș fi spălat rufe, aș fi pregătit cina, aș fi exersat la italiană și aș fi făcut comanda la Tesco pentru săptămâna viitoare. N-am făcut nimic din toate astea și nu simt nici o tragere de inimă să mă apuc.

Mă uit în jur prin cameră: la sutele de cărți puse în ordine alfabetică, la teancul ordonat de puzzle-uri. Mă gândesc la pictura incompletă a lui Dali de pe masa din bucătărie. Cercetez cu privirea celelalte cutii. Marele Canion la apus, în culori aprinse. Orizontul istoric al Romei. *Pluta Meduzei*, de

Théodore Géricault. *Catedrala Salisbury din Meadows*, de John Constable.
Am colecționat cutii cu locuri în care n-o să merg niciodată – lucrări de artă
pe care n-am să le văd niciodată.

1993

— Dacă ar fi să mergi undeva, oriunde în lume, unde ai alege să te duci?

Sadie m-a luat de braț. Mergeam la ea după școală, să ne facem unghiile și să ne uităm la *The Chart Show* pe care-l înregistrase în duminica ce trecuse.

— La Kelvingrove Art Gallery, am răspuns fără ezitare.

— Meredith Maggs!

S-a oprit brusc, dar a continuat să mă țină de braț, așa că m-am clătinat în spate, iar rucsacul mi-a sărit pe umeri.

— Ce?

M-am holbat în urmă, la ea.

— Din toate locurile din lume, acolo te-ai duce tu?

— În momentul ăsta, da.

— La marele și bătrânul muzeu de lângă universitate?

— Da.

— Nu la Paris, sau în Australia, sau la New York, sau în jungla amazoniană?

— Nup.

— De ce dracu' te-ai duce acolo?

Am înghițit în sec.

— Pentru că m-am rugat de ea ani întregi și nu m-a dus niciodată.

— Mama ta?

Am ezitat, apoi am încuviințat din cap. Prietenia noastră era încă la început și eram disperată s-o protejez de mama și de realitățile vieții mele de acasă.

Ea s-a uitat la ceas.

— Vino, a zâmbit ea larg, trăgându-mă de mână înapoi, spre școală. Sunt destul de sigură că există un autobuz spre oraș, din partea cealaltă a parcului.

— Unde mergem?

— Unde crezi? La blestematul ăla de muzeu, Kelvingrove.

Era un autobuz din partea cealaltă a parcului, dar nu mergea spre oraș – sau, cel puțin, nu spre acea parte a orașului în care voiam noi să ajungem.

M-am așezat pe zidul scund care înconjura o parcare, în timp ce Sadie îl chestiona pe șoferul autobuzului.

— Trebuie să ajungem la 38, a spus, lăsându-și rucsacul să-i cadă la picioare și ghemuindu-se lângă mine. Trebuie să vină unul în șapte minute, se pare.

— Ai destui bani?

A bătut cu palma buzunarul jachetei.

— Am cardul. O să mai scot când ajungem acolo.

— Ai card?

— Tu n-ai?

— Nu, am recunoscut.

Abia începusem să lucrez în weekenduri la un fast-food. Mama îmi lua jumătate din salariu; ascundeam restul într-o cutie de pantofi de sub pat.

— Du-te la Clydesdale, mi-a spus. Primești două bilete gratuite la film când îți deschizi cont.

Aș fi vrut să-i spun cât de norocoasă eram s-o am ca prietenă pe ea, fata asta impunătoare, care se purta ca un adult și știa tot ce trebuie să știe fetele de vârsta noastră. Dar n-am făcut decât să încuviințez din cap.

— Bilete la film. Cool!

*

Autobuzul 38 a întârziat șapte minute și era supraaglomerat. Ne-am creat spațiul minim necesar în care ne-am înghesuit și ne-am atârnat de bara de sus ca să ne menținem echilibrul. Totuși, de câte ori autobuzul lua un viraj sau oprea la o intersecție, corpurile noastre se înclinau în câte o direcție neprevăzută. La un moment dat, Sadie a ajuns cu nasul sub brațul unui tip mai înalt; a mimat că-i vine să verse, și râsul meu a răsunat în tot autobuzul. Mă distram atât de bine, încât aproape că uitasem unde mergem. Dar valul lent al traficului din oraș ne-a dus în cele din urmă la destinație și iată-l în fața mea: palatul roșu de gresie, cu acoperișul lui ascuțit.

Cu numai o oră înainte de închidere, era liniște în muzeu.

— Uite!

Sadie a arătat deasupra noastră spre avionul Spitfire care atârna agățat în tavan. Îmi răsuceam capul în toate direcțiile, încercând să cuprind cât mai mult cu privirea – vitraliul uriaș, imensul elefant împăiat, costumele de

epocă stând semețe în vitrinele de sticlă. Am început de la picturi, fără să înțelegem de ce unele ne atrăgeau mai mult decât altele.

— Aș vrea să avem un aparat de fotografiat, i-am spus.

— Data viitoare, a spus ea. O să ne rezervăm o zi pentru asta. O să ne pregătim pentru un picnic afară, pe iarbă.

Am strâns-o de mână.

Am băgat capul în fiecare încăpere, am explorat fiecare coridor, simțindu-ne adulte, până când am dat peste comoara pe care nu știam că o căutăm.

„*Hristos al Sfântului Ioan al Crucii*. Salvador Dali, 1951”, scria pe eticheta micuță. Am ridicat privirea și am rămas cu gura căscată.

ZIUA 1.299

Joi, 7 februarie 2019

Nu pot să mă opresc din scărpinat. Peticul eczematic de la baza degetului mare, cel care nu trece niciodată complet, mi s-a întins acum pe toată palma.

— O am de când mă știu, îi spun lui Tom. N-ar trebui să mă scarpin, dar nu mă pot abține.

— Ai nevoie de ceva de la doctor? Sau pot să-ți aduc ceva de la farmacie?

— O să mă dau cu cremă diseară, după baie. Dar... mulțumesc.

Cumva, am ajuns într-un stadiu în care îl las să-mi facă unele servicii, cum ar fi să-mi aducă piept de pui organic, atunci când nu se găsește la Tesco, sau să-l țină pe Fred cu etichete nemișcate ca să-i tai unghiile, iar asta nu mă face să mă simt neputincioasă.

— Mama îmi spunea că o să-mi lege mâna de piciorul mesei, ca să nu mă mai scarpin, îi spun pe un ton relaxat, turnându-i ceaiul și punându-i o tartă cu fructe pe farfurie.

Nu-l mai întreb dacă vrea să guste din ce am pregătit în săptămâna aceea, întotdeauna spune da și mănâncă tot îi pun în față.

— Glumești?

Șocul din privirea lui îmi amintește ce repere diferite avem.

— Nup. Mă scărpinam atât de tare noaptea, încât dimineața aveam sânge pe așternut.

Tresare.

— Au!

Atunci când mă mânca atât de tare încât nu-mi mai păsa cât de slabă mă consideră, o imploram pe mama să-mi aducă ceva de la doctor.

— Ești atât de dramatică, îmi spunea. Las-o în pace și o să treacă de la sine.

Dar cu cât mă scărpinam mai mult, cu atât eczema părea să se extindă. În câteva săptămâni, îmi acoperea tot dosul palmei și începea să urce pe încheietură. Mi-era frică să mă uit la ea când stăteam în baie: îmi imaginam

că mi se întinde în sus pe brațe, pe spate și pe piept, luându-mi în stăpânire tot corpul.

— Mă înnebunești, a spus mama într-o dimineată când nu mă puteam opri din plâns, apoi mi-a luat mâna și s-a uitat la ea.

— Cred că e o eczemă, și-a dat Fiona cu părerea. Un băiat de la mine din clasă are așa ceva. Trebuie să se dea de două ori pe zi cu o cremă urât mirositoare și nu poate să meargă la înot pentru că apa din bazin îi face și mai rău.

Am suspinat fără să-mi pese dacă eram dramatică. Lecțiile de înot cu mătușa Linda din fiecare joi, după școală, erau pentru mine punctul culminant al săptămânii. După lecție, venea cu mine în bazin și se bălăcea în capătul mai puțin adânc, pentru că nu voia să-și ude părul. Eu făceam exerciții ca să-mi țin respirația sub apă și mă răsuceam de colo-colo ca o sirenă. După asta, ea îmi descurca cu grijă părul, în timp ce eu mâncam chipsuri cu sare și oțet de la automat, iar ea îmi dădea să țin fișa argintie de la vestiar. Le păstram într-o cutie veche de biscuiți, sub pat – ascunzătoarea mea secretă.

— Prostii, a zis mama, strâmbând din nas a dezgust și dându-mi drumul la mână. Asta nu e o eczemă.

— Nu e?

Am simțit o licărire de speranță. Până la urmă, s-ar putea să pot înota în continuare.

— Cu siguranță, nu.

— Atunci ce e? a întrebat Fiona. E alergică la ceva?

— Are gene proaste, asta-i tot, a spus mama senină.

A scos cu dinții o țigară din pachet și a deschis capacul brichetei grele, argintii, cu inițialele ei gravate pe o parte.

— Nu înțeleg, am spus, scărpinându-mă, cu mâinile ascunse la spate.

— Normal că nu.

Mama și-a dat capul pe spate și a eliberat în aer un cerculeț de fum. L-am urmărit plutind, împrăștiindu-se și dispărând de tot.

— Ești un soi slab, Meredith, a spus în cele din urmă. Pielea ta o să aibă tot mai multe probleme cu vârsta, așa că obișnuiește-te de pe acum cu ideea. Într-o zi, o să te trezești și o să fii acoperită cu o crustă din cap până-n picioare. N-o să mai vrea nimeni să se apropie de tine. Ce păcat! Fiecare cu norocul lui.

M-am uitat la ea cu gura căscată.

— Cum adică „soi slab”?

— Tatăl tău, îngeraş, avea o piele îngrozitoare. I se cojea peste tot, ca la şarpe. Cred că pielea ta o să fie şi mai rea. Va trebui să-ţi cumpăr un aspirator, să-l ții sub pat.

A râs, eliberând în aer nor de fum.

— Dar Fiona? am întrebat. Ea de ce nu are nimic?

— A, ea e norocoasă. A moştenit pielea mea frumoasă. Cum spuneam, îngeraş, fiecare cu norocul lui.

Am fugit în camera mea, am trântit uşa şi mi-am ținut respirația sub plapumă, aşteptând-o să vină valvăteje după mine. Dar n-a venit. Cred că am adormit pentru că atunci când am observat că stă cineva pe patul meu, îmi simţeam capul încins şi mi-a trebuit un moment să-mi dau seama unde mă aflu.

— Am să-ţi fac programare la un doctor, mi-a şoptit Fiona. O să sun dimineaţă şi o să mă prefac că sunt ea. O să încercăm să facem programarea imediat după şcoală şi să ne mişcăm cât putem de repede.

— Mulţumesc, am gemut.

Pielea înroşită de pe mână îmi pulsa.

— Treaba cu tata nu-i adevărată.

— De unde ştii?

— Ți-l aminteşti lepădându-şi pielea ca un şarpe?

— Nu, spun eu.

Adevărul este că nu-mi aminteam nimic în legătură cu el. În cei câţiva ani de când plecase, trăsăturile feţei lui îşi pierduseră forma. Când închideam ochii şi încercam să mi-l imaginez, era ca şi cum aş fi căutat pe cineva la fundul unui ape tulburi.

Avea oare ochii mei, care puteau fi albaştri, sau verzi, sau cenuşii, în funcție de vreme şi de ceea ce purtam? Avea părul blond, ca Fiona, sau închis la culoare, ca mine? Uneori, când eram destul de puternică încât să-l trag afară din apă, trăsăturile lui se învălmăşeau împrejur, deasupra capului său, şi n-am mai reuşit niciodată să le fixeze la locul lor. Chiar şi în visele mele, era lipsit de chip, era o simplă prezență care se mişca prin viețile noastre, evazivă şi efemeră. Dar în visele mele, nu avea nici o crustă pe piele. Eram sigură că mi-aş fi amintit.

Am oftat și mi-am tras plapuma peste cap. Știam că mama încerca să marcheze împotriva mea. Era mereu o competiție și nu mă lăsa niciodată să câștig.

Fiona a tras plapuma înapoi și m-a privit fix în ochi până când am clipit. Nici în fața ei n-am câștigat vreodată.

— Tu ți-l amintești? am întrebat-o.

— Da, mi-a răspuns.

— Povestește-mi despre el.

— Mi-i amintesc certându-se, cu puțin timp înainte de a pleca. Era o zi călduroasă. Erau în bucătărie... Cum am intrat, mama a țipat la mine să mă duc sus.

— Cum arăta? Ce culoare avea părul lui?

— Castaniu-deschis.

— De ce nu ne-a luat cu el?

Fiona a ridicat din umeri.

— Presupun că nu ne-a vrut.

Nu voiam s-o cred. M-am scărpinat în palmă.

— În orice caz, important este că n-avea cruste, Meredith. Îmi amintesc pielea lui. Era netedă. Netedă ca a oricărui om normal.

Asta nu era o consolare pentru mine.

— Asta înseamnă doar că eu sunt singura anormală din familie.

M-am întins înapoi în pat și m-am întors cu spatele la sora mea. Mi-am tras iarăși plapuma peste cap și am început să visez la ziua în care voi putea să plec.

— Mă scărpinam până aveam sânge sub unghii, i-am spus lui Tom.

Uneori, pur și simplu nu fac față bunătății din ochii lui. Iau farfuriile, scutur firimiturile de la tarte în găleata de gunoi și mă învârtesc prin bucătărie, făcând lucruri pe care nu e nevoie să le fac. Și el mă lasă.

1999

Fiona m-a ajutat să-mi fac bagajul, fără să se prefacă măcar că se bucură pentru mine.

— *Fee...*

— Iei asta?

A fluturat spre mine ondulatorul. Nici una dintre noi nu l-a mai folosit de ani de zile.

— Poți să-l păstrezi, i-am spus. Încerc să iau cât mai puține. N-am mult spațiu de depozitare în noua locuință. Sora mea și-a dat ochii peste cap, fără a se strădui să se ascundă de mine. Vii în weekend la mine, la cină?

Am îndesat ultima carte într-o cutie și am sigilat cu bandă adezivă douăzeci de ani de visuri de evadare.

— Nu sunt sigură. S-ar putea să fiu ocupată.

Mi-a deschis dulapul de haine și a început să se uite prin el.

— Ocupată cu ce? am întrebat.

— Am planuri cu Lucas. Nu că ar fi treaba ta.

Mi-am mușcat buza și am încercat să nu reacționez. Întotdeauna a știut cum să mă atingă în punctele vulnerabile.

— Păi, cred că ai putea să-l aduci și pe el. O să iau ceva gata preparat. La alegerea voastră. Pizza? Curry? Rizoto?

A mormăit ceva ce n-am înțeles.

Am lăsat-o în apele ei și am început să-mi înghesui pilota și pernele într-un sac de plastic. Aș fi avut nevoie de unele noi – pe astea le aveam din copilărie. Dar asemenea achiziții aveau să mai aștepte. Lucram de un an la call center, economisind în prostie, ca să strâng suficienți bani pentru garanție, pentru chiria pe prima lună și facturi, și să-mi constituie un fond de urgență. Văzusem la o emisiune TV că este important să ai un fond de urgență. Părea o treabă de adulți.

Cei mai mulți oameni ar zice că noua mea locuință nu era cu nimic remarcabilă. Deosebit de neremarcabilă, de fapt. Dar probabil că cei mai mulți oameni au crescut visând la o casă mare, cu grădină și cu o bucătărie modernă și un televizor imens. O cadă cu picioare elegante. Un jacuzzi afară. O mașină strălucitoare pe alee. Visul meu a fost întotdeauna mult mai simplu. Eu mă mutam într-o chichineață de apartament la parter, cu tapet

care se cojea. Nu exista cadă, doar o cabină de duș îngustă, cu o ușă care nu se închidea bine. Nici măcar nu aveam televizor. În mod deliberat, n-am cumpărat nimic înainte de a mă muta. Mama ne-a avertizat întotdeauna să nu ne ispitim soarta. Spunea că știe din experiență cum ți se poate duce viața de râpă atunci când te aștepți mai puțin.

— Hei, ăsta e al meu!

Fiona a cules un hanorac albastru din grămada de haine pe care le trântise pe podea.

M-am uitat la el.

— E ars cu țigara la manșetă.

— Și totuși e al meu.

— Atunci ia-l. Și poți să te cari dacă ești cu fundu-n sus. Mă descurc și singură.

S-a uitat urât la mine și și-a tras pe ea hanoracul albastru. Dar nu s-a cărat; a rămas acolo, uitându-se la mine. M-am uitat și eu la ea. Fusesse o vară toridă; i se înmulțiseră pistruii pe obraji, iar părul ei blond era aproape alb pe alocuri. Mi-am imaginat-o stând în camera asta peste zece ani, purtând același hanorac cu mâneca arsă. Același hanorac, aceeași cameră, aceeași viață.

— Fee...

M-am apropiat de ea și m-am întins s-o iau de mână. S-a tras, dar eu am apucat-o și am ținut-o strâns.

— Au! Mă doare.

— Nu-mi pasă. Vorbește cu mine.

Voiam să aud că mi-o spune. Voiam să-mi spună că nu vrea să plec. Că nu vrea să fie lăsată în urmă. Și poate că, într-o anumită măsură, voiam să admită că mă invidia pentru că plecam. Că după toți acești ani în care ea fusese liderul, cea care luase deciziile, eu eram acum cea care făcea pasul spre libertate.

— Mă scoate din sărite când îmi iei lucrurile fără să-mi ceri voie.

Înainte ca eu să-mi pot lansa contraatacul – fără umbră de îndoială, ea se făcea mult mai vinovată de respectivul delict decât mine – m-a strâns de mână. Am izbucnit în râs amândouă odată.

— Știu că e greu pentru tine, dar e timpul. De fapt, e foarte târziu. Aveam o înțelegere, îți amintești?

— Meredith, aveam vreo zece ani când am făcut înțelegerea aceea. Nu exista nici o posibilitate să ne mutăm când am împlinit eu șaisprezece.

Am ridicat din umeri.

— OK, dar am așteptat încă șase ani. Și te-am rugat să vii cu mine. Nu uita asta. Încă poți, nu e prea târziu. Tu și cu mine. Numai noi două.

A ridicat, la rândul ei, din umeri.

— Cred că o să mă mut cu Lucas.

Nu asta voiam să aud. Lucas zăbovise pe lângă ea, ca un miros neplăcut, mai mult decât speram eu. Făcea să mi se zburlească părul pe mine, cum mă privea mereu o secundă mai mult decât era cazul, cu ochii mijiți, și cum se freca în trecere de mine, chiar și atunci când era o grămadă de loc.

Am mai trântit câteva haine într-un sac.

— Păi, nu poți să rămâi aici pentru totdeauna.

— Știu, știu. Poate că ea o să moară curând. Ai auzit-o cum tușește? Apoi o să am locul ăsta pentru mine. S-o iau de la capăt.

— E groaznic ce spui, șoptesc.

— Mda, mă rog. Nu-mi spune că tu nu te-ai gândit la asta: cât de bine ar fi dacă n-ar fi ea aici.

— Ne-am distra atât de bine amândouă, Fee! Tu și cu mine, în centrul orașului.

— N-ar schimba nimic, știi asta.

— Mi-ai promis, îți amintești? Am încercat să-mi stăpânesc vocea. Toți anii ăia... te-am crezut.

— Nu te-am mințit! Și eu am crezut.

— Și ce s-a schimbat? Hai, Fee! Putem s-o luăm de la capăt împreună.

A oftat.

— Meredith, te muți într-un apartament cu un singur dormitor.

— Și? N-am împărțit întotdeauna un dormitor? Ținând-o încă de mână, mi-am schimbat poziția pe podea, ca să-mi domolesc crampele din picioare. Dacă vrei să stăm împreună, putem găsi ceva mai mare. O să întreb dacă pot să-mi transfer garanția.

— O, abia aștept să am camera asta numai pentru mine, a zis ea, relaxată. Și n-am nici un chef să-mi fac bagajele. Mutatul este unul dintre cele mai stresante lucruri pe care le poți face în viață, știai asta?

— Nu poate fi mai stresant decât să stai aici.

A râs.

— Posibil.
— Ai aproape douăzeci și doi de ani. Ai un job.
— Într-un supermarket.
— E totuși un job. Nu poate să te țină aici. Nu înțeleg de ce vrei să rămâi.
Era rândul meu să mă înfurii. Îmi venea să-i trag una. Mi-am înfipt unghiile în carnea moale de la baza degetului ei mare. Nici n-a clipit.
— Nu vreau să rămân.
— Atunci? Cerșeam un răspuns. Nu-mi păsa că mă umilesc. Nu înțeleg.
— Ai să înțelegi într-o zi.
Sora mea mi-a dat drumul la mână.

Nu aveam multe lucruri, dar să le fac pe toate să încapă în mașina lui Sadie a fost ca rezolvarea unui puzzle. A fost nevoie de câteva încercări (și câteva pauze în care să ne tragem sufletul) până să îndesăm și ultimul sac pe bancheta din spate. Fiona a ieșit ca să stea sprijinită de perete și să râdă de noi; de ajutat, nu ne-a prea ajutat.

— Nu văd pe geam în retrovizor, dar cred că suntem OK, a spus Sadie ieșind în stradă cu spatele. Nu e un drum prea lung.

— Stai numai să-mi iau geaca.

Am arătat înspre casă, unde sora mea stătea acum și privea din ușă.

— Vrei să vin cu tine?

— E-n regulă. Numai două minute durează. Dar mulțumesc.

Fiona ținea pe braț geaca mea de blugi. A strâns-o la piept când am întins mâna după ea.

— E așa de ciudat, a șoptit.

— Nu mă duc departe.

I-am luat geaca din mână și am pus-o pe mine, înainte să mi-o poată sechestra.

— Știu, dar...

— Știu.

Nu petrecuserăm niciodată douăzeci și patru de ore despărțite. Nici una dintre noi n-avea habar cum urma să fie viața de atunci încolo. Mie mi se părea entuziasmant și înfricoșător în egală măsură. Pentru ea, nu vedeam ce ar putea constitui un motiv de entuziasm.

— E ridicol. Fiona s-a uitat spre cer, așa cum făcea când voia să-și oprească lacrimile. Trebuie să mă duc și să mă pregătesc pentru serviciu.

Tura mea începe la două. Vino încoace, panaramă!

M-a îmbrățișat strâns, apoi s-a întors și a fugit pe scări în sus.

— Te sun diseară, am strigat în urma ei.

Mi-a făcut semnul victoriei, fără să se întoarcă.

M-am uitat prin hol, la borcanul cu monede de pe comodă, aflat lângă telefon și lângă bolul cu potpuriul prăfuit, care fusese acolo dintotdeauna. Era timpul să plec. Am inspirat adânc și am intrat în living.

Ea era încă în halatul de casă și se uita la o emisiune-concurs. Avea părul pus pe bigudiuri, și pielea îi strălucea.

— Mamă, eu plec acum.

A întors capul cu un gest amplu și cu un zâmbet larg lipit pe față.

— Vino și vorbește puțin cu mama ta, uită-te la televizor. Pot să opresc asta și să pun *Taggart*.⁶

— Nu pot să sufăr serialul ăsta, îi spun.

— Serios?

S-a uitat fix la mine, ca și cum aș fi fost o străină care i-a intrat în casă nepoftită. I-am întors privirea.

— S-a petrecut o crimă, a bombănit.

Încerca să fie nostimă și mi-a rupt un pic inima.

— Nu mai pot să stau. Mașina e încărcată. Sadie mă așteaptă.

— Sadie Schmadie. Fă cum vrei. Spărgătoare de petreceri.

— Dap, eu sunt aia. Bine. Ne vedem, atunci. Curând.

Și-a aprins o țigară și a tras din ea cu nesaț.

— Poate ne inviți pe la tine din când în când.

— Sigur... imediat ce mă instalez. Ca să vă primesc cum se cuvine. Tapetul e oribil.

— O să-mi fie dor de tine, îngeraș.

— Da?

M-a privit surprinsă, cu țigara oprită la jumătatea drumului către buze.

— Ce întrebare! Ești fiica mea.

Am căutat ceva, orice, dincolo de ochii ei sticloși.

— Ai grijă, da? Ia-o ușor cu chestiile alea.

— Care chestii? a zis fluturând țigara către mine. A, doar mă știi, îngeraș. Rezist la orice...

— ...în afară de tentații, am completat la unison.

Îi zâmbesc cu reținere.

Se împinge în canapea și se ridică. Are patruzeci și trei de ani, dar ai putea lejer să-i dai cu zece ani mai mult. Țigările n-au ajutat-o, bineînțeles, dar era mai mult decât fața ofilită și dinții pătați, și ridurile unui proces accelerat de îmbătrânire. Renunțase de multă vreme la viață; cea mai mare temere pentru mine era să nu sfârșesc ca ea.

Eram mai înaltă, dar nu cu mult. Am stat ochi în ochi în mijlocul camerei, până când a venit și m-a luat în brațe. Am lăsat-o pentru câteva secunde. Am bătut-o ușor pe spate; o simțeam fragilă sub mâinile mele.

— Trebuie să plec, am spus. Am multe de făcut.

A făcut un pas în spate și și-a încrucișat brațele la piept.

— Atunci șterge-o.

Ochii ei erau deja înapoi, la televizor.

Am închis ușa livingului în urma mea. Până să ajung la ieșire, am auzit-o râzând.

— Te-am sunat toată seara, unde ai fost?

Fiona a sughițat.

— Am fost cu mama la pub.

— Tu nu te duci niciodată la pub.

M-am întors pe o parte și mi-am tras plapuma până la bărbie, uitându-mă la pereții goi. Nu găsisem puterea să atârni niște tablouri.

— Ei bine, aseară am fost, a spus ea. Mai bine decât să stau singură în casă și să mă uit la tâmpeniile de la televizor.

— Lucas unde era? spuneai că urma să te vezi cu el aseară.

— A trebuit să se ducă la muncă. Din nou.

Lucas lucra în ture de noapte la o fabrică de prelucrare a cărnii. Se menținea în grațiile mamei cu fripturi pe care zicea că le primește gratis, deși eu mă cam îndoiam de asta.

— Puteai să vii la mine.

— Hmmm. Data viitoare. Tu nici n-ai televizor încă.

Plapuma mea păstra încă mirosul vechiului nostru dormitor: deodorant Impulse, și tămâie, și o urmă de fum de țigară. L-am inspirat adânc.

O auzeam pe Fiona răsuflând greu. M-am concentrat la celelalte zgomote care se auzeau de la celălalt capăt al firului. O ușă închizându-se, apa curgând.

— Faci baie?

A râs.

— Fac cafea.

— O, Doamne, Fee! Nu bea cafea la ora asta. O să stai trează toată noaptea.

— Și cui îi pasă? Poți să stai și tu și să vorbești cu mine.

Mi-am mișcat degetele de la picioare. Erau încă reci, dar radiatorul cu trei elemente și plapuma începeau să-și facă treaba.

— Unde e mama?

— E încă la pub.

Cafetiera a început să șuiere; am auzit din nou apa curgând, și metalul ciocnindu-se de porțelan. Am închis ochii și am văzut-o pe sora mea în bucătărie. Era cocoțată de blatul de lucru, cu picioarele depărtate, sprijinite pe masă. A sorbit zgomotos la urechea mea, tocmai când am văzut cana ridicându-se la gură.

— Aș vrea să fiu acolo, cu tine, șoptesc.

— A, nu, n-ai vrea. Ești bine instalată în apartamentul tău de lux.

— Este exact opusul unui apartament de lux, Fee.

În afară de lipsa încălzirii centrale, încuietorea ușii de la intrare era șubredă, covorul era uzat, iar frigiderul era cât o cutie de pantofi. Nu văzusem nimic din toate astea la prima mea vizită. Văzusem doar libertatea.

A luat altă sorbitură de cafea.

— Ce gust de căcat are!

— Ce s-a întâmplat la pub?

— Nimic interesant. Mătușa Linda era acolo, apoi a venit Bruce, apoi și Kenny. Când am plecat, ei dădeau pe gât shoturi de tequila la bar.

— Dumnezeu! O să fie într-o stare specială când s-o întoarce acasă. Ar trebui să te duci la culcare.

— S-ar putea nici să nu se întoarcă acasă. Kenny era grămadă pe ea, lipitoarea mică. Presupun că o să se ducă la el – stă mai încolo, pe aceeași stradă cu pubul.

— Bleah!

— Da, știu. Mătușa Linda a întrebat de tine.

— Mi-e dor de tine, spun tare, știind că șoaptele le scapă adesea oamenilor beți.

— Ar fi bine să nu mă suni în fiecare seară să-mi spui asta, mi-a zis pe un ton degajat. Va trebui să-ți blochez numărul.

Am așteptat în speranța că va umple tăcerea cu ceva mai lejer. Dar n-a mai zis nimic – așa e Fiona.

— Nu sunt sigură că am făcut bine că m-am mutat.

— Ba sigur că ai făcut bine, tolomaco. De-acum, poți să ajungi până la soare.

— Până la stele, așa se zice.

— Da, în fine.

M-am întors pe spate.

— Am crezut că nu vrei să plec.

— Și totuși, ai plecat. Trebuie să ne descurcăm cu asta.

— Cred că da. Am o crăpătură mare în tavan. N-am observat-o până acum.

— Drăguț. Și altceva?

M-am uitat în jur, prin camera micuță, la pereții peticiți și la cearșaful prins în ținte la fereastră.

— Nu e mare lucru de spus. E rudimentar. O să mă simt în regulă după ce o să zugrăvesc și o să-mi cumpăr niște perdele.

— O să-ți aduc o plantă. Asta oferă lumea ca să facă o casă mai confortabilă, nu?

— Habar n-am, am râs. Sună foarte matur. Și nu sunt sigură că asta se poate considera o casă.

— Păi, ești matură acum.

— Urmezi tu.

— Hmm. Om vedea. Așteaptă un pic. O să las un moment jos telefonul. Tocmai îmi pun pijamaua.

Am închis ochii și am văzut-o în camera noastră – a ei. O harababură chiar mai mare decât era când mă aflam și eu acolo. Fiona era în stare să facă dezordine cât pentru zece oameni. Își lăsa hainele grămadă lângă pat și pășea peste ele dimineața, când se trezea. Și nu se demachia înainte de merge la culcare.

— Nu mă poate obliga nimeni să mă spăl pe dinți în clipa asta, a spus, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Ce pijama porți?

— Pe cea mov cu buline pe care o detești tu.

— Nu o detest. Doar că îmi dă dureri de cap.

— Păi, bine că nu ești aici să o vezi, nu-i așa?

— Asta e o mare consolare, presupun.

— Răutăcioaso! Stai un pic. Să mă instalez în pat.

Am auzit niște sunete înăbușite și am văzut-o cum își aranjează perna, asigurându-se că nu-i iese picioarele de sub plapumă. Am auzit un clic atunci când a stins veioza de lângă ea. Am făcut același lucru, mi-am îndesat nasul în marginea plăpumii și am ascultat respirația surorii mele.

— Și mie mi-e dor de tine, Meredith, a spus somnoroasă.

Am ascultat cum respirația ei devine tot mai adâncă, până când s-a transformat într-un ușor sforăit, apoi am închis telefonul. Întotdeauna am invidiat-o pentru abilitatea ei de a dormi în câteva secunde.

Eu rămân trează ore întregi, privind în întunericul camerei nefamiliare, în timp ce ochii mei obosiți adună la un loc forme la întâmplare, din care compun chipul surorii mele.

ZIUA 1.307

Vineri, 15 februarie 2019

În mod normal, am emoții înainte de ședința cu Diane. Dar astăzi, cu caietul în poală, sunt agitată și tensionată. Sunt pregătită cu cinci minute mai devreme. Stau în fața laptopului deschis și respir de câteva ori adânc, ascultând vocea din capul meu. „Inspiră pe nas, expiră pe gură.” Tot ce lipsește este muzica de fundal.

Fața ei apare pe monitor. Și-a ondulat părul în stilul unei vedete de cinema de altădată. O văd alunecând pe ringul de dans într-o rochie albă de satin, la brațul unui domn spilcuit.

— Meredith, bună! Zâmbește. Cum te simți astăzi?

— Nu sunt sigură, recunosc. Îmi flutur caietul spre ea. Nu cred că m-am descurcat foarte bine cu tema.

Am lăsat-o până în ultimul moment, ca un școlar rebel. În cele din urmă, aseară târziu, m-am culcușit pe canapea lângă Fred și mi-am imaginat că ies din casă.

E un caiet nou-nouț, cumpărat special în scopul ăsta de la papetăria mea preferată online. Are o copertă albastră, lucioasă, imprimată cu cai care dansează. Mi-am scris numele pe copertă, exact ca la școală: „Meredith Maggs”. Iar pe prima pagină este un singur cuvânt.

Panică.

Înainte să mă întrebe Diane, îi arăt pagina.

— Asta-i tot ce am scris. Sunt scriitoare și abia mi-a ieșit un cuvânt.

Închid caietul și mă las pe spate în scaun. Sunt atât de obosită! Nu vreau decât să mă uit la televizor și să-l mângâi pe Fred.

— Meredith. Vocea ei e caldă. Liniștitoare. Ceea ce ai făcut e bine. Aici nu există corect sau greșit. Așa cum îți spun întotdeauna, fă totul în ritmul tău. Te afli într-un spațiu sigur; să explorăm împreună lumea ta.

— OK.

— O să ajungem și acolo, Meredith. Doar prin faptul că ești prezentă aici o dată pe săptămână, îți creezi șanse reale.

Următoarele patruzeci de minute discutăm despre toate lucrurile pe care nu le-am putut scrie. Cum simt că e gata să-mi sară inima din piept. Cum mi

se strânge gâtul și nu mai pot să respir. Cum am impresia că o să mor.

După aceea, mă întreabă:

— Cum te simți?

— Obosită. Dar OK.

— Sunt mândră de tine, Meredith, spune. Și cred că ești pregătită pentru niște teme noi. O să începem terapia de expunere, să te ajutăm să ieși câte puțin din casă, până când nivelul anxietății tale scade.

— Îmi plac temele, spun sec.

Când râde, Diane deschide larg gura, arătându-și dinții albi, impecabili, fără plombe. Odată, imaginea s-a blocat tocmai când era în toiul râsului. Arăta ca o superbă pisică sălbatică. M-am uitat la ea un timp, așteptând să revină la viață, și mi-am imaginat fața ei sărind din monitor și dinții încleștându-mi-se în gât până la sânge.

— Meredith!

— Scuze. Ce spuneai?

— Aș vrea să faci cinci pași în afara casei.

*

După ședință, rămân o vreme pe canapea, ținând încă pe genunchi caietul. Poate mai scriu ceva în el mai târziu. Mă uit pe fereastră, la norii cenușii învârtjindu-se pe cer. Nu-mi dau seama dacă se apropie sau se îndepărtează. Am observat în ultimele două săptămâni raze de soare printre norii sumbri de iarnă. Asta mă face să mă gândesc la finalul plin de speranță al poemului „Odă vântului de vest” al lui Shelley: „Când e iarnă-afară / Mai poate fi departe primăvara?”⁷ După-amiază devreme, când mă aplec asupra puzzle-ului, în fața ferestrei, soarele îmi trimite o rază pe obraji.

Dacă aș fi trăit la o fermă, anotimpul mieilor ar fi început deja. Nu trăiesc la o fermă, bineînțeles, dar cine știe? Poate o să trăiesc într-o zi. Viitorul meu o să vină, ca un alt anotimp. Dar totul, în ritmul meu.

ZIUA 1.324

Luni, 4 martie 2019

Subiect: NOTEAZĂ DATA!

Notificarea apare pe ecranul computerului în timpul programului administrativ plictisitor. Mă uit la fereastra albă până dispare. Se pare că astăzi durează mai mult până se întâmplă asta.

Mă întorc la facturile mele, dar nu pot să mă concentrez când știu că e-mailul ăla este acolo și mă așteaptă să-l deschid. Forțându-mă să înfrunt imposibilul.

Petrecerea de treizeci de ani a lui Celeste e într-o sâmbătă. Peste mai bine de trei luni. Multe se pot întâmpla în trei luni. De asemenea, poate să nu se întâmple nimic. Chiar și acum sunt surprinsă cât de repede trece timpul în izolare. Nu e nevoie să faci naveta la serviciu, să lucrezi într-un birou și să te întâlnești cu prietenii la cină sau să-ți iei copiii de la afterschool ca să știi ce-nseamnă să ajungi la sfârșitul zilei și să-ți dai seama că n-ai făcut o mulțime din treburile pe care trebuia să le faci.

Am de ales, înțeleg. Pot să las cele trei luni să treacă în mod normal, să rămân în siguranța zonei mele de confort și să nu mă duc nicăieri. Sau pot să trag de mine – pentru Celeste, fiindcă merită, dar mai ales pentru mine.

Aș putea s-o fac, mă gândesc, și simt un fior în stomac. Aș putea să continui terapia de expunere a Diane. Aș putea să aleg încrederea în locul fricii. Mă și văd făcându-mi apariția la Clubul Scoțian de Bowling și îmi imaginez expresia de pe fața lui Celeste când dă cu ochii de mine. O să port rochia neagră, asimetrică, hotărâsc. Atârnă în dulap de patru ani, ignorată zi de zi, în favoarea colanților și puloverelor. O să-mi ondulez părul și o să mă dau cu autobronzant. O să fac un efort.

Ce mă oprește să merg?

„Eu mă opresc să merg”, îmi răspund.

„Și atunci, ce ai de gând să faci în privința asta?”, replic.

„Las’ pe mine”, răspund.

Închid e-mailul.

ZIUA 1.327

Joi, 7 martie 2019

Nu știu sigur dacă o să reușesc să ajung la petrecerea lui Celeste, dar pot să-i prepar cina. Încă sunt un pic tensionată la gândul că va veni, dar nu din cauza lipsei de încredere în talentele mele culinare. (Nu sunt Mary Berry⁸, dar îmi păstrez cuțitele ascuțite și știu cum să asezonz și să gust mâncarea în timp ce gătesc.) Ceea ce mă îngrijorează – ceea ce mă îngrijorează întotdeauna – este că adevărul despre mine va ieși la iveală și că ea va pleca înainte de a gusta măcar din mâncarea mea. Am stabilit că îi plac ciudățeniile, dar nu știu dacă asta este o descriere exactă a situației mele.

Când îi deschid ușa, îmi amintesc că nu e o străină. A mai fost aici și ne-am simțit bine, și mă place suficient cât să vină din nou. Iar mie îmi place să vină – casa mea pare un pic mai luminoasă când e și ea aici.

Mă gândesc că e datorită gurii ei, care pare tot timpul gata să zâmbească. La mine, e exact invers – gura mea are, în mod natural, colțurile coborâte. O să încerc să zâmbesc mai des și să-mi orientez colțurile gurii către cer.

Mă întreb cum poate să fie atât de veselă, având în vedere prin ce a trecut.

— Am început un curs de autoapărare, îmi spune. Instructorul nostru este o femeie de cincizeci de ani din Govan. E dură tipa. Fantastică. Săptămâna asta am învățat cum să lovim cu podul palmei. Direct în barbă. Troscl

— Faci tot ceea ce trebuie, îi spun, ceea ce-mi amintește că eu nu.

— E delicios, Mer, spune entuziasmată, printre înghițituri. Eu sunt o bucătăreasă groaznică. Ia o gură de vin și geme de plăcere. Când o să vii tu la mine, o să primești pâine prăjită cu șuncă și brânză.

— Atunci e bine că îmi place să gătesc pentru tine, îi spun, sperând ca vocea mea să sune natural. Va trebui să vii în continuare pe-aici.

— Mama ta te-a învățat să gătești?

— Nu. În copilărie, nu aveam niciodată mâncare gătită la masă. Totul venea din frigiderule de la supermarket.

De îndată ce am devenit adolescente, am fost considerate destul de mari ca să ne asumăm responsabilitatea de a face cumpărături și de a găti. Mama era mai mult decât mulțumită cu aranjamentul ăsta, atât timp cât aduceam ce trebuia. Ne dădea o listă cu cele mai importante produse scrise cu

majuscule. VIN ALB. ȚIGĂRI SILK CUT. FIXATIV DE PĂR. Nu îndrăzneam să uităm vreunul din lucrurile acelea, dar dincolo de asta, aveam mână liberă. Nevoia de control a mamei nu se extindea tocmai până în bucătărie. Așa că umpleam coșurile de cumpărături cu mărfurile noastre preferate din raionul de refrigerate: pizza, clătite, fețele acelea zâmbitoare făcute din cartof, pungi uriașe de cartofi pai, înghețată Viennetta. Câteodată, aruncam în coș o pungă de mazăre congelată, doar ca să adaug puțină culoare.

Uneori, mama stătea pe scaunul de la fereastra bucătăriei, cu un pahar de vin în mână și cu o țigară în cealaltă și ne urmărea cum ne încălzeam deliciile congelate. La începutul serii, era întotdeauna la cotele cele mai coborâte cu critica. Avea acea euforie dată de al treilea pahar de vin, de un pachet întreg de țigări și ambele fiice chiar acolo, sub ochii ei. Până era gata cina, dădea gata toată sticla de vin, disprețul înlocuia observația tăcută, iar noi abia așteptam să adoarmă. Eu spălam vasele, Fiona golea scrumiera, apoi stingeam luminile și o ștergeam la culcare, ca niște șoricea care se tem să nu trezească pisica adormită.

— Ai avut o copilărie grea, Mer? mă întreabă Celeste cu grijă.

— Nu știu ce să zic, îi răspund sincer. Nu prea știu cum a fost copilăria altora.

Mă strânge ușor de mână și nu-mi dă drumul. Începem să vorbim. Îi ofer imagini fragmentare din viața cu mama, despre mersul în vârful picioarelor prin dreptul dormitorului ei, despre statul în baie timp de o oră, mult după ce se răcea apa, doar pentru că era singura încăpere cu încuietoare la ușă, despre plecarea mea la douăzeci de ani și sentimentul că puteam, în sfârșit, să-mi încep viața. Mi s-a părut corect să mă deschid în fața ei, dar numai în parte. Nu voiam să stric totul.

2001

— A, tu ești. Mama mă privea din cap până-n picioare. Ai adus ceva?

Ochii i se opriseră la sticla de vin pe care o țineam sub braț.

Am oftat și i-am întins-o.

— Și eu mă bucur să te văd, mamă.

— Soră-ta e afară, în spate, a spus peste umăr în timp ce se îndepărta.

Am urmat-o, închizând ușa de la intrare în urma mea. Îmi construiam propria viață și nu mai dădusem pe-acolo de luni întregi. Dar arăta și mirosea la fel; așa avea să rămână întotdeauna. Un teanc de plicuri nedesfăcute pe măsuta din hol, o harababură de haine și încălțări pe podea. Fum de țigară și odorizant de cameră. Mi-am reprimat un icnet de dezgust și mi-am amintit că mă aflam acolo pentru Fee. Vorbeam în fiecare zi la telefon, dar n-o mai văzusem de vreo două săptămâni.

Era în bucătărie, întindea unt pe chifle.

— Mer! A traversat dintr-un salt încăperea și mi-a plantat o pupătură pe obraz. E timpul pentru grătar!

— Așa se pare, i-am zis. De fapt, nici n-am știut că avem grătar.

— L-a împrumutat Lucas de la tatăl lui.

Mi-am dat jos jacheta și m-am uitat pe fereastră.

— E și tatăl lui Lucas aici?

Am văzut un bărbat slab, în blugi și cu o bluză roșie de trening, care-și făcea de lucru la butoanele unui grătar imens, strălucitor. Ocupa jumătate din grădina mică a mamei, care cu greu putea fi numită grădină – doar vreo zece-douăsprezece dale de beton murdare și câteva plante ofilite, în ghivece de ceramică crăpate.

Lucas stătea în spatele tatălui său, mijind ochii în soare și bând dintr-o doză de bere.

— Și mama lui.

Fee a arătat cu cuțitul de unt spre o femeie între două vârste, tunsă bob și cu ochelari de soare. Părea s-o asculte cu atenție pe mătușa Linda, care turuia ceva, ca de obicei.

M-am uitat din nou la Lucas și la tatăl lui.

— Așa o să arate și el peste vreo douăzeci de ani. Știai că pierderea părului este ereditară?

— Of, termină! Fă-te utilă și taie niște brânză.

Era neobișnuit de tăcută în timp ce tăiam și ungeam.

— Care e ocazia? am întrebat. Nu e genul ei să primească musafiri.

Mama se alăturase afară mătușii Linda și mamei lui Lucas și râdea de ceva ce spusese una dintre ele. Îi vedeam plombele închise la culoare de la măselele din spate. M-a surprins uitându-mă la ea și mi-am întors imediat privirea la brânză.

— De fapt, s-a împrietenit destul de bine cu părinții lui Lucas, a spus Fee. Uneori se duce la bingo cu mama lui. Karen și George îi cheamă.

— Karen și George, am murmurat.

Soră-mea se învârtea prin bucătărie, adunând farfurii de carton, salată verde, ketchup, maioneză. Am ajutat-o să așeze totul pe măsuță.

— Cred că Lucas se pregătește să-mi dea papucii, a spus.

— Ce? M-am uitat fix la ea. Ce te face să crezi asta?

— A fost nesuferit toată săptămâna, ca și cum s-ar fi săturat. Nu vrea să vorbim despre asta.

— Sunt sigură că nu-i nimic, i-am spus, când ceea ce aș fi vrut să-i spun era să i-o ia înainte.

„Dă-i tu papucii înainte s-o facă el. Pentru că meriți ceva mult mai bun.” Am avut o senzație de surescitare la perspectiva încheierii relației lor, înlocuită imediat de un sentiment de vinovăție.

— Să sperăm, a spus ea. Mă duc să văd dacă sunt gata hamburgerii.

— Fee!

S-a oprit și m-a privit în așteptare.

— Ce?

— Doar... Ești fericită?

— Sigur că sunt fericită, Meredith. Sunt însă și moartă de foame.

Mi-am mușcat buzele.

— Mă gândeam numai...

— Zi odată, Mer.

Deja își pierduse răbdarea.

— Și mie mi-e foame, i-am spus.

— Bravo! A zâmbit larg. Atunci hai să mâncăm.

Am mâncat hamburgerii și cârnații ușor arși ai lui George – „Mai bine așa decât să faci vreo toxinfecție” – și am sporovăit până când soarele a

început să apună.

— Ți-e frig, micuțo, a spus mătușa Linda, frecându-mi brațele cu palmele ei uscate. Uite, ia cardiganul meu. Eu mă încing ca un cuptor. Blestemata de menopauză. Mi-a respins protestele și mi-a pus cardiganul pe umeri. Acum, dacă mă gândesc, ai putea să mai pui ceva carne pe oase.

— Mănânc o grămadă, i-am spus sincer.

— Energie nervoasă, ca și maică-ta, mi-a replicat, așa cum mă și așteptam.

Aveam aceeași conversație de când eram adolescentă. Pe atunci era oarecum enervant; acum era la fel de mângâietor precum cardiganul ei moale, violet, vechi de un secol, zdrențuit la mâneci. Nimeni nu-și mai făcuse probleme inutile pentru greutatea mea și nu insistase să-mi dea haina lui ca să nu-mi fie frig.

N-am știut ce să spun, așa că am tras-o pe mătușa Linda spre mine și am îmbrățișat-o strâns. Eram conștientă că mama mă privea, îi simțeam prezența întunecată la marginea câmpului meu vizual. Am strâns-o și mai tare pe mătușa Linda. În clipa aceea, soră-mea a început să țipe și toată lumea a tăcut și s-a uitat la Lucas, care stătea într-un genunchi pe dala de beton și îi oferea o cutiuță cu un inel.

Am văzut-o pe Fee cum izbucnește în lacrimi, îl ia de mâini și îl ridică în picioare. Am privit-o cum îi sare în brațe și se agață cu picioarele de trupul lui. Și-a lipit fața de gâtul lui și el a început s-o învârtască prin aer. Toată lumea s-a dat în spate și i-a lăsat să se bucure de momentul lor – o reacție politicoasă întârziată. Apoi mama a strigat:

— Asta cere șampanie!

Am privit-o și mi-am dat seama că știa că asta urma să se întâmple, desigur că știa, pentru că băieții buni cer mai întâi fata de la părinți, iar mama nu mai avusese niciodată musafiri. M-am uitat fix la ea, iar ea mi-a întors privirea, și oricât m-am străduit, n-am reușit să fiu așa de fericită cum părea ea.

ZIUA 1.329

Sâmbătă, 9 martie 2019

Am mâncat destule stafide. Sunt destul de tare la respirația din diafragmă. Am exersat chiar și afirmațiile.

E timpul, i-am scris lui Diane într-un e-mail. O să ies din casă.

Minunat, mi-a răspuns. Hai să facem un plan.

Evident, n-o să mă aventurez prea departe, dar vreau să fiu pregătită.

Gândește-te ce te-ar face să te simți confortabil, a spus Diane. O haină anume? Pantofi comozi? Ceva de ținut în mână?

Îmi pun cel mai comod hanorac și converșii și iau o poșetă din dulapul de jos. N-am nimic în ea, în afară de cardul pentru autobuz (expirat de mult) și un tub cu cremă de mâini aproape terminat, ceva mărunțiș rătăcit și un elastic de păr. O simt prea ușoară pe umăr.

Mă uit prin hol după ceva ce-aș putea adăuga înăuntru. Ajung din nou în bucătărie, înșfac râșnița de piper de pe masă și o trântesc în geantă. E perfectă ca formă și mărime și umple foarte bine compartimentul din mijloc.

Rămân mișcată.

Asta e o treabă foarte importantă.

Stau cu mâna pe mânerul ușii. Am decis împreună cu Diane să număr descrescător de la douăzeci. Când ajung la cinci, să deschid ușa. La unu, să fiu cu amândouă picioarele pe treapta de afară. Să fac cinci pași pe alee, apoi să mă întorc înăuntru și să-mi prepar un ceai de lemn-dulce.

E bine să ai un plan. „Douăzeci... nouăsprezece... optsprezece... șaptesprezece...”, număr în gând. La cincisprezece aud o bufnitură puternică pe partea cealaltă a ușii și tresar. Îmi îndes mâinile în buzunare și fac un pas în spate. Îmi dau seama că e poștașul, care îmi livrează cărțile comandate ieri de pe Amazon – o istorie culturală a Italiei și cel mai recent thriller polițist. Mă așteaptă în cutie, iar poștașul o fi ajuns deja la altcineva. Dar momentul a trecut.

Îmi dau jos geanta și pantofii. O să mai încerc mâine.

WEEJAN: Am avut cea mai nașpa întâlnire aseară. CEA MAI NAȘPA.

JIGSAWGIRL: Ce s-a întâmplat?

RESCUEMEPLZ: Hai, spune!

WEEJAN: A fost o întâlnire pe nevăzute. Prietena mea Edie mi-a spus că tipul are 1,85 înălțime și are un corp de jucător de rugby. Și ghici ce? Abia îmi ajungea până la umăr, iar din profil puteai să-l confunzi cu o scândură!!

RESCUEMEPLZ: LOL

CATLADY29: Auuuu, Jenice! E clar că prietena ta, Edie, are nevoie de ochelari. Și ce-ai făcut?

WEEJAN: Păi, mersesem să mă aranjez la coafor și eram setată pe un Chardonnay, așa că am hotărât să scot ce pot mai bun din seara aia.

RESCUEMEPLZ: Ei bine, se spune că frumusețea e în suflet.

WEEJAN: Hmmm, asta și speram. Dar tipul ăsta era moartea pasiunii. Mai întâi de toate, mi-a spus că el și-a comandat berea, așa că, dacă pot să-mi iau eu băutura, o să plătească el rîndul următor. Vreau să zic că sunt mai mult decât bucuroasă să-mi plătesc singură băutura, dar nu trebuia să-mi spună că e așa zgârie-brînză! Deci mi-am cumpărat singură un pahar MARE de vin alb și n-o să ghiciți ce mi-a zis!

JIGSAWGIRL:??

WEEJAN: A zis: „Pofta de azi – kilogramele de mâine”. Vă vine să credeți așa ceva?

JIGSAWGIRL: Ce obraznic!

RESCUEMEPLZ: LOL

CATLADY29: Sper că i-ai aruncat vinul în față.

WEEJAN: Nu i l-am aruncat. L-am dat pe gât, am pus paharul gol pe bar, i-am întors spatele și am plecat.

JIGSAWGIRL: Bravo!

CATLADY29: Uraa!

WEEJAN: Pe urmă am luat autobuzul până acasă și am mâncat o cutie întreagă de bomboane Quality Street. ☺

JIGSAWGIRL: ☺

CATLADY29: ☹

RESCUEMEPLZ: Sper că n-ai vomitat pe urmă.

WEEJAN: M-am gândit la asta, dar am renunțat.

JIGSAWGIRL: Bravo, Janice! Te descurci minunat!

WEEJAN: N-am mai vomitat de șase luni.

RESCUEMEPLZ: Nu pot să cred că le-ai mâncat și pe cele cu nucă de cocos. Sunt groaznice.

CATLADY29: Îmi plac cele cu nucă de cocos. Dar preferatele mele sunt cele cu caramel.

RESCUEMEPLZ: Triumphiurile verzi, fără limită!

JIGSAWGIRL: Pentru mine, cele cu alune.

WEEJAN: Ei, mie-mi plac toate. Evident.

JIGSAWGIRL: Of, Janice! Și azi cum te simți?

WEEJAN: Mă simt bine, scumpo. Fără întâlniri pe nevăzute o vreme, totuși. Și fără Quality Street.

CATLADY29: Nu se știe niciodată – Făt-Frumos poate să fie după colț.

WEEJAN: Ha! Nu mai cred până nu văd!

CATLADY29: Ar fi norocos să te aibă.

WEEJAN: Vaaai, dragii de voi...

RESCUEMEPLZ: *cască*

WEEJAN: LOL

RESCUEMEPLZ: Tipii de genul ăsta ne strică la toți reputația.

CATLADY29: Ești într-o relație, RESCUEMEPLZ?

WEEJAN: Hai, dragă, nu-l stârni.

RESCUEMEPLZ: Îmi analizez opțiunile.

WEEJAN: Lol, ăsta e un fel de a spune.

CATLADY29: Atunci toți suntem single?

JIGSAWGIRL: Se pare că da.

CATLADY29: Credeam că totul în viață e să ai o relație. Nu mai sunt atât de sigură.

WEEJAN: Aici ai dreptate, draga mea.

RESCUEMEPLZ: Mai întâi trebuie să te iubești tu pe tine.

CATLADY29: Încerc!

JIGSAWGIRL: Ușor de zis, greu de făcut.

WEEJAN: Dar suntem pe calea cea bună.

Când am ajuns, mama stătea pe treapta din fața casei și fuma.

— Ai întârziat, mi-a spus.

— A întârziat autobuzul, i-am răspuns, înfundându-mi mâinile în buzunarele jachetei. Bună ziua și ție.

Fumul i-a ieșit pe nas într-o explozie de indignare. Ne-am privit în tăcere. Era ca un animal sălbatic care mă provoca să mă apropii, cu ochi mari, întunecați, imprevizibili.

Fee ne-a întrerupt momentul de tensiune, trecând în forță pe lângă mama, cu câte o sacoșă burdușită în fiecare mână. Ochii i s-au luminat când m-a văzut.

— Ai ajuns! Noi tocmai înghesuim totul în spatele dubei. S-a îndreptat spre duba albă parcată în fața casei, strigând peste umăr: Du-te sus și adună tot ce poți. Lucas e acolo și demontează dulapul de haine.

— Îmi ia naibii toată mobila cu ea, a bombănit mama, strivind chiștocul pe scară. Mă lasă cu casa goală. De una singură. Cine-o să știe dacă o să cad și o să-mi rup un picior? Aș putea să mor de foame.

— Sunt sigură că o să te descurci. Ai patruzeci și cinci de ani, nu optzeci și cinci.

— Mă simt de optzeci și cinci, a mormăit ea.

M-am strecurat pe lângă ea și am lăsat-o fumând și văitându-se de bătrânețe, fără să fi sesizat cătuși de puțin ironia mea. În timp ce urcam la etaj, mă simțeam din nou ca o puștoaică, încercând să se adăpostească de vorbele dure și tăcerile tensionate. Am împins încet ușa dormitorului.

— Meredith! Te-ai hotărât să ne onorezi cu prezența.

Vocea lui Lucas suna precum cea a unui băiețel care citea dintr-un scenariu pentru oameni mari.

— A întârziat autobuzul, am spus, urându-mă pentru graba de a oferi o scuză.

Atitudinea mea permanentă – să dau oamenilor cât mai puține motive de enervare când, de fapt, nici nu se pune problema să existe vreun asemenea motiv.

— Ne dai o mână de ajutor?

Am inspirat adânc.

— Sigur. Ce vrei să fac?

A tăcut o clipă, înainte să-mi răspundă; îi simțeam ochii ațintiți asupra mea. M-am uitat oriunde altundeva – la resturile de bandă adezivă care mi-au amintit unde se aflau posterele noastre din adolescență, la perdelele de un roz decolorat, care atârnaseră dintotdeauna lălâi la fereastră, la dulapul pe jumătate dezmembrat în care atârnaseră cândva hainele mele.

— Sprijină asta până scot șuruburile, a zis.

Am apucat cu amândouă mâinile de peretele lateral al dulapului. Nu mai stătusem niciodată atât de aproape de el; aproape că simțeam gustul de aftershave. Am încercat să mă concentrez la ceea ce se întâmpla sub noi, dorindu-mi ca Fee să vină sus. Dar nu se auzeau pași apropiindu-se, numai voci estompate.

— Practic, suntem rude acum, Meredith, a spus Lucas cu voce joasă. L-am privit cu reticență. La anul pe vremea asta, o să fim frați.

— Cumnați, am spus repede.

— Și tu ești la fel de nerăbdătoare?

— Despre ce dracu' vorbești?

Mi-am încleștat mâinile pe lemnul dulapului.

A răs și m-a trecut un fior de groază.

— Haide, Meredith! Nu face pe sfioasa cu mine. Am văzut cum mă privești.

Îmi venea să-l scuipe în față. M-am imaginat făcând-o și privind cum i se scurge pe obraz un cocoloș de flegmă. N-aș fi făcut-o, bineînțeles. Eram prea drăguță. În schimb, am înlemnit. Continua să mă privească, iar eu am simțit că nu mai am aer, până când Fee a dat năvală în cameră, întrebând de ce dracu' durează atât de mult să demontezi o rablă de dulap.

Stăteam la ușa mamei, bând ceai din căni ciobite și uitându-ne după duba care se îndepărta.

— În sfârșit, pleci, i-am spus, înghiontind-o cu umărul.

M-a înghiontit și ea înapoi.

— Doar cu câțiva ani mai târziu decât era planificat.

— Știi că, în realitate, n-aveam cum să plecăm atunci când ai făcut tu șaisprezece ani, i-am spus încet. O auzeam pe mama umblând prin bucătărie, dar știam că are obiceiul să se strecoare neanunțată. Ar fi fost prea mult pentru tine să ai grijă de amândouă. Ai făcut-o destul aici.

A ridicat din umeri.

— Am făcut tot ce-am putut.

— Te-ai descurcat bine, i-am spus.

— La anul mă mărit.

A spus-o sec, ca și cum încă ar fi încercat să se convingă pe sine.

Mi-am băut ceaiul și am ridicat privirea spre cer, căutând să-mi fac curaj. Acum era momentul să-i zic ce-mi spusese Lucas când eram sus, și despre toate împrejurările în care mă făcuse să mă simt exact invers față de cum ar vrea să mă simt un bărbat îndrăgostit de sora mea. Am derulat scena în minte, dar nici un cuvânt nu părea potrivit, nici o consecință nu putea fi bună pentru toată lumea. M-am întrebat dacă nu cumva auzisem greșit, dacă nu cumva îmi imaginasem eu totul, dacă era posibil să devii o altă persoană decât cea care crezuseși că ești. Sau dacă eram condamnată să fiu acea persoană pentru totdeauna.

Ne-am așezat pe prag, cu cămile goale în mână, și am stat așa până când s-a întors duba.

ZIUA 1.330

Duminică, 10 martie 2019

După tentativa eșuată de ieri, noul meu plan e simplu. Ies și mă întorc cât pot de repede. Și n-am nevoie de poșetă ca să merg pe aleea casei mele.

I-am trimis aseară un e-mail lui Diane și i-am spus că n-am reușit, dar urmează să încerc din nou astăzi.

Așa te vreau, mi-a răspuns. Amintește-ți: nu este un eșec, este o lecție.

Deschid încet ușa. E o zi luminoasă, dar rece. Simt că mă pișcă frigul de vârful nasului. Strada mea pare neobișnuit de liniștită pentru o duminică după-amiază. Mă uit la cireșul japonez al lui Jacob, la scoarța lui arămie, încă golașă. Acum câteva zile, l-am văzut de la fereastră pe Jacob, cu mama lui. Mergeau spre casă cu sacoșe de cumpărături, prinși într-o discuție animată. Jacob, cu chipul lui pistriuat, privea în sus, la ea, și a spus ceva care a făcut-o să râdă. Am privit pe geam până când ușa s-a închis în urma lor.

Am un plan nou pentru astăzi și nu presupune număratul. „O să pășesc afară după ce trece următoarea mașină”, îmi spun.

Pe vremuri, făceam tot timpul asemenea înțelegeri cu mine însămi.

„Mă ridic din pat după ce termin de spus tot alfabetul, de la început la sfârșit și apoi invers.”

„Când pasărea de pe gard va ciripi, am s-o întreb pe mama dacă pot să mă duc diseară la Sadie.”

„Ies din cadă după ce se sparge ultimul balon de spumă.”

Ca să câștig timp.

Astăzi, nu durează mult până când apare primul automobil, un Mini roșu șerpuind pe drum. „O să ies când n-o să-l mai văd”, îmi jur. Îl privesc cum se îndepărtează, până când ajunge cât o jucărie, apoi îl văd cum dispare după o curbă îndepărtată a drumului.

Trag adânc aer în piept și pășesc în față.

Niciodată n-am fost atât de conștientă de corpul meu – de faptul că am un corp. Îmi simt fiecare părticică din el. Stomacul strângându-se, inima bubuind, pielea palmelor, fierbinte și plină de mâncărimi. Un zgomot îmi

explodează în urechi – o mașină albă trece în trombă. Mă gândesc la cuvintele lui Diane, care îmi amintesc să respir. „Nu trebuie să fie o luptă, Meredith. Echilibrează-ți corpul. Inspiră pe nas – un, doi, trei, patru. Apoi expiră pe gură – un, doi, trei, patru, cinci, șase. Ai reușit. Ești OK.”

Sunt OK. Sunt în pragul ușii de la intrare și nu cred că am să mor.

„Mișcă picioarele”, îmi șoptește o voce în cap. „Continuă! Poți s-o faci. Încă un pas.”

Și îi dau ascultare. Fac cinci pași înceteți, tremurători, apoi respir.

Sărbătoresc făcând un tort Victoria cu fructe de pădure, în trei straturi, și mi se pare că e cel mai reușit de până acum. Poate o să mă ofer să-i fac lui Celeste tortul de ziua ei. Am ieșit din casă – ar fi chiar așa exagerat să mă gândesc că o să reușesc să ajung la petrecerea ei? Dansez prin bucătărie, lingând crema de pe dosul lingurii.

Îi scriu un e-mail lui Diane: Mi-am făcut tema.

Îmi răspunde: Ești cea mai tare!

2003

Petrecerea burlăcițelor, dată în cinstea lui Fee, a fost ca oricare altă seară de vineri la Bonnie Bairn, atâta numai că am avut în plus diademe de plastic, banderole, precum cele din concursurile de Miss, și insigne luminoase. Toate opt – Jayne, prietena din școală a lui Fee, Shirley și Lisa, colegile ei de serviciu, Sadie, mama, mătușa Linda, eu și viitoarea mireasă – ne-am înghesuit într-un separeu și ne-am dus pe rând la bar.

— E distractiv, a zis Fee, dându-mi un cot.

Ochii îi străluceau de entuziasm și de la șprițurile cu vin alb. I-am zâmbit larg în timp ce ne ciocneam paharele. Aș fi vrut să fiu la fel de fericită ca ea. Dar nu puteam să uit pentru ce ne aflam acolo, dând peste cap shoturi de licoare verde, din păhărele mici, și ademenind fiecare bărbat care trecea pe lângă noi să dea o liră ca să sărute mireasa. La un moment dat, adunaserăm șaptesprezece monede aurii, iar ținta noastră era să umplem o halbă.

— La sfârșit, mireasa ia monedele acasă, ne-a spus mătușa Linda, deși am suspectat că Shirley are alte gânduri.

Fee se plânga că ea nu contribuie niciodată la cadourile aniversare de la serviciu.

— Haideți să jucăm un joc, a sugerat Jayne și s-a apucat să scotocească prin geantă, de unde a scos un caiet cu spirală și un pix cu un pompon roz, pufos, la capăt. Se numește „Domnul și doamna”. Am aici răspunsurile lui Lucas, deci trebuie să le luăm și pe ale tale, ca să vedem cât de bine vă potriviți.

Fee a mârâit.

— O, Doamne, Jayne! OK... Dar înainte îmi mai trebuie un shot. Al cui e rândul să le aducă?

— Al meu. Sadie s-a ridicat tremurând ușor, în timp ce și-a tras în jos fusta scurtă de blugi și și-a luat poșeta-plic. Uite ce, o să iau două rânduri. Ca să nu ne mai ducem pentru o vreme. Mer, îmi dai o mână de ajutor?

Am urmat-o la bar, strecurându-mă prin mulțimea băutorilor de după program și a obișnuiților locului. Atmosfera era mai cețoasă decât ultima dată când fuseserăm acolo – mă întrebam dacă oamenii fumau chiar mai mult decât de obicei, într-un ultim efort de a ridica un simbolic deget mijlociu în fața iminentei interziceri a fumatului în spații închise. Era un

motiv de mare tristețe pentru mama, care se apucase să ne povestească despre vremurile bune în care libertatea alegerii era protejată și oamenii puteau să fumeze în autobuze, în școli, ba chiar și să sufle fumul în față celorlalți, dacă așa aveau chef.

Ca la un semnal, Sadie și-a aprins o țigară Silk Cut.

— M-am gândit că ai nevoie de o pauză, a spus. Cu toate că mama ta se poartă remarcabil de bine în seara asta.

— Întotdeauna se poartă mai frumos când e mătușa Linda de față.

M-am uitat în urmă, la separeul nostru. Mama și unica ei prietenă erau adâncite în conversație, pe când restul grupului se prăpădea de râs urmărind ceva pe telefonul Lisei. Fața mamei era numai unghiuri ascuțite și linii adânci – după jumătate din viață petrecută fumând și încruntându-se mereu, mă gândeam. Prin comparație, fața surorii mele strălucea de fericire. Dacă ai fi scos-o din pubul obosit din East End și ai fi plasat-o în paginile unei reviste de nunți, ar fi putut trece drept una dintre acele femei care freacă în așteptarea celei mai fericite zile din viața lor.

— Eu n-o să mă mărit niciodată, am spus.

— Așa grăit-a șefa domnișoarelor de onoare, doamnelor și domnilor, s-a amuzat Sadie. Bine că n-o să ții un discurs.

— Dumnezeu, îți imaginezi? Totuși, ce rău aș putea face? Până ajungem noi la discursuri, ea o să fie deja măritată cu jigodia.

Eu am râs, dar Sadie, nu.

— Chiar asta simți, Mer?

A tras adânc din țigară, mijind ochii la mine.

— Pe bune, Sadie. Doar știi că nu e tocmai persoana mea preferată.

— Fee știe?

— Că e o jigodie? a întrebat, ridicând din sprâncene.

Am oftat, lăsându-mi umerii să cadă sub povara pe care o purtau de luni întregi.

— Știe că eu și Lucas nu suntem chiar cei mai buni prieteni. Dar cred că nu o deranjează. Îi place să-și țină deoparte acea parte a vieții. Nu vrea ca familia ei ciudată să-i strice viața conjugală. Nu pot s-o condamna.

— Tu o să fii întotdeauna cea mai importantă persoană pentru ea, Mer, a spus Sadie, amabilă.

Am clătinat din cap.

— Nu așa merge treaba, Sadie. Când te căsătorești, viața ta orbitează în jurul partenerului. Așa stau lucrurile. Sau așa ar trebui să stea, într-o viață ideală. Iar Fee își dorește viața ideală. Și eu i-o doresc din tot sufletul.

— Poate ar trebui să vorbești cu ea despre asta, Mer.

Sadie m-a apucat de braț și m-a condus delicat către bar.

— Cum? În seara asta? La petrecerea burlăcițelor? Nu fi ridicolă. E prea târziu. Se mărită într-o săptămână. Oricum, o să fie bine. O iubește și asta e tot ce contează. O să-mi fie dor de ea, atâta tot. Mi-a fost întotdeauna... alături.

— O să fie în continuare.

— Da, dar o să fie și el.

Ne-am întors în separeu, cu două tăvi cu băuturi, și am văzut că începuseră chestionarul fără noi („Pentru că v-a luat al dracului de mult”, a șuierat mama). Nu rataserăm mare lucru. Până în acel moment, Fee marcase zero puncte pentru că ea și Lucas nu erau de acord în următoarele privințe: cine a spus primul „Te iubesc”, cine vrea mai mulți copii, cine e cocoșul în casă și care dintre ei e cel mai bun dansator, cântăreț, șofer și bucătar. Lui Fee și prietenelor ei li se părea caraghios că mirele nu știe nimic despre mireasă. I-am surprins privirea lui Sadie și am lăsat paharul jos.

În ziua în care Fee s-a măritat cu Lucas, fusese prognozată ploaie cu vânt, dar meteorologii s-au înșelat.

— E soare! a strigat Fee, sărind în sus și dând la o parte perdelele roz, transparente, ca o fetiță care se trezește în ziua de Crăciun și speră la zăpadă.

A fost ciudat să mă trezesc în vechiul meu pat, cu pătura aspră și cu vestigiile răpciugoase ale posterelor noastre pe pereți.

— Nu pot să-mi petrec noaptea singură aici, s-a milogit Fee. Și nu pot să mă văd cu Lucas în dimineața nunții, că aduce ghinion.

Așa că am rămas împreună în camera noastră, vorbind încet peste noptieră – care purta încă însemnele obsesiei noastre din copilărie pentru stickere așa cum făceam la șase, opt, zece, șaisprezece ani. Întrebându-ne cum va fi nunta și încercând amândouă să ne obișnuim cu ideea că una dintre noi va fi soția cuiva.

— Să nu mă uiți, i-am șoptit în întuneric, când am fost sigură că a adormit.

Eu am dormit prost, un somn întrerupt de multe ori de vise urâte.

— Haide, trebuie să ne pregătim, a zis Fee, deja în picioare, trăgându-și pe ea capotul pe spatele căruia era scris „Mireasă”. Meredith, pune-ți capotul!

Am urmat-o jos, simțind greutatea cuvintelor „Domnișoară de onoare” pe spatele meu. Mirosul de bacon urca în întâmpinarea noastră. Mama promisese un mic-dejun special în această zi specială pentru Fee. Poate n-avea să fie o zi chiar atât de proastă.

Ca niciodată, Fee nu s-a plâns de baconul sfărâmicios și de ouăle ca de cauciuc. De fapt, abia dacă a mâncat ceva.

— Sunt prea stresată! s-a răstit, refuzând cu o fluturare din braț pâinea prăjită oferită de mama, ca și cum ar fi fost o divă pe un platou de filmare de la Hollywood.

Dar zâmbea, iar ochii îi străluceau. Știam că nu e așa de stresată. Avea în capul ei o idee despre felul în care trebuie să se poarte o mireasă în dimineața nunții și se străduia să atingă fiecare notă.

Pentru cineva care nu fusese niciodată preocupat de înfățișare, a petrecut o groază de timp căutând nuanța exactă de oă care să se potrivească la buchetul miresei și raportul perfect dintre cantitatea de păr prins și cea de păr lăsat în jos, pe spate. Eu nu eram de prea mare ajutor, așa că mi-a poruncit să-mi pun rochia, altfel riscam să nu ajungem la timp la biserică.

— O să te taxez de câte ori spui asta, i-am zis peste umăr, în timp ce dădeam fuga în camera noastră.

A râs, mulțumită că intrasem în joc.

Nu găsiserăm o rochie de domnișoară de onoare cu mâneci lungi, iar bugetul nostru nu ne permitea una de comandă, așa că am căzut de acord – pe șoptite, în timp ce mama se interesa de prețurile diademelor – că o să port un șal din cașmir, la culoare, lila.

— Poți să-l porți cum vrei, a spus Fee, strângându-mă de cot.

— Ce-i asta? a întrebat mama când ne-am dus să plătim.

— Un șal, i-a tăiat-o Fee.

— Un șal? Pentru o nuntă în iunie? a făcut mama, holbându-se la mine.

— Păi, trăim în Scoția. Probabil că o să fie o zi la fel de rece ca ochii unei vrăjitoare.

Fee mi-a făcut cu ochiul și a pus o mână peste șal. Știa că mama n-o să facă o scenă în magazinul cu articole pentru nunți.

Șalul se simțea moale la atingere. Cele douăzeci de lire au fost, probabil, cea mai bună investiție a mamei în mine, deși ea habar n-avea de ce. Încă nu eram convinsă că lilaul mă prindea, dar era cea mai bună variantă din paleta de nuanțe pastelate. După cum a subliniat Fee, domnișoarele de onoare nu puteau să poarte negru. Așa era regula.

— Mer! Am nevoie de tine!

Arăta splendid.

— Ești superbă, am spus. Toată lumea spune asta despre mirese, dar tu chiar ești.

— Zău? Mi-a zâmbit larg. Rahat, Mer. Sunt mireasă. M-a apucat de mână. Sunt mireasă, în pana mea!

I-am răspuns cu același zâmbet.

— Știu. Cum dracu' s-a întâmplat asta?

— Ridică-mi fermoarul. Cât e ceasul? Crezi că ar trebui să întârziem? Numai un pic de tot? Așa fac miresele, nu?

Am întors-o, să se vadă în oglindă.

— Sunt sigură că cinci minute n-o să fie o nenorocire. Să-l ții un pic pe jar, nu? Am ridicat fermoarul încet, având grijă să nu-i apuc și pielea. Uite-așa. Perfect.

— Mulțumesc, Mer.

Ne-am privit una pe alta și împreună, în oglindă.

— Îl urăști?

M-a privit în ochi.

— Nu, i-am spus.

— Bine. Pentru că mă iubește, Mer. Chiar mă iubește, știi?

— Știu, am spus încet. I-am sărutat ceafa. Haide acum, că avem o nuntă la care trebuie să ajungem.

S-a răsucit pe călcâie și m-a luat de mâini.

— N-o să mai dorm niciodată în camera asta. Să ne luăm un rămas-bun cum se cuvine.

Am lăsat-o să mă tragă în patul ei și am sărit și am râs, până ni s-a tăiat respirația, iar mama a strigat de jos să nu mai facem tăraboii și să ne mișcăm dracului odată.

Noi am întârziat cinci minute, dar Lucas a întârziat și mai mult.

— Nu pot să cred, a șuierat Fee. E nunta mea și stau într-o nenorocită de debara.

— Nu e debara, a zis mama. Așteptăm aici până ajunge Lucas. Nu trebuie să te vadă, îți amintești? Aduce ghinion. Calmează-te, Fiona. Te-ai înroșit la față. O să transpiri și o să ți se întindă machiajul dacă te enervezi. Gândește-te la fotografii.

Mă uitam la sora mea, care măsoara cu pasul, dintr-o parte în alta, încăperea strâmtă.

— Hai să plecăm de aici, a spus.

— Serios? m-am grăbit să zic înainte ca mama să apuce să deschidă gura. Renunți?

Fee s-a uitat ciudat la mine.

— Bineînțeles că nu. Nu fi tâmpită, Mer. Vreau să zic să ieșim din camera asta. Îmi provoacă claustrofobie.

— Mda, înțeleg, am mormăit. O să deschid fereastra.

— Nu pune mâna pe nimic, Mer, a spus mama tăios. A întârziat treisprezece minute, Fiona. Poate s-a răzgândit. Cât timp îi acordăm?

— Sună-l tu, Meredith, m-a rugat Fee. Află ce dracu' se întâmplă. Te rog.

— N-am numărul lui, i-am spus neputincioasă.

— O, Doamne... E groaznic. Viața mea e distrusă, a gemut Fee.

Mama a oftat.

Patru minute mai târziu, a apărut și Lucas, ușor ciufulit, dar altfel, pregătit și dornic s-o ia pe soră-mea de nevastă. Fee revenise acum în plină acțiune, pudrându-și nasul și bărbia, îndreptându-și diadema pe cap și oferindu-i mamei un obraz, s-o pupe din vârful buzelor înainte de a-și ocupa locul.

Ne-am luat de braț, să mergem spre altar.

— Probabil că e mahmur, a șoptit. A băut cu băieții azi-noapte.

— Înțelept lucru, chiar înainte de nuntă, nu m-am putut eu abține.

A oftat.

— Știu.

Ușa dublă din corpul bisericii reprezenta ultimul obstacol. M-am oprit din mers.

— Ce? m-a întrebat impacientată.

— Vreau să fii sigură.

— Sunt. Haide.

— E un lucru important să te măriți. Și ești atât de tânără!

— Meredith, termină. Mă mărit. Dacă logodnicul meu tâmpit ar fi fost aici la timp, aş fi fost deja măritată.

— OK, OK. Ascultă, îmi pare rău. Îmi pare rău că nu e tata aici să te conducă el la altar. I-am mângâiat obrazii. Chiar eşti frumoasă. Nu sunt sigură că te merită.

— Nimeni nu mă merită, mi-a răspuns şi mi-a făcut cu ochiul. Acum, haide.

ZIUA 1.333

Miercuri, 13 martie 2019

Stau în bucătărie, pe punctul de a începe puzzle-ul de o mie de piese cu Gara Centrală din Anvers, Belgia, când cineva sună la ușă. Mă pregătesc de o scurtă conversație cu curierul de la Tesco, care se pare că a venit cu un sfert de oră mai devreme, ceea ce e total neobișnuit.

Nu e curierul de la Tesco.

— Ce ți-a crescut părul! spune sora mea, și e primul lucru pe care mi-l spune în ultimii trei ani.

Mă țin de tocul ușii. Amintiri la întâmplare, nedorite, și cuvinte dure mi se înghesuie în minte. Inspir pe nas, apoi expir lent și zgomotos pe gură. Mă holbez la ea, înțepenesc în loc, doar respirând, incapabilă să leg două cuvinte.

Fee se uită la mine și așteaptă. Nu știe cum am de gând să reacționez și nici eu nu știu. În cele din urmă, reușesc să spun:

— Am crezut că e băiatul de la Tesco.

E singurul lucru de care sunt sigură în clipa asta.

E momentul pe care nu mi-am permis niciodată să mi-l imaginez, pentru că era prea copleșitor, așa că singurul mod în care pot să-l fac suportabil este să mă gândesc la cumpărăturile mele.

S-a schimbat. Are părul mai scurt, înspicat cu fire albe, și nu-i recunosc ochelarii. Poartă o canadiană căptușită, cu o glugă imensă cu blană, un tricou cu însemnele supermarketului ei, blugi și ghete înalte cu șireturi. Are obrajii îmbujorați; nu-mi dau seama dacă e din cauza emoțiilor sau de la vânt. Ține mâinile în buzunare și n-are poșetă.

E doar ea. Sora mea. Stând în pragul ușii mele.

Mă uit fix, obligând-o să rupă tăcerea.

— Îmi pare rău... N-am știut... Își drege glasul. N-am știut ce să fac. Nici n-am știut că vin, de fapt. M-am trezit dimineață și mi-am spus că e timpul. Am venit direct de la muncă.

Încă nu spun nimic. Dar deschid ușa și fac un pas în spate, lăsând-o să intre.

Tăcem amândouă în timp ce intrăm în bucătărie; nici una dintre noi nu e destul de curajoasă, încât să inițieze o conversație formală. Pornesc fierbătorul și pun un săculeț de ceai în ceainic. Sunt cu spatele la ea, dar prezența ei în încăpere e intensă. Mă concentrez din nou asupra respirației mele, încercând să expir trei ani de durere.

— L-am părăsit, spune în cele din urmă.

Strâng în mână toarta ceainicului și aștept câteva secunde înainte de a da capacul la o parte, ca să torn apa fierbinte. Fac lucrurile pe care știu să le fac, lucrurile pe care nu le pot rata. Iau două căni din dulap, lapte din frigider, zahăr, lingurițe.

— Tot atât îți pun? o întreb, întorcând privirea spre ea.

— Ce?

Mă privește fără nici o expresie.

— Zahăr.

Ca și cum felul în care bea ceaiul e mai important decât faptul că tocmai și-a părăsit soțul, după șaisprezece ani.

— O linguriță, spune Fee.

Când îi dau cana, observ că are încă verigheta.

— Încă porți verigheta, spun eu, și sună ca o acuzație.

— Deocamdată nu sunt pregătită să mi-o scot, spune cu voce scăzută. Dar l-am părăsit. M-am mutat acum o săptămână.

— De ce? întreb. De ce după atât timp? De ce acum? De ce nu atunci?

Îmi răsare în minte o amintire: șoldurile mele strivite de chiuvetă; mirosul de bere stătută; note discordante de pian din altă parte a casei. Strâng pumnul și îmi înfig unghiile în palmă, ca să mă readuc în prezent.

Fiona soarbe din ceai, dar e încă prea fierbinte și se strâmbă. Cred că așteaptă să iau loc la masa din bucătărie. Înainte, s-ar fi așezat fără să-și bată capul; o soră nu trebuie să rămână, ceremonios, în picioare. Dar orice familiaritate pe care o împărțeam cândva a dispărut de mult. Iar eu nu vreau să stau jos. Simt, în mod ciudat, că dețin controlul stând așa, în picioare în mijlocul bucătăriei, în papuci, așteptând ca sora mea să mă privească în ochi. Așteptând să vorbească.

E salvată de sonerie.

— Țsta e curierul de la Tesco, spune.

— De ce? întreb din nou, după ce mi-am înșirat cumpărăturile pe blatul bucătăriei.

Mă țin ocupată cu aranjarea lor, dar nu cu aceeași grijă cu care o fac de obicei, înghesui o bucătărie întreagă în sertarele deja aglomerate ale frigiderului; împing cutii la întâmplare pe rafturile greșite.

— E un tiran, spune.

— *Zău?* murmur ca pentru mine.

— Mi-a luat mult prea mult ca să văd cum e în realitate. Îmi pare foarte rău, Meredith. Și... și nu pot să dau o explicație. Era ca și cum... mă controla, înțelegi? Avea așa o putere asupra mea și mi-au trebuit ani întregi ca să-mi dau seama. Îmi pare rău.

Am așteptat multă vreme să aud asta. Trei cuvinte care pot să însemne totul sau nimic. Nu știu ce mă așteptam să se întâmple, cum credeam că o să mă simt. Totul este exact la fel. Fred se freacă de gleznele mele și toarce. Îi simt coada moale ștergându-mi pielea când trece pe lângă mine. Aș vrea să-l iau în brațe, să merg cu el în living și să mă uit la un film vechi, pe care l-am mai văzut de o mie de ori. Aș vrea ca Fee să plece și să-și ia regretele cu ea.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Stai jos, îi spun și adun piesele Gării Centrale din Anvers, băgându-le la loc în cutie.

Închid capacul și împing cutia în cealaltă parte a mesei, departe de noi.

Stăm față în față, așteptând și bând ceai. De câte ori o privesc, trebuie să-mi mut repede privirea, înainte ca durerea să se deschidă în trupul meu ca un fermoar.

— Meredith, îmi pare rău.

— Încetează cu asta.

— Nu știu ce altceva să spun. Dacă are vreo importanță, viața mea e un dezastru.

— Nu e vorba doar despre tine, Fiona, izbucnesc eu.

Pare rănită, dar nu-mi pasă. Vreau ca vorbele mele să doară așa cum a durut tăcerea ei.

— N-am vrut să te cred, spune. A fost mai ușor să-l cred pe el. Nu știu cum aș putea să mă revanșez. Adică, mă mai vrei măcar în viața ta?

— Nu știu, îi răspund sincer. Mă uit la degetele mele lungi și subțiri, pe toarta căinii. Încă nu pricep de ce ești aici. Ce s-a schimbat?

Când ridic în sfârșit privirea spre ea, văd că îi curg lacrimi pe obraji.

— Am mai pierdut un copil.

— O, Fee... șoptesc, șocată de dragostea pe care încă o simt pentru ea, dincolo de toată durerea.

Aveam douăzeci și patru, respectiv douăzeci și cinci de ani, și ne consideram mature. Dar eram doar niște copile.

Era cel mai lung timp pe care îl petreceam singură cu Lucas, în sala de așteptare sterilă a spitalului, în timp ce sora mea era dusă, sângerând, pe coridor. În ziua aceea, era în primul rând sora mea, înainte de a fi soția lui.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat, i-am cerut.

A ridicat ochii din telefon, cenușii și reci ca pietrele.

— A început să sângereze, pur și simplu. Ți-am spus.

De parcă l-aș fi deranjat.

— Când te-ai întors tu de la pub?

— Mda. Credeam că doarme. Mi-am pus niște pâine prăjită cu brânză și am luat să mănânc în dormitor. Ea era în baie. Întinsă pe jos.

— Leșinase.

Nu era o întrebare.

— Mda, a zis, iar telefonul i-a bâzâit; s-a uitat la el. Leșinase.

— Și tu ce-ai făcut?

— Mi-am mâncat pâinea cu brânză.

— Ți-ai mâncat pâinea cu brânză.

— Mi-am mâncat pâinea cu brânză.

Am strâns pumnii. Își bătea joc de mine. O asistentă s-a năpustit înăuntru, cu un zâmbet reținut. Am sperat să nu-și închipuie că eram un cuplu și că pălăvrăgeam despre pâine prăjită cu brânză ca să ne temperăm emoțiile în timp ce așteptam la ecografie, să vedem pentru prima dată cum ia formă copilul nostru. Gândul ăsta mi-a făcut greață.

— Meredith, am crezut că e supărată. Și eu eram supărat. Era două noaptea.

— Nu era supărată, am zis, străfulgerându-l cu privirea. Avea un avort spontan.

— Ei bine, eu nu știam asta, da? Nici măcar nu știam că e însărcinată. Nici tu nu știai, recunoaște.

Mi-am încrucișat brațele și am încercat să-mi țin furia în frâu. Fee era de mult timp în sala din capătul coridorului.

— Mă duc să văd ce se întâmplă.

A ridicat din umeri, și-a ridicat gulerul de la jachetă și s-a uitat din nou la telefon.

Au mai trecut zece minute până când mi s-a permis s-o văd.

— Am avut o mulțime de urgențe astăzi, mi-a spus o asistentă, în chip de scuză, în timp ce mă conducea spre salonul lui Fee. Încă puțin și puteți s-o luați acasă.

— Așa de repede?

— Sigur. Doar dacă starea ei nu se înrăutățește. O să-i fie mai bine acasă, în patul ei. Puteți să sunați oricând, dacă vă îngrijorează ceva.

Fee arăta ca un copil, cu fața ei mică și palidă pe pernă.

— Port un scutec, mi-a spus și am început amândouă să plângem.

M-am așezat pe scaunul rece de plastic și am luat-o de mână.

— Mama știe? m-a întrebat.

— Încă n-am sunat-o, am recunoscut. Am vrut să te văd mai întâi.

— O sun eu când ajung acasă. N-are rost să vină aici. Urăște spitalele.

— Cine nu le urăște? Nu cred că ar trebui să fii în secția asta. Aici sunt bebeluși. E total insensibil.

— Unde altundeva să mă duc? a spus liniștită. Oricum, e în regulă. Lucrurile astea se mai întâmplă.

— Știi?

Mă gândesc la iritarea lui Lucas și mă întreb de ce nu i-a spus un lucru atât de important.

A încuviințat din cap.

— Îmi întârziase ciclul. Niciodată nu-mi întârzie. Iar sânii îmi erau tari ca piatra. Voiam să-ți zic. Urma să te sun astăzi, să te întreb cum te-ai simți să fii mătușa Meredith.

— O, Fee!

— N-a fost plănuțit. Lucas... nu e pregătit. Unde e, apropo?

— Pe telefon, în sala de așteptare.

— Le-o fi trimițând mesaje mamei și surorii lui, să le spună ce s-a întâmplat.

— E un ticălos, Fee. Tu chiar vrei să ai un copil cu omul ăsta?

Și-a tras brusc mâna.

— Meredith, e soțul meu. Sigur că vreau să am un copil cu el.

— Serios?

— Da, serios. Îl iubesc.

— Nu te merită.

A oftat.

— Ai spune asta despre oricine.

— Nu, n-aș spune. A stat și și-a mâncat pâinea prăjită cu brânză, în timp ce tu erai leșinată pe jos, în baie. Există o mulțime de tipi care n-ar face așa ceva.

— Păi, mărită-te tu cu unul dintre tipii ăia, a pufnit.

— Eu n-o să mă mărit. Căsătoria e un mare căcat.

— Mă rog.

— Vorbesc serios. Am luat-o iar de mână și m-a lăsat. Dacă o să ai un copil, o să fiu cea mai bună mătușică, îi spun.

— Știu că o să fii, a zis și mi-a strâns degetele. Te iubesc, Mer.

— Și eu te iubesc.

— Poți să-i spui lui Lucas să vină?

Am stat singură în sala de așteptare, răsfoind paginile unei reviste vechi, fără să citesc textele. Am stat așa până când Fee și Lucas au ieșit din salon, ținându-se de mână. Ochii ei erau roșii și umflați, ai lui erau încă două pietre reci, cenușii.

Stau pe podea, rezemată de calorifer. În linoleum, este o mică umflătură de care nu pot să scap, oricât aș presa-o. O frec cu degetul mare. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Privirea îmi rătăcește prin bucătărie. Dacă n-ar fi ea aici, aș găti o tocăniță. Gândul ăsta mă irită. Îi privesc spatele, încovoiat deasupra mesei.

— Unde stai dacă l-ai părăsit?

Trupul îi devine brusc încordat. Știu răspunsul, dar vreau s-o aud spunându-l.

— Unde crezi?

— Cu ea?

Se întoarce cu fața la mine și mă săgetează cu privirea.

— Meredith, unde altundeva aș putea să mă duc?

— Ea știe că ești aici?

Clatină din cap fără să mă privească.

— Eu am de făcut o tocăniță, spun.

— Îmi pare rău, spune pentru a patruzecea oară.

Îmi trece prin minte să mă apuc de prepararea tocanei, lăsând-o să stea așa, stânenită, la masa mea. Dar rămân unde mă aflu, cu fundul amorțit pe podea, frecând întruna mica umflătură din linoleum.

— Îți amintești când ne-am dus să stăm la mătușa Linda? Eu aveam vreo opt ani... Tu să fi avut șase?

— Vag, răspund cu precauție.

— A venit să ne ia de la școală și ne-a urcat în mașina ei mare, roșie. Ne-a spus că o să avem o noapte specială. Eram atât de entuziasmate!

— Nu-mi amintesc mașina roșie. Dar îmi amintesc că am fost fericită la mătușa Linda. Nu voiam să mă mai întorc acasă.

— Nici eu. Știi de ce am stat atât de mult la ea? Am stat vreo săptămână, cred.

— Nu știu, Fiona, și nu-mi pasă. Nu mă interesează să-mi amintesc despre o vizită la mătușa Linda. Ce-are a face acum?

Se răsuște pe scaun și se uită la mine. Are o privire disperată.

— Mama a încercat să se sinucidă și aproape că a reușit.

Mă trece un fior rece, cu toate că simt căldura caloriferului pe spatele meu.

— Cum naiba de știi tu asta?

— Am auzit o discuție între mătușa Linda și o asistentă socială. Vorbeau despre internarea mamei într-un spital de psihiatrie. A întrebat-o pe mătușa Linda dacă putem sta la ea până ne găsește o familie, să ne dea în plasament.

— Și abia acum îmi spui?

— Când să-ți fi spus? Simt tensiune în vocea Fionei. Când aveai opt ani? Nouă? Zece? Ce fel de soră mai mare aș fi fost dacă ți-aș fi spus că mama noastră era atât de nefericită, încât a vrut să ne părăsească pentru totdeauna?

— Fiona, aș vrea să ne fi părăsit pentru totdeauna.

I se accelerează respirația. Își freacă maxilarul, așa cum face când e anxioasă.

— Nu-ți spun asta ca să te fac să-ți fie milă de ea.

— Atunci de ce mi-o spui?

— Meredith, s-au întâmplat o mulțime de lucruri despre care tu nu știi.

— Sunt convinsă. Dar s-au întâmplat și o mulțime de lucruri despre care am știut. Pe care n-am să le pot uita indiferent câtă terapie o să fac.

— Mă străduiesc, Meredith.

Vocea surorii mele tremură; își reține lacrimile. În toți anii de când o știu, cred că n-am văzut-o niciodată plângând de două ori în aceeași zi.

Îmi amintesc prin ce a trecut și mă înmoi puțin.

— Știu că te străduiești. Dar poate că e prea târziu.

— Poate că da. Dar vreau să încerc.

Îmi apăs degetul pe umflătura din linoleum, până simt că mă doare.

— Poți să încerci.

— Știu că tu ai avut parte de ce a fost mai rău. Știu asta. Dar și asupra mea s-a descărcat.

— Dar pentru ce s-a descărcat pe noi, Fiona? Petru faptul că era mamă? Că era singură? Că avea gusturi proaste la bărbați?

— Cred că nici ea n-a avut o copilărie fericită.

— Nu-i căuta scuze.

— Nu-i caut, spune sora mea repede. Doar încerc să înțeleg.

— Eu am încetat de mult timp să mai încerc.

— Cred că ești cu câțiva ani înaintea mea în privința asta.

— O să ajungi și tu acolo. Dacă vrei.

— Putem să... ajungem acolo împreună?

— Așa cum ai spus, sunt cu câțiva ani înaintea ta.

— E adevărat. Ascultă, Meredith...

Aștept și simt toți anii de tensiune întinzându-se între noi.

— Te cred. În privința lui Lucas. Te cred. Îmi pare rău că n-am spus-o mai de mult.

Vocea ei sună disperat acum.

— De ce acum? După toți anii ăștia? Ce s-a schimbat?

Lacrimi mari continuă să-i curgă pe obraji. Îmi ignor instinctul de a o consola și aștept.

— L-am văzut în sfârșit așa cum este, Mer, îmi zice ea, cu glas șoptit.

Știu că ascunde ceva, că sunt multe lucruri pe care nu mi le poate spune. Nici nu vreau să le știu, nu încă.

— Meredith, îmi pare atât de rău! Te rog, dă-mi șansa să mă revanșez față de tine.

Mă simt amorțită, ca și cum aș fi consumat în ultima oră emoții cât pentru o viață întreagă. Îmi chiorăie stomacul, mi-e foame.

— Trebuie să-mi pregătesc prânzul, spun. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Dar după ce ușa de la intrare se închide în urma ei, nu mă apuc să-mi pregătesc prânzul. Rămân mult timp așezată pe podeaua bucătăriei. Până la urmă, fac o baie fierbinte, cu lumânări cu parfum de lavandă, și stau în apă până mă ia cu frig. Îmi las lacrimile să curgă, plâng în hohote pentru două fete, pentru timpul pe care nu-l vor mai putea recupera niciodată și pentru mama, care a vrut să moară.

2015

Spălam paharele de vin, când Lucas a venit în bucătărie. S-a sprijinit de blat, a sorbit lung din sticla de bere și m-a privit din cap până-n picioare, în felul acela al lui.

— Știi ceva, Meredith? Noi n-am avut niciodată șansa să ne cunoaștem cu adevărat.

Avuseserăm o mulțime de șanse. Crăciunuri, aniversări, mese de duminică. Nu e nevoie de prea mult ca să cunoști cât de cât pe cineva. O întrebare, de pildă, reprezintă un bun punct de plecare. „Ce-ai făcut săptămâna asta, Meredith?”, „Ai văzut vreun film bun în ultima vreme, Meredith?”

— Ce vrei să știi? am întrebat, încercând să-mi mențin vocea relaxată.

Relaxată și senină, precum cea a Fionei. M-am concentrat din nou la paharele de vin ale mamei. Unul dintre ele era mânjit cu ruj pe margine; l-am curățat ușor cu degetul mare.

Lucas s-a apropiat de mine.

— Ai spumă pe cot, a spus într-o doară.

Am izbucnit într-un râs nervos.

— Aici... lasă-mă pe mine.

Până să apuc să schițez vreun gest, el îmi ștergea cotul cu prosopul de vase al mamei. M-am simțit atât de aiurea, încât senzația a fost aproape dureroasă, chiar dacă abia m-a atins și n-a durat mai mult de câteva secunde.

— Te rog, nu face asta, am spus încet.

A râs, a ridicat mâinile și a lăsat prosopul să-i scape.

— Asta e cea mai apropiată interacțiune pe care ai avut-o în ultima vreme, Meredith? Dintre tine și un bărbat? Ce faci de te găsesc atât de respingătoare?

— Lasă-mă în pace, Lucas.

A insistat.

— Fiona spune că n-ai mai fost la o întâlnire de la... cum îl chema? Gary?

Nu mă uitam la el și încercam în schimb să mă concentrez la paharele mamei, dar știam că zâmbește, și nu într-un mod plăcut. Simțeam asta în vocea lui.

— Gavin, am spus. Și, de fapt, am fost la o întâlnire.

Cu o lună în urmă, ieșisem la cină cu Toby, un designer de la serviciu. N-a fost nimic notabil, dar le spuseseam mamei și Fionei, știind că lucrurile de felul ăsta le impresionează. O conversație lipsită de conținut, la o pizza și un pahar de vin roșu ieftin, era o activitate mult mai acceptabilă pentru o seară de vineri decât dacă m-aș fi uitat la un documentar de investigație (singură) sau aș fi mâzgălit niște desene (singură) sau aș fi tricotat (singură; chiar dacă făceam un pulover lila, ca să i-l dau lui Louise, la muncă, pentru că era însărcinată și aștepta o fetiță).

— O faci mincinoasă pe sora ta?

— Nu, am spus repede.

S-a apropiat de mine până am simțit mirosul dulceag de bere din răsuflarea lui. Am rezistat impulsului de a mă da înapoi și m-am înfipt bine pe picioare. Am căutat forme în spuma din chiuvetă, așa cum făceam cu norii când eram mică, întinsă pe spate, cu ochii la cer, convinsă că mă uit la nasul coroiat al unui bătrân, la o căpșună sau la o balenă. Poate chiar la o inimă, dacă aveam noroc.

Nu vedeam asemenea forme în chiuvetă, dar distragerea atenției m-a ajutat să-mi stăpânesc tensiunea pe care o simțeam crescându-mi în corp. A început din stomac, a urcat brusc în gât, unde a rămas, dură, densă și imobilă, ca un dop de metal.

Lucas mi-a pus un braț pe umeri și în momentul acela m-am tras înapoi, dar a fost prea târziu. Avea brațe lungi și o strângere puternică, iar eu sunt subțire. Mi-am recăpătat vocea și i-am spus să înceteze, dar cuvintele s-au evaporat în aer, înainte de a prinde contur. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte să mă împingă deasupra chiuvetei și să-mi ridice fusta, e că mi s-a părut surprinzător de puternic pentru un bărbat care bea atât de mult și nu făcea niciodată sport.

ZIUA 1.334

Joi, 14 martie 2019

— Pari obosită.

— Sunt OK.

Are dreptate; sunt obosită, dar nu atât de obosită încât să las garda jos. Azi am chef să-l țin pe Tom la distanță.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Nu sunt sigură că-mi pasă.

Privesc în ochii lui blânzi și încerc să afișez un aer dur. Nu mi-e ușor să fac față îngrijorării lui continue. Nu știu cum reușește.

— Ai copt ceva ieri? Mor de foame.

— Nu, mint eu.

Am șaptezeci și două de pateuri cu brânză închise într-un turn de casolete, pe blatul din bucătărie – rezultatul nopții mele de insomnie. Trebuie să fi observat; un turn de plastic e greu de ratat.

— Nu-ți stă în fire, răspunde el, indiferent.

Îmi imaginez turnul prăbușindu-se și pateurile împrăștiindu-se pe podea. N-am idee ce-o să fac cu șaptezeci și două de pateuri. Chiar dacă le-a văzut, expresia de pe chipul lui nu trădează nimic.

— Crezi că mă cunoști atât de bine.

— Nu crezi că am ajuns să ne cunoaștem binișor până acum? Mă văd mai des cu tine decât cu cei mai mulți dintre prietenii mei.

Mă uit la el cu ochii mijiți.

— Într-adevăr.

Am o senzație ciudată, adânc în stomac.

— Meredith, îmi pare rău... a sunat aiurea. Ceilalți prieteni, vreau să spun.

— Mă rog.

— Meredith, normal că te consider o prietenă.

— Zău?

— De ce te surprinde?

— A, nu știu. De ce nu-mi spui tu, de vreme ce mă cunoști atât de bine? Tom oftează.

— Vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc. Am băut deja cinci în dimineața asta. Sunt trează de la patru dimineața. Dar tu servește-te. Știi unde-s toate lucrurile.

— Deci ești obosită. Nu trebuie să te prefaci pentru mine.

Tom caută în spatele câinii mele cu buline una pe care n-o folosesc de obicei. Apreciez faptul că a învățat că am lucrurile mele preferate. Că n-a fost nevoie să-i spun.

— Nu sunt obosită, spun eu, din spatele lui.

— Meredith, te supără ceva? Se întoarce și se sprijină de blat, cu picioarele lui lungi încrucișate la nivelul gleznelor. Poți să-mi spui. Vreau să te ajut.

— Nu cred că ai cum, Tom. Oricum, nu asta e treaba ta, nu-i așa? Nu ești terapeutul meu. Nu ești aici ca să mă repari. Ești aici doar ca să te asiguri că mai trăiesc. Că nu zac moartă pe canapea, în timp ce mă mănâncă Fred, spun eu, mai în glumă, mai în serios.

E ceva la care m-am tot gândit. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă aș muri? Ar putea trece zile întregi până să observe cineva. În momentul ăsta, sunt sănătoasă și în formă, dar aș putea să fac un atac de cord sau un anevrism cerebral și să mor într-o secundă.

— Și asta e adevărat. Deși nu cred că Fred te-ar mânca, în afară de cazul în care ai mirosi a ton.

— Ha, ha.

— Oricum, știu că nu sunt aici ca să te repar. Sunt aici ca să-ți beau ceaiul și să-ți mănânc fursecurile.

Pufnesc în râs fără să vreau.

— Lasă-mă doar să-mi beau ceaiul, apoi o să dispar din calea ta, da?

— Bine. De fapt... Hai, fie, o să beau și eu o cană. Dacă tot faci.

— Perfect.

— Nu că n-aș vrea să vorbesc cu tine, Tom. Doar că...

— E greu. Înțeleg perfect.

— Până să vii tu, nu spuneam nimic nimănui. Adică, normal, vorbeam cu Sadie, dar ea mă cunoaște dintotdeauna, știe cum stăteau lucrurile... înainte. O cunoaște pe Fiona, știe... unele chestii.

— E parte din povestea ta.

— Exact. Cu tine... e atât de mult de explicat! Mă doare capul numai când mă gândesc.

— Păi, poate nu trebuie să-mi spui totul. Doar ce crezi tu că te-ar ajuta să discuți cu cineva.

— Poate...

Am un nod în gât. Iau o înghițitură de ceai. Nu sunt sigură că asta îmi declanșează lacrimile, dar iată-le curgându-mi pe obraji.

— Meredith...

Vocea lui blândă mă face să plâng și mai tare.

— Iartă-mă, sunt ridicolă.

— Nu-ți cere iertare, OK? Bea-ți ceaiul.

Scoate o batistă curată din buzunar și o pune în fața mea. E singurul bărbat pe care l-am văzut în viața mea care să aibă o batistă elegantă în buzunarul de la blugi.

— Ce puzzle faci săptămâna asta?

— Gara Centrală din Anvers.

— Uau! Complicat. Păi... uite... ce faci când nu găsești piesa care-ți trebuie? O părticică dintr-un apus, să zicem. Desfaci tot ce-ai făcut?

— Sigur că nu. Niciodată. Iau o pauză, cred. Ud plantele. Citesc dintr-o carte. O sun pe Sadie. Gătesc.

— Și când te întorci la puzzle, de obicei găsești piesa?

— Cred că da. Până la urmă, o găsesc întotdeauna. Sau lucrez la altă parte.

— Asta facem noi aici, Meredith.

— Încercăm reconstrucția mea?

Tom râde.

— O luăm încet. Încercăm diferite lucruri. Nu e grabă.

— Foarte inteligentă analogia cu puzzle-ul, Tom.

— Mulțumesc. Totuși, ai înțeles ce vreau să zic? Prietenia cere timp. Totul cere timp.

— Am văzut-o pe sora mea ieri. A apărut aici, pur și simplu.

— Uau! Cum a mers?

— Încă mă chinuiesc să procesez, Tom. Nu știu ce simt.

— Sunt convins.

— Soțul ei m-a violat.

Imediat ce rostesc vorbele acelea, mă întreb dacă într-adevăr le-am rostit sau dacă nu cumva am spus altceva, ca de pildă: „Vrei un pateu cu brânză? Îmi pare rău că te-am mințit mai devreme. Am copt ieri. De fapt, azi-dimineață. Am făcut șaptezeci și două de pateuri la patru dimineață, pentru

că n-am putut să dorm, și dacă aș mai fi stat o secundă în plus întinsă în pat, gândindu-mă la viața mea, probabil că aș fi luat cuțitul cel mai ascuțit din bucătărie și mi-aș fi secționat artera ulnară”.

Se pare că am spus totuși cu voce tare cuvintele acelea, pentru că Tom se holbează la mine de parcă aș avea două capete, sau ceva de genul ăsta.

— Soțul surorii tale?

Încuviințez din cap.

— La mama în bucătărie. Ea și Fiona erau în living. Fiona nu m-a crezut atunci, dar spune că acum mă crede. Pe mama n-am mai văzut-o din seara aceea.

Tom a pălit brusc.

— Meredith... vai! Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva. Ce...

— Coșmar.

— Păi... da, chiar e un coșmar. Adică... Nici nu pot să-mi găsesc cuvintele. Îmi pare rău... Nu eram pregătit să aud asta.

— Nici eu n-am fost pregătită.

— Ce crezi că o să se întâmple acum între tine și sora ta?

— Habar n-am.

— Tu ce-ai vrea să se întâmple?

— Habar n-am, repet și mă simt neputincioasă. L-a părăsit. Vrea să îndrepte lucrurile.

Fee mi-a trimis un mesaj azi-noapte: Sunt aici pentru tine. Oricând, oriunde, oricum ai avea nevoie de mine. Lasă-mă să te ajut, Mer.

„De asta aveam nevoie din partea ta atunci”, mi-am zis. Dar după ce am gândit câteva variante de răspuns, i-am scris simplu: Am nevoie de timp.

Mi-a răspuns imediat: Sigur. Te iubesc, xxx

„N-ai dreptul să-mi spui asta”, m-am gândit și am trântit telefonul în sertarul de la noptieră. Am luat cartea cea mai la îndemână – ceva ce mi-a împrumutat Sadie, despre detoxifierea emoțională – și am citit de patru ori același paragraf până să deschid din nou sertarul.

Și eu te iubesc, am scris, pentru că o iubesc, în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Mă bucur că ești aici, i-am spus lui Tom. Cred că mi-ar fi fost foarte greu dacă aș fi fost singură astăzi.

Mă privește cu ochii lui blânzi, îngrijorați, lăsându-mi mereu spațiul necesar, asigurându-se mereu că următoarea mișcare e una cu care să mă

simt în largul meu.

— Putem doar să stăm aici și să nu facem nimic? îl întreb.

Se întinde după telecomandă.

— Exact asta o să facem.

2015

Am plecat în seara aceea de la mama așa cum plecam întotdeauna. De la ușa ei până la ușa mea, făceam douăzeci și șapte de minute. Fiona și Lucas au urcat în același timp în mașina lor. Am văzut mâna surorii mele fluturând când au trecut pe lângă mine, dar mâinile mele au rămas băgate adânc în buzunarele hainei, cu pumnii strânși.

M-am uitat după mașina lor până a cotit, îndepărtându-se spre apartamentul lor cu trei camere, dintr-un bloc nou construit, la periferia orașului. Mă întrebam despre ce vorbeau. Comparau meniul nostru chinezesc cu cel de la restaurantul de unde comandau ei de obicei. Râdeau de încercarea mamei de a cânta „Oda bucuriei” la pian, cu ochii ei încercănați holbându-se la cartea galbenă cu partituri, mușcându-și colțul gurii cu dinții de sus, în timp ce degetele ei osoase se întindeau pe clape. Întrebându-se de ce oare nu s-a măritat Meredith, de ce nu s-a relaxat și ea un pic și n-a băut un pahar cu ei, de ce avea o asemenea problemă de atitudine.

Încetaseră de multă vreme să se mai ofere să mă ducă acasă, pentru că îi refuzam întotdeauna. Îmi plăcea să merg pe jos. Îmi lua circa zece minute să mă scutur de prefăcătorie și de politețuri, iar în timpul ăsta mă gândeam la sentimentul de eliberare pe care aveam să-l trăiesc țipând cu fața în pernă, odată ajunsă acasă.

— Meredith!

Vocea ei a spart tăcerea din jurul meu. M-am oprit.

Mama era desculță și purta un pardesiu vechi peste rochia cu paiete. Era atât de lung, încât aproape că mătura pavajul cu el. Îi lipsea cordonul; își încrucișase brațele la piept, ca să nu fluture în urma ei. Nu mai văzusem niciodată haina asta. M-am întrebat pentru o clipă de unde o are, apoi am decis că nu vreau să știu.

Viața se poate schimba într-o fracțiune de secundă, fie în bine, fie în rău. Sunt oameni care își trag prima sau ultima răsuflare. Mașinile se ciocnesc, avioanele se prăbușesc în ocean. Procesul de vindecare după decenii de suferință poate începe cu un simplu gest.

Sau cu o întrebare: „Ești bine?”

Un asemenea gest venit din partea ei în seara aceea mi-ar fi alinat într-o câtva suferință. Mi-ar fi dat o licărire de speranță, care poate că m-ar fi ajutat ca, într-o bună zi, să-mi revin după ceea ce-mi făcuse Lucas.

Dar n-a fost unul dintre acele momente.

— Am nevoie de niște bani.

Avea o expresie ofensată, ca și cum eu aș fi fost cea care cerea o favoare când ea nu voia decât să ajungă acasă și să urle cu fața în pernă.

Oftez adânc.

— Pentru ce?

A ridicat din umeri.

— Una-alta. Ajut-o pe bătrâna ta mamă, da?

— N-am bani la mine. Ți transfer în cont când ajung acasă.

— Ce fată bună, îngeraș! Cumva, a făcut ca asta să sune ca o insultă, ca și cum aș fi fost bună în lipsa altor calități mai interesante. Ce-ar fi să vii înapoi și să bei un pahar cu mine? Un păhărel de noapte bună, numai noi două.

— Nu, mamă, mulțumesc, am zis, luând-o din loc, cu spatele. Sunt obosită. Mulțumesc pentru cină. O să-ți trimit banii. Cincizeci de lire. Dar să nu mă mai rogi altă dată.

— Da, să trăiești.

A ridicat mâna la tâmplă, maimuțărind un salut.

M-am întors și am pornit la drum, și nu m-am uitat înapoi până când n-am trecut de alte câteva case. Ea era încă acolo, pe pavaj, ca o fetiță îmbrăcată cu hainele mamei sale. Nu i-am putut descifra expresia.

N-am fost trântită la pământ.

N-am fost drogată.

N-am fost atacată pe o alee întunecată, la miezul nopții.

Nu mi-a astupat gura cu mâna.

Nu mi-a legat mâinile la spate.

Nu mi-a rupt lenjeria.

În timpul drumului scurt pe care-l aveam de străbătut, temperatura a scăzut brusc. Am grăbit pasul și mi-am distras atenția de la frig alegând casele pe care le recunoșteam din drumurile mele din copilărie. Unele se schimbaseră de atunci, cu anexe și ferestre noi, cu mașini scumpe și alei

pentru ele. Altele, precum cea a mamei, rămăseseră la fel, doar că erau acum mai bătrâne și mai neîngrijite, cu pereții spălați de ploii, draperiile subțiate și peluzele obosite. Domnul Lindsay, profesorul meu de matematică, cel care avea o aventură cu doamna MacGowan, șefa catedrei de engleză. Mă întrebam cine locuiește în bungaloul lui, care avea acum ușa gri.

Julianne Adair, o colegă de clasă din școala primară, locuia la patru case distanță de bietul domn Lindsay. Casa aparține încă părinților ei, deși stă goală toată vara, când ei campează cu rulota lor lângă Loch Lomond⁹. Mama nu vorbește prea frumos despre familia Adair, zice că au devenit niște parveniți de când au câștigat douăzeci și patru de mii de lire la loterie. Mamei nu-i place când oamenii își depășesc condiția. Pare să ia norocul sau simpla recompensare a altcuiva ca pe un afront personal.

Tot restul drumului, până acasă, m-am gândit la Julianne Adair. N-o mai văzusem de ani buni; habar n-aveam unde se afla acum sau dacă stătea cu părinții ei, în rulotă la Loch Lomond, în timpul vacanței lor de vară prelungite. Îmi aduc aminte că era necăjită de copii din cauză că avea un ochi leneș, apoi a făcut o operație de corecție și s-a transformat la rândul ei într-o hărțuitoare. Am o amintire vagă despre o altercație în toaleta școlii, cu Sadie – ar trebui s-o întreb despre asta. Ea își amintește mai bine decât mine asemenea lucruri.

Dar gândul la Julianne Adair, o fată care n-a însemnat nimic pentru mine atunci și care nu înseamnă nimic pentru mine acum, o femeie pe care probabil că n-am s-o mai văd niciodată, m-a ajutat să ajung acasă.

Nu am încercat să fug.

Nu m-am apărat.

Nu mi-am rupt unghiile și nu am rămas cu pielea lui sub unghii.

Nu am sângerat.

Nu am plâns.

ZIUA 1.341

Joi, 21 martie 2019

E surprinzător de cald pentru această perioadă a anului. A venit primăvara, dar pare mai degrabă vară. În ultimele zile, cireșul japonez al lui Jacob a produs o abundență de flori, ca un imens nor de vată de zahăr. I-am trimis lui Celeste o fotografie cu el și i l-am arătat lui Tom când a venit azi-dimineață.

— O să se scuture în două săptămâni, spun. Trotuarul o să arate ca un covor roz.

— O viață scurtă, reflectează el. Ca și a noastră.

Îl fixează cu privirea.

— Da, dar cireșul înflorește în fiecare an. Florile se reîntorc la viață.

Privește un moment la copac.

— Ar trebui să fim mai atenți la viețile noastre.

— Te porți ciudat, îi spun și îl las în prag.

Am deschis toate ferestrele, iar camerele s-au umplut de lumină, și fire de praf sclipitoare, și voci îndepărtate de copii care se joacă în grădinile lor. Fixez deschisă ușa din spate și, împreună cu Tom, ne tragem scaunele mai aproape de micul meu petic de beton, care cu greu poate trece drept grădina din spatele casei. Dar e împrejmuată de ziduri înalte, și cerul e albastru.

Scot planta cea mare din vasul ei, pe care îl întorc cu fundul în sus – o masă improvizată între scaunele noastre. Pentru diversitate, astăzi nu bem ceai. Am fost de acord că nici unul dintre noi nu mănâncă destule fructe, așa că prepar un smoothie sofisticat la noul meu blender, care pare el însuși foarte sofisticat, așa cum stă pe blatul de lucru din bucătărie, modern și strălucitor.

— Frumoasă zi!

Îmi întind picioarele în față, până când degetele îmi atârnă dincolo de prag. Sunt desculță și îmi admir pedichiura pe care mi-am făcut-o aseară. Unghiile mele sunt de un bordo intens și prețios. Aseară păreau aproape negre, dar acum, în lumina puternică, strălucesc, roșii ca sângele. Sunt destul de mulțumită de rezultatul eforturilor mele.

Mă gândesc să-l invit pe Tom să-și scoată pantofii și șosetele, dar mă răzgândesc. Nu cred că suntem chiar în stadiul în care să se simtă în largul lui umblând desculț prin casa mea. Pe lângă adidașii lui, picioarele mele par mărunțele. Dau din degete și îmi place senzația.

În afară de a mă felicita de mai multe ori pentru că am reușit să ajung până la capătul aleii, Tom n-a spus prea multe, ceea ce e neobișnuit pentru el. În mod normal, e foarte vorbăreț.

— Hei, ești bine? îl întreb, încercând să-mi păstrez vocea relaxată.

— De la excelent în sus, spune, dar nu se uită spre mine.

Își concentrează privirea undeva departe, dincolo de zidul din spate al grădinii mele.

— Nu te cred, îi spun, gândindu-mă la cireșul japonez înflorit.

Oftează.

— E doar o zi mai proastă.

— Sunt nasoale zilele astea.

Aprobă din cap.

— Chiar sunt.

— Cum e smoothie-ul? Îmi tot rămân semințe de căpșune printre dinți; mă scoate din minți. Greșeală de începător.

— O, e delicios. Exact ceea ce recomandă doctorul.

Rămânem tăcuți pentru un moment. Urmăresc o pasăre care aterizează pe gard, apoi își ia zborul mai departe. Mă întreb unde a fost și unde se duce. Cum o fi să te poți duce când vrei, unde vrei. Să fii atât de mic încât să-ți poți găsi echilibrul pe cea mai subțire ramură de pom, un lăstar delicat de pe care să vezi lumea.

— Dacă ar trebui să fii un animal, ce animal ai fi?

Râde.

— Pui cele mai bune întrebări, Meredith Maggs. Trebuie să recunosc că asta e ceva la care nu prea m-am gândit. Adică îmi plac pisicile.

Face un gest spre Fred, care stă întins pe dala de beton de lângă ușă. Hotărât lucru, e un băiat de casă, nu se aventurează niciodată mai departe.

— Dar ai vrea să fii o pisică?

Tom îl studiază pe Fred, cel mai bun prieten al meu felin.

— Hm... Nu sunt sigur. Poate o maimuță. Întotdeauna mi-am dorit să fiu mai acrobatic. Îmi place ideea de a mă legăna prin junglă, cu prietenii mei maimuțe.

Râd și vărs pe pulover o gură de smoothie. Imaginea lui Tom atârnat de coadă cu capul în jos într-un copac e prea mult pentru mine.

— Drace, gem eu, uitându-mă în jur după ceva cu care să curăț mizeria. Prosopul de vase atârnă pe mânerul de la ușa cuptorului, în celălalt capăt al bucătăriei. Uite cum mă port. Nu poți să mă iei nicăieri.

Râd. Îmi rulez poalele puloverului și mi-l trag repede peste cap.

Apoi ne oprim din râs. Tom se uită la brațele mele, la acea parte a corpului meu pe care n-o arăt niciodată nimănui.

— Meredith...

— Nu, Tom. Te rog, nu.

Sar repede în picioare, atât de repede, încât declanșez un lanț de evenimente care fac ca îndepărtarea de el, de privirea lui șocată, întrebătoare, să fie mai grea decât ar trebui să fie. Împing scaunul în spate; unul dintre picioarele lui se lovește de masa improvizată dintr-un ghiveci întors, iar paharul lui Tom zboară cât colo. Paharul se sparge, Fred se sperie și sare în aer. Izbucnesc în lacrimi și ies în fugă din bucătărie.

Stau în baie de jumătate de oră, când aud ușa din față închizându-se. Mă întreb cât i-a luat lui Tom să-și dea seama că n-am de gând să mai ies.

Eliberez aerul din piept.

Lumina din baie e discretă – nu-mi place nicăieri lumina intensă – dar nu destul de discretă, încât să-mi ascundă creșturile argintii, atât de dureros de precise, care-mi coboară de-a lungul brațelor, pe interior. Formează un fundal pentru dărele mai proaspete, roșii. Atât de proaspete, încât nici nu s-au transformat încă în cicatrici. Atât de urâte, încât Tom nu s-a putut abține să se uite fix la ele, așa cum te uiți la victimele accidentelor rutiere sau la mașinile strivite de pe autostradă.

N-am apucat să-i spun lui Tom ce animal aș vrea să fiu. Închid ochii și mă imaginez ca fiind un delfin în ocean, cu apa curgând în jurul corpului meu neted, fără creștături, înaintând printre valuri. Îmi iau halatul de baie din cuier, îmi strecur brațele în el și înnod cordonul strâns în jurul taliei.

2015

Ora patru dimineața. Aveam frisoane, eram epuizată și în stare de alertă. Oamenii – părinții, mai ales – vorbesc despre faptul că sunt trași într-o mie de direcții diferite. Așa îmi simțeam eu corpul.

Mă întinsesem în pat complet îmbrăcată, imediat ce ajunsesem acasă. Nu-mi aminteam să fi încuiat ușa. Se poate să fi pus fierbătorul, dar nu-mi aminteam să fi băut ceai. Nu-i transferasem bani în cont; aveam să primesc un telefon furios a doua zi.

Mă simțeam murdară. Am tras de fustă și am simțit-o alunecându-mi pe picioarele goale și căzând. Mi se făcuse pielea de găină pe picioare. Îmi venea să-mi sfâșii hainele, dar ele formau un scut la care nu eram gata să renunț. M-am întors cu fața în jos și am închis strâns ochii.

Ora cinci dimineața. Îmi simțeam ochii umflați în orbite. Mi-am mobilizat toată energia ca să mă întorc pe o parte, ghemuită în poziție fetală. M-am imaginat ca fiind un copil, cuprins în brațe protectoare, încălzit și somnoros. Mă întrebam cum e să te simți atât de în siguranță, încât să crezi că niciodată n-o să ți se întâmple nimic rău.

*

Ora șase dimineața. Am auzit ușa vecinilor închizându-se, pași ușori, motorul unei mașini care se trezește, tremurând, la viață. Saira era medic traumatolog la Urgențe și lucra deseori duminica. Drumurile ni se intersectau rareori; făcea ture lungi, deseori peste noapte, dar știam că și ea locuiește singură. Când ne vedeam, ne salutăm și ne zâmbeam, ne întrebam „Ce mai faci?” și răspundeam „Bine, mulțumesc”. Mă întrebam dacă mi-ar putea da o pastilă ca să pot dormi.

Ora șapte dimineața. Mi-era frig. M-am înfășurat în plapumă ca într-un cocon, încercând să-mi mișc cât mai puțin corpul în timpul ăsta. Am închis din nou ochii.

Am auzit vocea Fionei în capul meu: „Gândește-te la ceva drăguț”. Ușor de zis, greu de făcut. Cineva m-a întrebat odată care este amintirea mea

preferată din vacanțele de vară ale copilăriei. Am mințit, povestind despre cum am fost la plajă și am găsit un crab și am speriat-o pe soră-mea cu el, atât de tare, încât a sărit în picioare și a scăpat înghețata din mână. Dar n-am fost niciodată cu familia la plajă.

M-am gândit la vremea când eu și Fiona stăteam întinse pe prosoape, în iarba din spatele casei, și ne ungeam cu ulei de gătit pentru că auziserăm că așa o să prindem un bronz superb. Citeam reviste și ne arătam hainele care ne plăceau și stilurile de machiaj pe care ea urma să le încerce pe mine data viitoare când mama pleca la pub și am fi avut acces nelimitat la măsuța ei de toaletă. Mâncam înghețată de lămâie pe băț și rămâneam cu bărbia lipicioasă și priveam cu ochi mijiți prin ochelari de soare ieftini. Ne ardeam de la tot uleiul și ne trezeam a doua zi cu pielea roșie ca focul și fierbinte la atingere.

M-am gândit la noaptea caldă de iunie în care eu și Fiona ne-am strecurat afară din casă și ne-am dus pe jos până la fast-food, în pijamale și papuci. Nu-mi aminteam de ce ne duseserăm la culcare nemâncate. Am înmuiat cartofii prăjiți în sos de oțet și i-am mâncat în leagănele din parc, și am băut Irn Bru¹⁰. Am stat acolo, legănându-ne și mâncând, fără să vorbim despre mai nimic, până am rămas cu pungile goale și cu mâinile unsuroase.

Era întuneric. Totul în dormitorul meu căpătase forme necunoscute. Șifonierul mă pândeă, frunzele plantei se întindeau ca niște mâini gata să mă înhațe.

Setea mi-a învins refuzul de a mă mișca. M-am ridicat nesigură și m-am crispat la durerea surdă de cap. M-am întins la loc.

Ora șase seara. Dormisem toată ziua, dar mă simțeam mai rău decât înainte. Am aprins veioza și am închis ochii în lumina bruscă. Treptat, lucrurile au revenit la normal. Șifonierul meu era doar un șifonier; planta nu voia să-mi facă nici un rău.

Mi-am pus capul sub robinetul de la baie și am băut cu nesaț din apa rece, multă vreme, parcă ore întregi. M-am aplecat mai mult și mi-am udat tricoul la gât. Nu mi-a păsat.

Am hotărât că pot să fac ceea ce fac în mod normal într-o duminică seară. Mi-am călcat hainele pentru a doua zi și mi-am agățat umerașul cu rochia pe ușa șifonierului. Am șters blatul din bucătărie – nu prea mai aveam ce

să curăț, de vreme ce nu gătisem și nu mâncasem nimic toată ziua. Eram conștientă de golul din stomac, dar nu puteam nici să mă uit la mâncare. Am udat plantele și am dus containerul cu hârtie de reciclat la marginea trotuarului. Am coborât jaluzelele, am tras draperiile și am mutat o caserolă de tocăniță din congelator în frigider, pentru cina de a doua zi.

Apoi am făcut o baie. Mi-am dat jos tricoul, fusta lungă și lenjeria. Nu le-aș mai fi îmbrăcat niciodată. Le-am îndesat cu piciorul în colțul băii. Am umplut cada cu apă fierbinte cât puteam suporta și m-am băgat în ea. M-am frecat cu un burete până când pielea mi s-a făcut roz, ca somonul file. Usturimea îmi făcea plăcere. Mi-am spălat părul o dată și încă o dată. Am scos dopul căzii, apoi am făcut un duș rece. Șocul mi-a tăiat respirația, dar m-am silit să stau sub duș până când pielea mi-a amorțit atât de tare, încât nici nu mai simțeam părți din mine.

Îmi clănțăneau dinții când m-am înfășurat în prosop, lăsând urme de tălpi ude în drum spre dormitor.

Mi-am uscat părul, pentru că altfel s-ar fi electrizat peste noapte și aș fi arătat groaznic dimineață. L-am uscat la repezeală, cu spatele la oglindă. Am încercat apoi să mai omor timpul numărând cărțile din bibliotecă. Am repetat de câteva ori numărătoarea, dar păreau să fie o sută douăsprezece.

În cele din urmă, m-am spălat pe dinți și m-am târât înapoi în pat. Am lăsat veioza aprinsă, dar am închis ochii și am încercat să mă gândesc la ceva drăguț.

ZIUA 1.342

Vineri, 22 martie 2019

Nu mi-e greu să-mi țin brațele ascunse. De obicei sunt singură, și nici atunci nu port mâneci scurte. Nu-mi place să mă uit la pielea mea vătămată mai mult decât e nevoie. De fapt, dacă am grijă, pot să treacă săptămâni întregi fără să arunc vreo privire la interiorul brațelor mele goale. Închid ochii la duș și setez luminile la minimum când fac baie în cadă. Rareori este atât de cald în Glasgow încât să nu pot suporta mânecile lungi, iar dacă se face, deschid toate ferestrele. Nu e cine știe ce filosofie.

Nu-mi era prea cald ieri, în bucătărie, cu Tom. Era numai bine. Pedichiura mea arăta grozav, iar eu mă simțeam OK, până când am pus o întrebare stupidă și am luat o gură de smoothie într-un moment nepotrivit, și așa s-a ales praful de restul zilei.

E trecut de prânz – am reușit să mănânc jumătate de castron de supă de roșii, iar restul i l-am lăsat lui Fred – și am deja șase apeluri nepreluate de la Tom. Mă întreb când o să renunțe. Mă uit la telefonul care stă pe canapea, lângă mine. Mi-a trimis și SMS-uri. Nu e ceva obișnuit pentru mine să am treisprezece mesaje. N-am citit nici unul pentru că n-am idee ce să-i răspund.

Trebuie să-mi fac de lucru. Pornesc radioul – tare – și încep să fac ordine în dulapurile din bucătărie. E o activitate care-mi cere suficientă concentrare cât să mă captiveze cu totul, dar nu atât de multă, încât creierul meu privat de somn să nu se descurce. Noaptea trecută a fost grea. Am lucrat ore întregi la puzzle-ul cu Turnul Eiffel, jurând să stau pe el până termin treimea superioară. Până la urmă, m-am dat bătută la ora trei dimineața și mi-a mai luat o oră să adorm. M-am trezit de câteva ori până la nouă, smulgându-mă din vise bizare, inexplicabile, pline de forme care se mișcau cu încetinitorul și adversari fără fețe. Chiar și Fred a stat deoparte, iar locul lui obișnuit din partea dreaptă a patului a rămas gol.

Câteva ore mai târziu, am încă ochii umflați, cu pupilele strânse cât gămăliile de ace. Mi-a apărut o mică eczemă pe bărbie și am obrajii aprinși. Nu ofer o priveliște prea plăcută. Dar e bună pentru organizarea dulapurilor.

Umplu un bol cu apă caldă și săpun lichid. Am șapte dulapuri – o să-mi ia ore întregi. Simt cum umerii mi se mai eliberează de tensiune. O zi care se întinde în fața mea și n-am cu ce să o umplu este iadul meu personal. Cel puțin, problema asta am rezolvat-o.

Mut bolul cu supa lui Fred pe blat, ca să fac loc pentru conținutul primului dulap. Observ că e neatins.

Fred nu e pe fotoliul mov din living, nici pe scaunul confortabil de pe palierul de la etaj, nici sub patul meu. Parcurg toată casa de trei ori, verificând toate locurile obișnuite în care stă, precum și locurile în care n-ar fi avut cum să ajungă, cum ar fi șifonierul sau dulăpiorul din baie, pentru că asta fac oamenii când sunt disperați. Îl strig până când izbucnesc în hohote de plâns.

Nu e în casă. Deschid larg ușa din spate și verific spațiul îngust al curții. Am o masă de bistrâu, cu scaune care au fost la început albastru-deschis, dar s-au decolorat și au început să ruginească. Câteva ghivece goale, în care se adună apa de ploaie; păsărelelor le place să bea din ele. Am o magazie cu niște unelte adunate la întâmplare, care n-a mai fost deschisă de ani întregi. Fred n-avea cum să se ascundă acolo, n-avea cum să rămână închis înăuntru. Ar fi putut să sară peste zid. Nu l-am văzut niciodată sărind atât de sus, dar știu că pisicile sunt în stare. O fi sărit peste zid și acum ar putea fi oriunde.

Trântesc ușa de la bucătărie și mă iau cu mâinile de cap. Încerc să-mi amintesc când l-am văzut ultima dată. O iau înapoi, ca și cum aș merge cu spatele, forțându-mă să mă eliberez de durere. Când eu și Tom stăteam în ușa bucătăriei, el dormea pe cimentul încălzit de soare. Când paharul s-a spart pe podea, s-a trezit. A fugit, dar nu în casă. Când am coborât în cele din urmă, Tom plecase, cioburile fuseseră strânse și aruncate, iar ușa din spate era închisă.

Trebuie să-l sun pe Tom. Nu vreau, dar el e singurul care m-ar putea ajuta.

Răspunde în secunda doi.

— Meredith?

— Nu te sun ca să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri, spun repede. A dispărut Fred. L-ai văzut înainte de a pleca de aici?

— Nu sunt sigur. Ești bine? Am fost atât de îngrijorat!

— Tom, te rog. L-am pierdut pe Fred. E singurul motiv pentru care te sun.

— OK. Dacă l-am văzut? Nu cred că l-am văzut, nu. Nu prin casă, în orice caz. Nu stătea întins afară? Nu-mi amintesc să fi intrat după aceea. Rahat... am închis ușa din spate. Îmi pare rău, Meredith. Nu m-am gândit.

— Ar fi putut să treacă pe lângă tine fără să-l observi? Nu știu de ce întreb. Fred nu e în casă.

— Păi, cred că da... Poate să se ascundă undeva?

— M-am uitat peste tot.

— Meredith, îmi pare rău. Pentru tot.

Habar n-am ce să-i zic. Mă uit pe fereastra bucătăriei, mușcându-mi buzele. Gândul de a trăi fără Fred îmi pare insuportabil.

— Ies și îl caut pe Fred.

— Mulțumesc, spun în șoaptă.

Două ore mai târziu, am experimentat deja trei aranjamente diferite în bucătărie și încă nu mă pot decide dacă ar trebui să pun cănila în stânga, deasupra cafetierei, sau în dreapta, lângă farfuriile și bolurile. O durere înfundată mi s-a instalat în fundul ochilor și nu știu cât e ceasul. Nu pot să mănânc nimic; cred că mi s-a strâns stomacul cât o alună. Nu mă simt în stare să arunc supa lui Fred, deși s-a format deja o pojghiță la suprafață.

Când aud soneria, alerg la ușă. M-am pregătit pentru o veste proastă, dar mi se rupe inima când îl văd pe Tom cu mâinile goale.

— Îmi pare rău, Meredith. Am bătut toată strada în sus și-n jos, și pe următoarele patru, dar nici urmă de el. Dar sunt sigur că o să se întoarcă. E o pisică de casă.

— Mulțumesc că ai încercat.

Cercetez cu privirea strada, în spatele lui, în căutarea unei apariții portocalii. Vocea îmi sună ciudat; acum nu mai știu cum să mă port în prezența lui Tom.

— Mi-am lăsat numărul de telefon la fiecare casă. Dar ascultă-mă, chiar cred că o să se întoarcă. Poate că a greșit drumul la întoarcere, dar e deștept, o să nimerească. O să-i fie dor de tine și o să vrea să se întoarcă.

— Asta mă face să mă simt și mai rău, mormăi.

— Îmi pare rău.

Tom pare gata să plângă.

— Termină cu scuzele, Tom. Nu ești vinovat de nimic.

Îmi trag mânecile puloverului și mai tare peste mâini. E mai răcoare acum – nu ca ieri, când îmi răsfirm degetele la soare.

— Pot să intru pentru câteva minute?

— Sunt obosită. Nu pot... Nu pot să mă gândesc decât la Fred.

— Intru și facem un plan. Punem niște afișe – ai o fotografie cu el?

Încuviințez din cap.

— Numai pe el îl fotografiezi.

— Corect. Trimite-mi pe e-mail o fotografie recentă și o s-o printez, să fac niște afișe. Mă întorc mâine și extind căutarea. O să bat la mai multe uși. O să-l aducem înapoi, Meredith.

— Ești un om bun, Tom.

Ridică din umeri.

— Chiar cred că o să se întoarcă. Poate chiar acum stă la ușa din spate.

— Ar trebui să mă duc să verific.

— Da, dar... nu sta în bucătărie toată noaptea, bine? Arăți epuizată.

— Arăt ca dracu'.

— Arăți epuizată. Ascultă, știi că poți vorbi cu mine? Despre orice. N-ai decât să-mi spui să mă duc naibii și să-mi văd de treaba mea, dacă vrei. Asta e. Dar n-o să-mi iert niciodată dacă ți se întâmplă ceva ce aș fi putut preveni.

— Cum ar fi să mă sinucid?

Îmi încrucișez brațele și îmi strecor degetul mare de la mâna dreaptă pe încheietura stângă.

— Te gândești la asta? Privirea lui Tom zăbovește neclintită asupra mea. Își trece mâinile prin păr. Dumnezeuule, Meredith, nu pot să cred că vorbim despre așa ceva în pragul casei.

Mă uit la el. Continui să mă scarpin.

— Te gândești?

— Uneori, șoptesc.

— Meredith.

Se întinde spre mine, dar mă trag înapoi. Mimez din buze: „Scuze” și mă uit în ochii lui căprui și triști, până se închide ușa. Încui, trag zăvorul cu lanț și mă îndrept încet către bucătărie, să-l aștept pe Fred.

2015

Am auzit un declic. Pași. Apoi Sadie era lângă mine în genunchi, cu fața la câțiva centimetri de a mea. N-o mai văzusem niciodată cu o expresie atât de gravă. Buzele i s-au mișcat, dar n-am auzit cuvintele. Am încercat să-i zâmbesc, dar buzele mi se simțeau ciudat, ca și cum se întinseseră, se deformaseră și nu mai puteau reveni la forma normală. De altfel, nu mai simțeam nimic normal de luna trecută, de când viața mea se năruise, în bucătăria mamei.

Am simțit pe frunte palma caldă a lui Sadie, mâinile ei puternice dar blânde pe umeri, ca și cum m-ar fi ghidat spre podea. Apoi degetele ei sub brațe, trăgându-mă de sub masa din bucătărie.

„De ce eram acolo?”, am vrut să întreb, dar eram prea obosită ca să încerc să vorbesc. Nu știam ce fac, dar mi-era mai cald decât îmi fusese înainte ca ea să fie aici. Simțeam ceva moale sub capul meu și în jurul picioarelor.

A trecut un timp; puteau să fi fost secunde sau ore. În tot acest timp, m-am uitat la fața ei serioasă. Mă privea în ochi din când în când, iar gura i se tot mișca. Aș fi vrut s-o aud.

Și-a pus mănuși de plastic, ca acelea pe care le porți când îți vopsești părul, și a scos niște lucruri dintr-o sacoșă mare, verde, pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut. N-am văzut-o niciodată în postura de soră medicală. Am vrut să-i spun cât de mândră eram de ea pentru că-și dedică viața salvării altora. Dar nu puteam vorbi. Ea vorbea, dar la telefon, nu cu mine. Am simțit o înțepătură undeva, și ea m-a strâns de umăr. Mi-a băgat un pai în gură și am tras, apoi am înghițit, simțind cum mi se prelinge apa pe bărbie, în același timp în care mă gâdila pe gât în jos. A vorbit din nou la telefon.

„Mă întorc imediat”, a spus, și de data asta am auzit-o.

— OK, am gemut, surprinsă că puteam vorbi.

Îmi simțeam corpul mai greu ca înainte. Mă durea pe alocuri – nu eram sigură exact pe unde – dar cel puțin simțeam că îmi aparține în întregime.

Am rămas cu privirea pironită-n tavan până când s-a întors Sadie. Era cu brațele încărcate – halatul meu, chiar dacă mi l-a pus cu spatele în față, ceea ce m-a făcut aproape să pufnesc în râs, perna mea și alte câteva lucruri moi, cu care mi-a învelit picioarele.

— Ți-e destul de cald?

Și-a scos mânușile și a pus din nou mâna pe fruntea mea.

Am încuviințat din cap.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Nu-ți amintești?

M-am gândit un moment.

— M-a violat.

— Știu, iubito. Îi simțeam mâna caldă pe piele. Dar îți amintești ce s-a întâmplat azi-noapte?

M-a străfulgerat brusc o frântură de amintire, dar a dispărut înainte s-o pot prinde. Am clătinat din cap.

— Nu-ți amintești că te-ai tăiat pe brațe?

Văd sclipirea unui cuțit, simt căldura pe piele. Am strâns ochii și siguranța căldurii m-a părăsit.

Sadie a adus-o înapoi și mi-a luat fața în palme.

— Mer, ești OK. O să fii OK, șoptește. Îți promit. Îți promit că o să fii OK.

A spus-o iar și iar, ținându-mă cu mâinile ei calde. Voiam s-o cred. Dar în același timp, stăteam întinsă pe podeaua bucătăriei, cu halatul îmbrăcat pe dos și cu cea mai bună prietenă a mea în genunchi lângă mine, cu lacrimi în ochi. În mod clar, nu eram câtuși de puțin OK.

ZIUA 1.343

Sâmbătă, 23 martie 2019

Nu vrea să mă lase în pace.

— Meredith, sunt într-o situație dificilă.

— Mi se rupe inima de tine.

Stau cu telefonul apăsător pe ureche.

— Te rog, nu fi așa.

— Ești prietenul meu, Tom. Nu face asta.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Termină cu asta. Nu vreau să-ți faci griji. Vreau să fii de partea mea.

— Nu e vorba de a fi de o parte sau de alta.

— Clar. Dacă ar fi, ai fi de partea mea.

— Bineînțeles că sunt de partea ta, Meredith.

— Am crezut că nu e vorba despre a fi de o parte sau alta, Tom.

Oftează adânc. Știu că mă port ca un copil. Nu mă pot abține. A dezlănțuit o fiară în mine.

— Trebuie să fac asta. Te rog, pune-te în situația mea. Tu n-ai face la fel în locul meu?

— Nu pot să sufăr când oamenii spun asta, îi răspund înțepată. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cum ar fi să mă aflu în locul tău. Și să nu îndrăznești să-mi spui că tu ai cea mai vagă idee cum e să fii în poziția mea.

— Uau!

— Asta ce înseamnă?

— Cred că sunt ceva mai conștient decât crezi tu. Știu că viețile noastre sunt foarte diferite. Dar avem în comun mai multe decât îți dai tu seama.

— Că ne plac pisicile și prăjiturile – nu despre asta vorbesc, Tom.

— Ei bine, amândurora ne plac cărțile... Noua mea pasiune pentru Margaret Atwood ți se datorează.

— Nu sunt o bibliotecară de ocazie, Tom

Tace. I-am rănit sentimentele. Dar în momentul ăsta, fix acum, nu-mi pasă.

— Mă simt depășit, Meredith. Am nevoie de ajutor. Brațele tale... E recent. Și dacă nu urmez protocolul, s-ar putea să nu mai am voie să te văd.

Oricât de furioasă aș fi pe Tom, la gândul de a nu-l mai vedea, mi se face rău. Ca și cum ar fi iubitul meu și l-aș fi prins înșelându-mă.

— Mă înșeli, îi spun.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Mă înșeli cu serviciile sociale.

Râde, și e un râs trist, iar pe mine mă înfurie și mai tare. Mă strâng de rădăcina nasului până când îmi dau lacrimile.

— Meredith, ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să te trădez. De-aceea avem conversația asta. Îți spun ce trebuie să fac pentru că nu vreau să acționez pe la spatele tău. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că trebuie s-o fac. Vreau să mă asigur că fac tot ce-mi stă în putință ca să fii în siguranță.

— Sunt în perfectă siguranță.

— Nu sunt convins.

— Tom, dacă aveam de gând să mă sinucid, o făceam până acum.

— Vrei să-mi spui că n-o să te mai rănești?

— Da.

— Nu te cred, Meredith. Asta e problema.

— Tom, nu mă face să te implor, îl implor.

— Uite, s-ar putea nici să nu vină. Ar putea doar să te sune. Sunt supraaglomerați și ei, nu? Ar fi OK așa? Poți să vorbești cu ei la telefon?

— La ce-ar folosi?

— Ajută-mă un pic, Meredith. Eu mă străduiesc.

— Eram fericită înainte să apari tu. Ai stricat totul.

— Nu cred că vrei să spui asta. Nimic din toate astea.

— Eram bine înainte să te cunosc, am murmurat eu.

— Da, se vede pe brațele tale cât de bine erai.

Cuvintele lui sunt ca o palmă. Inspir adânc.

— Meredith, îmi pare rău. A fost greșit ce-am spus.

— Ajunge. Du-te și sună-ți prietenii de la serviciile sociale. Nu-mi pasă.

Închei convorbirea, apăs butonul de închidere de pe o latură a telefonului până când ecranul se întunecă, apoi îl strâng în mână până încep să mă doară degetele. Dacă sună cei de la serviciile sociale, n-au decât să-mi lase un mesaj.

2015

Sadie era acolo, dar în bucătărie, prefăcându-se că e ocupată. Eu stăteam în living și mă uitam fix la cărți. Văzusem online niște poze drăguțe cu rafturi de cărți organizate pe culori. Mă gândeam să fac și eu așa, dar din câte vedeam, erau câteva culori care-mi lipseau. Aveam nevoie de mai multe cărți verzi și mov și cum aș fi putut face rost de ele? Cine ar fi sunat la o librărie ca să ceară să i se trimită o selecție de cărți cu cotoarele verzi și mov? Dacă nu eram deja considerată nebună, după asta sigur aș fi fost.

— Deschid eu, a strigat Sadie când s-a auzit soneria, ca și cum ar fi existat vreun risc să mă duc eu la ușă.

Erau șanse minime să fug undeva – nu ieșisem din casă de patru săptămâni.

Încă mai număram cărți verzi și mov, când în cameră a intrat o femeie.

— Bună, Meredith, sunt Amelia, a spus, cu o voce ca un ciripit.

M-am uitat la ea. Avea o față veselă, asortată cu vocea – obraji ca trandafirul, ochii conturați cu tuș și bucle săltărețe. Nu puteam să-mi dau seama dacă avea douăzeci și cinci sau patruzeci și cinci de ani; era una dintre acele persoane care arată toată viața la fel.

— Ce cameră drăguță, a spus Amelia. Lasă-mă să mă organizez puțin, apoi putem să stăm nițel de vorbă.

Am privit-o cum își scoate eșarfa și jacheta, cum își suflă nasul și scotocește prin geantă – un gen de servietă moale, de un verde-oliv – după un caiet și un pix. Am auzit clicul pixului și mi-am tras mânecile bluzei în jos peste mâini, până nu mi s-au mai văzut decât vârfurile degetelor.

— Meredith, nu vreau să fii agitată sau să-ți fie teamă de treaba asta, a zis Amelia, privindu-mă cu luare-aminte. Nu e decât o discuție care să ne facă să ne dăm seama cum te putem ajuta.

Am încuviințat din cap, pentru că asta era ceea ce voia să fac.

O oră mai târziu, Amelia și-a luat rămas-bun. Răspunsesem la un milion de întrebări – la cele mai multe, cu sinceritate – și eram epuizată. I-am spus că n-am întrerupt tratamentul cu antidepresive și că în nici un caz n-aș face așa ceva fără să vorbesc înainte cu medicul. I-am spus că șeful meu mi-a mai dat câteva săptămâni libere de la muncă și că nu, asta nu mă stresează

deloc. I-am spus că o să ies din casă în curând, imediat ce o să mă simt pregătită, dar încă n-a sosit momentul. I-am spus că am o rețea de sprijin puternică, deși nu i-am explicat că se află în întregime în bucătărie. I-am spus că nu am vrut cu adevărat să-mi fac vreun rău și că nu intenționez să repet gestul, și da, o să-i chem pe samariteni dacă am gânduri suicidare și o să citesc toate informațiile pe care mi le-a dat, și o să mă gândesc la psihoterapie, și poate chiar la un grup de sprijin online pentru că da, știu că nu sunt singură.

La câteva minute după ce am auzit ușa închizându-se, Sadie mi-a adus o cană de ceai și un pachet de biscuiți pe care nu-mi aminteam să-i fi cumpărat. Tot apăreau lucruri în bucătăria mea – de fiecare dată când deschideam frigiderul, nu eram sigură ce-o să găsesc.

— Ai supraviețuit, mi-a zis. A fost așa de rău?

— Nu chiar. Nu cred că o să fiu pusă prea curând în cămașă de forță.

Sadie a zâmbit, dar era un zâmbet de compasiune. M-am uitat în altă parte și mi-am băut ceaiul.

— Pot să rămân peste noapte? Copiii sunt la mama.

— Sunt în regulă, serios. Mai degrabă aș sta singură.

— Ești ca Greta Garbo. „Freau ză fiu zingură.”

— De fapt, n-a spus asta, să știi. Bine, a spus în film... în *Grand Hotel*. Dar în viața reală a spus: „Vreau să fiu lăsată în pace”. E o diferență.

— Am înțeles, rectific. Vrei să fii lăsată în pace?

— Da, te rog, îmi spun, cu cea mai dramatică voce de divă, privind-o pe deasupra câinii.

Am pufnit amândouă în râs.

— OK, Garbo. Te sun dimineață? Totuși, spune-mi dacă ai nevoie de ceva. Ceai, biscuiți, filme alb-negru...

Mi-au dat lacrimile. M-am gândit să-i spun să stea, apoi m-am răzgândit. Înainte de a apuca să mai zică ceva, m-a strâns tare la piept. Mi-am pus capul pe umărul ei și am îmbrățișat-o. Mânele bluzei mi se ridicaseră și am văzut că bandajele pe care Sadie mi le schimbase cu grijă abia ieri erau deja un pic murdare.

ZIUA 1.344

Duminică, 24 martie 2019

Fred e încă dispărut.

Sadie sosește tocmai când se lasă seara. Timpul trece atât de greu, de parcă ar merge înapoi. Abia dacă mă uit la ceas, pentru că mă bazez pe poziția soarelui ca să-mi desfășor rutina limitată. Dacă soarele e sus, ar trebui să mă fi spălat deja pe dinți. Dacă a atins acoperișul casei roșii de cărămidă din spate, a trecut binișor ora cinei. Dacă a început să urce la fereastra din stânga a bucătăriei, ori am stat prea mult trează, ori m-am trezit prea devreme.

Ceea ce știu sigur este că nu l-am văzut pe Fred de trei zile. Că fața mea a căpătat niște unghiuri pe care nu le-am mai văzut până acum și că nici o cantitate de mâncare nu ar putea umple golul pe care-l simt în stomac, așa că nici n-are rost să încerc. Mi-am luat o săptămână liberă de la muncă și le-am spus clienților că am gripă.

Nu sunt sigură că am energie pentru Sadie, dar probabil că mi-ar trebui mai multă energie ca să anulez vizita și să gestionez consecințele. Așa că sunt pregătită. Am ridicat jaluzelele, mi-am dus plapuma și perna înapoi în dormitor, am frecat cămile care se strânseseră în chiuvetă. E peste puterile mele să-mi spăl părul, dar stau în cadă, în apa fierbinte, până mă aprind la față, apoi îmi pun pe mine un pulover curat și o pereche de blugi.

N-ar fi trebuit să mă obosesc.

— Arăți jalnic.

— Știu. Mi-e dor de Fred.

Izbucnesc în lacrimi.

— Of, draga mea!

Își lasă jos geanta și mă îmbrățișează. O las să mă țină și trag adânc în nări mirosul ei familiar. Un iz vag de autobronzant. Nota dulceagă de ciocolată a parfumului Thierry Mugler pe care-l folosește de când eram adolescente. În toți anii ăștia de când ne știm, Sadie nu s-a schimbat. În vreme ce eu m-am schimbat de nu mă mai recunosc.

— O să se întoarcă, știu că o să se întoarcă. Îmi șoptește cuvintele în ureche și mă strânge în brațe. Stai jos. O să am grijă de tine.

O urmăresc pe Sadie cum se mișcă prin bucătărie, căutând lucrurile în locurile greșite.

— Am rearanjat, îi spun cu voce slabă.

— E mai bine așa. Găsește cănila și ridică două, triumfătoare. O să-ți fac un ceai dulce. Nu o apă chioară din ierburi.

Îmi dau ochii peste cap pe la spatele ei, dar afișez un zâmbet.

— Îți amintești ce mari ne credeam când am început să bem ceai? Ia geanta mea, te rog. Am adus niște bunătăți. Pornește spre living cu câte o cană în fiecare mână. Patru pliculețe de ceai la un ceainic.

Îmi face cu ochiul când ne așezăm pe canapea.

Râd pentru prima dată în ultimele zile.

— Credeam că fiecare are nevoie de propriul pliculeț.

— Și le lăsam atât de mult în ceainic! Ieșea amar ca dracu'. Sadie cotrobăie prin geantă și scoate un pachet de fursecuri și o cutie de briose. Bagă mâna. Să mai punem la loc niște carne pe oasele tale, Maggs.

Rup o bucățică dintr-un fursec.

— Ce-ți mai amintești din adolescență?

— Permanentul oribil și sprâncenele groaznice. Îți amintești cât de subțiri le pensam? E o minune că ne-a mai rămas ceva din ele.

— Eu n-am avut permanent. Dar îmi plăceau culorile acelea temporare care ieșeau la spălat după o săptămână.

— Vai, da! Niciodată nu știam cu ce culoare o să apari sâmbătă seara. Movul... Ala a fost câștigătorul.

— Mama îl detesta. În parte, de-aia mi-l făceam. O mică rebeliune în fiecare sâmbătă dimineață.

Mâncăm, bem ceai și ne amintim ce păr urât aveam.

— Ce fac copiii? Dar Colin?

Acum, că m-am liniștit în compania lui Sadie, nu vreau să pierd momentul. Dacă-mi povestește despre copiii ei simpatici și amuzanți și despre iubitul ei perfect, n-o să mă simt invidioasă sau singuratică. Este modul perfect de a-mi distrage atenția, o privire furișă către o viață normală, care să mă ajute să-mi mențin stabilitatea. În plus, cu cât vorbește ea mai mult, cu atât mai puțin trebuie să vorbesc eu.

— Copiii sunt foarte bine. Steve îi duce la Center Parcs¹¹ săptămâna asta. Center Parcs! El n-are răbdare o oră la locul de joacă, nu știu cum o să se descurce cinci zile la Central Parcs. O să fie într-o formă excelentă când s-

or întoarce la mine, după ce-or mânca numai dulciuri timp de o sută douăzeci de ore, dar în sfârșit!

Mai iau o mușcătură dintr-un fursec și mă las pe speteaza canapelei, ascultând-o pe Sadie care vorbește despre cum e ea dispusă să-i ofere lui Steve mai mult timp cu copiii – numai de data asta – pentru că știe că lor o să le placă și, să fim cinstiți, asta îi lasă și ei mai mult timp pentru ea, chiar dacă o să meargă la muncă în fiecare zi și n-are nimic interesant planificat pentru seara, în mod sigur nu împreună cu Colin, pentru că el lucrează la dracu-n praznic, la Blackpool, cu căcănarul de frate-său. Ascult și încuviințez din cap, scoțând sunetele potrivite, până nu-mi mai pot ține ochii deschiși și sunt vag conștientă că Sadie îmi ridică picioarele pe canapea, mă învelește cu o pătură și mă sărută pe frunte, apoi, undeva, se închide încet o ușă.

Când mă trezesc, soarele e sus pe cer și n-am idee ce zi este.

Conform oamenilor de știință – de pe internet, cel puțin – să ai o pisică aduce multe beneficii pentru sănătate, cum ar fi scăderea riscului de boli cardiace, îmbunătățirea somnului și reducerea stresului și anxietății.

Nu știu ce să zic despre toate astea, deși mă liniștește să-l am pe Fred întins la picioarele mele, iar să-l mângâi pe spinare mă ajută întotdeauna să-mi calmez respirația. Dar ceea ce-mi lipsește sunt lucrurile mărunte legate de el. Mi-o amintesc pe mătușa Linda spunându-mi că ceea ce-i lipsește cel mai mult în legătură cu soțul ei sunt lucrurile care nu au nici un sens pentru altcineva. Cum citea el ziarul începând de la ultima pagină și terminând cu prima. Cum își separa mâncarea în farfurie, așa încât mazărea să nu atingă piureul. Cum niciodată în douăzeci de ani de căsnicie n-a trecut pe lângă o pereche de coțofene fără să zică: „Viața e mai frumoasă în doi”.

Mie mi-e dor să-l văd pe Fred cum stă pe mașina de spălat când stoarce. Cum împinge cu nasul un ghem de vată pe podea. Cum se uită fix la mine când mănânc supă. Nu am o căsnicie veche de douăzeci de ani și probabil că n-o să am niciodată. Fred ar putea fi, la fel de bine, iubirea vieții mele.

2016

O așteptam pe Sadie cu pizza, dar, judecând după zgomotul de la ușa mea, categoric nu părea să fie ea. Deschid prudent. Avea un zâmbet larg și ținea o cutie în care nu mi s-a părut că ar fi pizza. Pizza nu toarce.

M-am dat la o parte și am lăsat-o să intre, iar ea n-a pierdut timpul, așezând cutia pe podea, în hol, și ridicând capacul, cu un gest teatral. Creatura pufoasă m-a privit cu ochi mari, aurii. Am privit-o și eu, la rândul meu.

— Sadie...

— Stai, ascultă-mă. Are numai șase luni. E motan, e sterilizat și e ceva de vis. Cei de la adăpost au zis că nu apar prea des asemenea pisici. Uită-te la el – e complet roșcat!

— Văd. Dar nu vreau pisică. Nici roșcată, nici de altă culoare.

— Pe asta o s-o vrei, draga mea. Uite!

L-a scos din cutie cu o mână, iar corpul lui micuț încăpea perfect în palma ei. Picioarele și coada i se legăneau haotic. Încă se uita la mine. Părea că cere ajutor.

Am clipit.

— Cum ai...? Ce...?

— Mi-am trecut numele pe o listă de așteptare la un adăpost.

Sadie a lăsat pisoiiul pe podeaua de lemn și acesta a întrerupt, în sfârșit, contactul vizual cu mine ca să se uite în jos, la lăbuțe, și să inspecteze noua suprafață. Apoi s-a așezat, căscând larg.

— Deci vrei o pisică?

— Păi, voiam. M-am gândit că ar fi drăguț un animal de companie. Pentru James, știi? Iar cu pisicile e mult mai ușor decât cu câinii. Sunt mai independente, mai curate, nu trebuie să le scoți afară. Dar pe urmă... ei bine, sunt însărcinată.

— Ești ce?

A ridicat din umeri.

— Sunt însărcinată. Deci nu pot ține o pisică. Copil nou-născut și așa mai departe. Nu pot să țin un pisoi care să sară în căruț și să se tăvălească prin pat.

— Sadie, de când știi? M-am grăbit s-o îmbrățișez. Ești fericită?

De când abia îl născuse pe James, tot spunea că o să-l părăsească pe Steve, care „nu și-o poate ține în pantaloni”.

M-a lăsat s-o îmbrățișez scurt, apoi s-a tras deoparte, cum face ea.

— Doar de o săptămână. Am vrut să-ți spun față în față. Așa că iată-mă, cu fața mea.

— Și cu o pisică, îi spun, înțepată.

— Și cu o pisică! Și da, bineînțeles, sunt fericită. Nu e nimic mai dragălaș decât un bebeluș. Cu excepția unui pisoii, poate.

M-a privit pe sub gene.

— Nu încerca să mă vrăjești, Sadie Jess, i-am spus, dar am zâmbit.

— Pune de ceai, bine? Eu o să aduc lucrurile și mâncarea Roșcovanului din mașină și o să-l instalăm în noul lui cămin.

Am privit-o mergând pe alee, spre Skoda ei de un albastru-vinețiu.

— N-o să-i spun Roșcovanul!

Pisoiiul s-a întins pe podea și mi-a atins piciorul cu o lăbuță.

— Nu promit nimic, i-am șoptit.

A închis ochii.

Habar n-aveam că pisicile au nevoie de atâtea chestii. O litieră. („Ar putea fi o pisică de curte, bineînțeles”, a spus Sadie. „Dar n-ai vrea să-ți faci griji pentru el dacă stă pe-afară toată noaptea.”) Un fel de tartan moale, despre care zice că e un pat. O cutie cu medicamente care se pare că sunt esențiale pentru sănătatea unei feline. O periuță și un pieptăn. O duzină de plicuri lucioase cu mâncare pentru pisici. („Suficient pentru cel puțin o lună”, a zis ea, îndesându-le în dulap.) Curcan, păstrăv, ton, rață.

— Singurul lucru pe care nu-l are e un ansamblu de câțărat.

— Ansamblu de câțărat? Ce naiba...?

— Am să-ți arăt. N-o să-ți vină să crezi câte poți găsi online.

A scos telefonul din buzunar și a început să tasteze pe ecran.

— Sadie... Am apucat-o de mână. Destul cu Roș... cu pisica. Hai să vorbim. Ce-a zis Steve de bebeluș?

— I-am spus că nu e al lui. Am glumit, evident. Am vrut să văd ce zice.

— Și?

Nu mai fusesem într-o relație de ceva vreme, dar nu credeam că așa ar trebui să meargă treaba.

— A râs de mine. Sadie a sorbit din ceai, urmărind pisoiiul cum dădea ocol camerei și adulmeca tot ce-i ieșea în cale. A râs de mine pentru că e un

ticălos și nu crede că alt bărbat s-ar uita la mine.

— Chiar că e un ticălos, am fost de acord. Nu trebuie să rămâi cu el doar pentru că ești însărcinată.

— Știu. Dar nu pot să mă gândesc la mai multe deodată. Și nu vreau să fiu o mamă însărcinată, singură și fără adăpost.

— Cel puțin nu ești o fată bătrână și tristă, care crește pisici.

Am pufnit amândouă în râs.

— Ești imaginea nouă, tinerească și sexy a fetei bătrâne cu pisici. Asta înseamnă că-l păstrezi?

— Nu prea cred că am de ales, nu-i așa?

Am încuviințat din cap către pisoii, care stătea acum încolăcit pe fotoliul mov din living. Locul meu preferat. Era clar că va trebui să-l împart.

— N-o să-ți pară rău, Mer.

Am privit-o.

— Și dacă trebuie dus la veterinar?

— Aici intervine mătușa Sadie. Nu-ți face griji, draga mea. Asta se rezolvă.

M-am uitat după femeia aceea care era, de douăzeci și cinci de ani, prietena mea cea mai bună. Am urmărit-o mergând spre mașină cu pas sprintar, în ciuda greutateii care știam că îi apasă umerii. Nimeni n-a văzut asta în afară de mine. Se ducea înapoi la iubitul ei ticălos și la puștiul ei adorabil, iar eu urma să încerc să mă împrietenesc cu un pisoi roșcat. I-am făcut cu mâna când a pornit mașina; ea mi-a trimis un sărut.

Încă stăteam la ușă când am simțit ceva moale pe la glezne. Pisoii se îndesa în picioarele mele și îi simțeam vibrația torsului. N-a părut interesat să meargă afară. Cel puțin asta aveam în comun.

Am închis bine ușa și ne-am dus împreună în living, unde ne-am culcușit amândoi în fotoliul mov și ne-am încălzit unul pe altul.

ZIUA 1.347

Miercuri, 27 martie 2019

Toc legume, când aud zgârieturile. Se aud atât de slab, încât radioul le-ar fi acoperit. Dar n-am dispoziție pentru zgomot de fond în seara asta, nici măcar pentru chestiile clasice care se presupune că ar fi relaxante.

Deci îl aud imediat, scap morcovul și cuțitul și mă întorc încetișor, pentru că mă gândesc că e prea frumos ca să fie adevărat. Dar e acolo; e chiar el. E mai slab decât ultima dată când l-am văzut, dar e Fred și mă privește drept în ochi, nerăbdător ca întotdeauna, așteptând să-i dau drumul înăuntru.

Mănâncă un bol întreg de carne de pui gătită, face douăzeci de opturi în jurul picioarelor mele, apoi se încovrigă în colțul canapelei și adoarme instantaneu. Mă uit la el un timp, întrebându-mă pe unde a umblat. Îl mângâi și îi simt coastele, dar nu pare să fi pățit ceva. Și ochii, și urechile sunt intacte, nici o rană vizibilă. Poate că e mai descurcăreț pe stradă decât mi-am imaginat.

Îl sun pe Tom, prima și ultima persoană cu care vreau să vorbesc.

— S-a întors.

— O, ce bine-mi pare! Meredith, n-ai idee, zice el, numai că am idee – simt eliberarea din vocea lui. Cum se simte? E teafăr și nevătămat?

— Așa pare. E în comă indusă cu pui.

Tom pufnește în râs.

— Îți mulțumesc că m-ai anunțat. M-am gândit la el. Bine... la tine, în principiu.

— Eu sunt OK. Am trecut prin greutăți mai mari.

— Da, știu. Sigur că da. Dar totuși, e vorba de Fred.

— Da, e vorba de Fred. Și s-a întors. Gata cu plaja pe beton.

— Chiar așa.

— În fine, voiam să știi. Mulțumesc că l-ai căutat. Și pentru afișe, și... pentru tot. Mulțumesc că-ți pasă.

— Îmi pasă.

— Știu.

— Meredith...

— Da?

- Te-au contactat serviciile sociale?
- I-ai sunat?
- Păi... da. Ți-am spus că o să-i sun.
- La revedere, Tom.
- Stai... Ne vedem mâine?
- Hai s-o sărim săptămâna asta, Tom.

ZIUA 1.352

Luni, 1 aprilie 2019

Alunecă prin fanta pentru corespondență: un plic gri și lucios, cu numele meu întreg pe față, cu un scris cursiv. Mi se taie respirația. Știu ce e înăuntru.

Acum, că a venit, mă întreb dac-o vreau până la urmă.

Citesc: „Celeste face treizeci de ani!”, cu litere groase, sclipitoare, în partea de sus a invitației. Îmi trec degetele peste ele și simt cum zgârie sclipiciul. Data și locul sunt urmate de: „Fără cadouri, vă rog! Dar dacă vreți să faceți o donație în numele meu către Asociația pentru Victimele Violului din Scoția, ar fi minunat”.

„Cu drag, Celeste” este scris de mână, în colțul din dreapta, jos.

Țin invitația și mă uit o vreme la ea, înainte de a o fixa pe frigider, cu un magnet în formă de trifoi, pe care mi l-au adus Sadie și copiii ei de la Dublin, alături de pliantul de la Holding Hands al lui Tom. Mă uit la ea, apoi o trag de sub magnet și o pun peste pliant. M-am uitat destul la fețele astea.

Cum să-i spun lui Celeste că nu pot să merg? N-am o scuză plauzibilă. Trebuie să-i zic adevărul. Fără să-mi dau seama, iau o stafidă din borcanul de pe masă și formez numărul înainte să mă pot răzgândi.

— Meredith, ce surpriză plăcută!

Vocea ei e ca o rază de soare. Mă simt ca un nor gata să aducă ploaia în dimineața ei însorită.

— Hei! Mulțumesc pentru invitație.

Încerc să par veselă și fără griji.

— A, ai primit-o? Minunat! Să știi că acum de-abia aștept! Mă bucur că o să fii acolo cu mine, să sărbătorim.

Închid ochii și îmi apăs mai puternic telefonul de ureche. „Celeste, nu pot să vin la petrecerea ta. Îmi pare foarte rău.” Dar chiar dacă este adevărat, cuvintele sună fals în capul meu și nu pot să le dau glas.

— Și eu la fel, spun.

— Pot să-ți spun ceva?

— Sigur.

Mă așez pe bancheta de la fereastră, mă uit la cireșul japonez al lui Jacob, încă tensionată. E o ușurare s-o las pe Celeste să preia frâiele conversației. Fără să știe, pe moment, m-a eliberat din cârlig.

— N-am mai ieșit seara din casă de când am fost atacată. Sunt un pic... un pic speriată, cred. Vreau să zic că n-aș ieși în oraș de una singură. Nu acum. E puțin intimidant, știi?

— Absolut, îi spun.

— Fetele de la salon ies în fiecare sâmbătă seara, direct de la muncă, la cină sau la băut. Eu nu merg niciodată cu ele. Numai când mă gândesc, mă apucă anxietatea.

— Celeste, înțeleg foarte bine.

„Mai bine decât îți închipui.”

— Știam că o să înțelegi, Mer.

— Nu fi prea dură cu tine. Ia-o în ritmul tău. O să ajungi acolo, îți promit.

— În ritmul ăsta, petrecerea mea o să fie prima seară în oraș din ultimele șase luni.

— Ei bine, de ce nu? Vei fi înconjurată de oameni care țin la tine, pe care-i cunoști și în care știi că poți avea încredere.

— Ai perfectă dreptate, Mer. Ești foarte tare, știi asta?

„Sunt exact opusul”, îmi vine să-i spun. „S-ar putea să-l pierd pe Tom pentru că știe adevărul, și s-ar putea să te pierd și pe tine, pentru că nu pot să ți-l spun.” Îmi găsesc scuza că trebuie să scot niște pateuri din cuptor și îmi petrec următoarele zece minute trecând cu degetul peste literele sclipitoare.

ZIUA 1.354

Miercuri, 3 aprilie 2019

Caut de zece minute o piesă roșie, când cineva sună la ușă. Încerc un nou tip de puzzle – o schimbare față de obișnuitele mele monumente emblematice și lucrări de artă. E foarte modern, foarte abstract – în principiu, doar un vârtej de culori – și e foarte, foarte greu.

Sadie știe că nu trebuie să vină neanunțată și n-am comandat online nimic care să necesite o semnătură. Întotdeauna îmi notez asta pe tabla din bucătărie, ca să fiu pregătită psihic pentru conversația de complezență. Azi nu e zi de livrare de la Tesco. Îmi trec repede în revistă opțiunile, mă opresc în hol și aștept să văd dacă pleacă. Ar putea fi Tom – i-am trimis un mesaj azi-noapte, ca să-i zic să nu treacă nici săptămâna asta. Îmi spun că e un martor al lui Iehova sau cineva care încearcă să vândă termopane. Cu asta mă descurc.

— Domnișoară Maggs! Mă auzi?

Are un accent englezesc și sună oficial. În momentul ăsta, îmi dau seama că ziua de care m-am temut a sosit.

— Cine e?

Încerc să par mai liniștită decât sunt.

— Bună ziua, domnișoară Maggs. Numele meu e Sophie Bamford. Sunt de la serviciile sociale. Pot să intru să stăm de vorbă, te rog?

Sophie Bamford este al cincilea asistent social care mă vizitează în ultimii trei ani. La început a fost Amelia, apoi Theo, care a venit de două ori, dar era nou și complet depășit de situație și a sfârșit curând prin a-și da demisia din cauza stresului. Sper că n-a fost numai din cauza mea – am avut o conversație drăguță la un ceai și ne-am înțeles destul de bine, cred. Nu-mi aduc aminte cine a venit pe urmă, dar Colette (sau Colleen) s-a înființat și ea cam cu un an în urmă și nu avea cea mai bună abordare. De multe ori, după ce îi răspundeam la o întrebare, făcea „hmmm”, ceea ce-mi dădea impresia că nu prea credea ceea ce-i spuneam. La o lună după Colette / Colleen, am primit o scrisoare în care spuneau că o să-mi închidă dosarul și o să-mi dea o listă de numere la care să sun dacă am vreodată nevoie de ajutor. Am folosit-o ca să-mi testez noul tocător de hârtie.

— Nu e un moment potrivit. Puteți reveni săptămâna viitoare? Nu vă așteptam acum.

— Îmi pare rău, domnișoară Maggs. Înțeleg... situația. Te rog, poți deschide ușa, ca să discutăm cum trebuie?

Am sentimentul că Sophie Bamford n-o să plece nicăieri. Inspir adânc și mă apropiu cu câțiva pași de ușă. Fred apare lângă mine și își înfășoară coada în jurul gleznelor mele. Îl iau în brațe și îl strâng la piept. Se cuibărește în brațele mele și mă lasă să-l mângâi. În multe feluri, e cea mai nepisicoasă pisică cu putință.

— Cineva a sesizat un aspect îngrijorător, domnișoară Maggs. Mă aflu aici doar ca să mă asigur că ești bine. Dar pentru asta trebuie să te văd și să vorbim față în față. Te rog, poți să...?

— Sunt foarte bine.

— Nu pari foarte bine, domnișoară Maggs. Pari puțin... agitată.

— Normal că sunt agitată. Petreceam o dimineață plăcută, iar acum ai apărut dumneata aici, cu pretenții. E o crimă să fii agitat?

— Bineînțeles că nu. Vocea ei se înmoaie. Îmi pare rău. Pe cuvânt că mă aflu aici doar ca să mă asigur că ești bine. Domnul McDermott este îngrijorat că...

— Domnul McDermott nu știe ce vorbește.

— Domnișoară Maggs, sunt sigură că înțelegi de ce nu vreau să port conversația asta așa, din prag.

Scot lanțul de siguranță și deschid brusc ușa. Sophie Bamford e scundă, abia dacă-mi ajunge până la umăr. Are o tunsoare bob îngrijită, o eșarfă în dungi înfășurată la gât și ochelari care-mi amintesc de Harry Potter. Nu-mi pasă că e aici, că o să se așeze în bucătăria mea și o să-mi pună întrebări invazive. Am mai trecut prin asta și pot să mai trec încă o dată.

Ceea ce mă supără însă, cum nu m-a mai supărat nimic de multă vreme, este faptul că prietenul meu Tom m-a trădat.

O să-i ofer lui Sophie Bamford ceea ce vrea; cu siguranță e pregătită. Pare să fi memorat tot ceea ce e de știut despre mine – cel puțin, toate aspectele negative – și n-are nevoie să se uite prea des în dosarul meu. Trebuie să fie nouă. E mult prea inimoasă.

Este, de asemenea, foarte minuțioasă în întrebările ei. Întotdeauna mi s-au părut mai suportabile lucrurile de felul ăsta dacă intru în joc. N-o să iau nici un premiu pentru răspunsurile corecte – dincolo de libertatea mea,

bineînțeles – așa că mă prefac că mă grăbesc. Fără pauze, fără „ăăă” sau „mmm”. Răspund cât pot de repede. Următoarea, următoarea, următoarea. Îmi acord puncte în plus pentru menținerea contactului vizual cu anchetatorul. E oarecum dificil, pentru că ea se uită de multe ori în jos, la caiet. Are un scris mare, cu bucle largi la g și la y. Mă așteptam ca scrisul ei să fie mărunț și îngrijit, la fel ca ea.

Pot să ghicesc o mulțime de cuvinte, din celălalt capăt al mesei – „risc”, „coerent”, „program” – dar nu vreau să mă surprindă uitându-mă în notițele ei. O să aflu oricum la un moment dat cum mă evaluează. Îmi cunosc drepturile.

Ca întotdeauna, partea cea mai bună rămâne la urmă.

— Meredith, ai încercat recent să-ți faci rău?

— Nu, mint.

Faptul că mi se adresează pe numele mic nu mă păcălește. Nu suntem prietene.

— Domnul McDermott crede că a văzut dovezi recente de autovătămare, la ultima lui vizită. A fost suficient de îngrijorat încât să depună un raport la departamentul nostru. Ți amintești vizita în cauză? A fost pe... – răsfoiește dosarul – ... 21 martie.

— Îmi amintesc.

— Ți amintești să-i fi spus domnului McDermott ceva care să-i trezească îngrijorarea?

— Nu.

Sophie Bamford mă privește prin ochelarii ei cu lentile rotunde. Nu-i pot descifra expresia. Ar fi trebuit să fie detectivă, nu lucrător social.

— Ești sigură, Meredith?

— Absolut. Mulțumesc pentru grijă, dar sunt bine. Serios. Nu plănuiesc să mă sinucid prea curând.

Ridică o sprânceană, care formează un arc desăvârșit, în timp ce sprânceana cealaltă rămâne perfect dreaptă. Mă gândesc să-i spun că numai o treime din oameni pot să ridice o singură sprânceană, dar nu știu cum ar lua-o.

— Scuze, a fost o glumă nereușită. Nu plănuiesc să mă sinucid. Niciodată.

— Corect, spune în cele din urmă. Deocamdată, asta-i tot, Meredith. Știi unde ne găsești dacă ai nevoie.

Încuviințez din cap și o urmăresc cum își încheie haina până la gât, își înfășoară eșarfa la gât, pune hârtiile cu grijă la loc în mapă și închide cu un pocnet servieta, înainte de a ieși din bucătărie, se oprește și se uită la mine.

— Cum e viața ta, Meredith?

Nu știu de ce se deranjează. Nu sunt gata să-mi pun inima pe tavă pentru ea doar pentru că a închis servieta și și-a pus eșarfa. Nimic din ce le spui oamenilor ăstora nu rămâne confidențial.

— Viața e minunată, Sophie.

ZIUA 1.362

Joi, 11 aprilie 2019

T-ul mare, cu mov, din calendar – care ocupă tot pătrățelul, pentru că ce altceva s-ar mai putea întâmpla astăzi care să merite trecut în calendar? – îmi dă emoții. Pentru prima dată de la ultima noastră întâlnire dezastruoasă, nu i-am mai spus lui Tom să nu vină. Nu pentru că aș vrea să-l văd, dar n-am avut energie să mă ocup de treburi administrative. Apatia s-a așternut peste mine ca un vâl, deși simt încă apăsarea pe inimă și furia. N-am mai primit nici o veste de la Sophie Bamford, dar nu pot scăpa de sentimentul de trădare. Înainte ca Tom să apară în viața mea, mi-era foarte bine. Îmi petreceam diminețile de joi cu mașina de cusut sau cu robotul de bucătărie, nu cu un tip încăpățânat, care pare convins că vocația lui e să mă salveze.

Se poate să fiu încă furioasă. Încerc să-mi mănânc cerealele, dar mi se pune un nod în gât la fiecare înghițitură, iar laptele de ovăz are un gust ciudat. Îmi abandonez în chiuvetă micul-dejun pe jumătate mâncat. Nu știu ce să fac cu mine și cu zgomotul din capul meu, așa că mă bag la loc în pat, chiar dacă Tom poate să ajungă aici în jumătate de oră.

Sunt cu mult în urma graficului în dimineața asta. Să mă dau jos din pat s-a transformat într-o sarcină chinuitoare. N-am mai făcut exerciții de cinci zile, iar merele din bolul cu fructe s-au făcut maro.

Mă întind în pat și îmi iau cartea. Nu plănuiesc să adorm, dar este inevitabil. Abia citesc o pagină, că deja îmi simt pleoapele grele.

Când mă trezesc, Fred e întins la picioarele mele și mă doare capul. Din toate camerele din casă, dormitorul e preferatul meu. Am muncit din greu ca să-mi creez un spațiu liniștit, relaxant. Un sanctuar. Fără modele încărcate, fără culori țipătoare, fără înghesuială. Mi-a luat săptămâni întregi să planific fiecare detaliu, de la podelele aproape albe la setul de sfeșnice din fier forjat din colțurile camerei. Am văruiat pereții într-un bleu pal și am agățat câteva postere cu tablourile mele preferate, în rame identice. Se remarcă *Femeia cu brațele încrucișate*, de Chaïm Soutine.

„Adună-te.”

Îmi întorc privirea de la ea și închid strâns ochii. Astăzi, chiar și umbrele șterse și lumina slabă îmi irită nervii.

La început, am impresia că bătaile sunt în capul meu. E ca și cum un omuleț ar bate furibund cu pumnii în craniul meu. Pe măsură ce-mi vin în fire, îmi dau seama că nu e nimeni în capul meu, dar sigur e cineva care bate la ușă.

Tom.

Îl dau la o parte pe Fred, care pare să ignore bătaile, și cobor picioarele din pat. Mă doare tot corpul, așa cum te doare când îți revii din șocul inițial al unei bătaii. Am o senzație ciudată de greutate în tălpi. Mă aplec cu grijă și îmi iau papucii de sub pat.

Până să pornesc cu mișcări greoaie, de babă, în jos pe scări, bătaile în ușă au încetat. Mă opresc, mă prind cu mâna de balustradă și ascult, apoi mă întorc și dau să refac drumul înapoi. Apoi începe iar să bată și îi aud pentru prima dată vocea.

— Meredith, mă auzi? Te rog, lasă-mă să intru, OK?

E și altceva dincolo de cuvintele lui. Un lucru căruia nu pot să-i întorc spatele. Dau să zic ceva, dar n-am voce. N-am mai vorbit de mai bine de o săptămână. Am respins toate apelurile telefonice și am așteptat un număr rezonabil de minute (nu atât de puține încât să pară suspect, dar nici atât de multe încât oamenii să înceapă să se îngrijoreze și să cheme poliția, sau altă prostie de genul ăsta) înainte de a trimite un mesaj de scuze formal. Mă avantajează faptul că, în zilele noastre, este normal să-ți întreții relațiile numai din tastatură.

Stau de partea sigură a ușii și trag cu ochiul pe vizor. Tom stă lipit de ușă, așa încât capul lui pare imens, disproporționat față de corp. Mă trag înapoi și respir adânc. Nu am reușit niciodată să-mi dau seama dacă vizorul funcționează în ambele sensuri. În cea mai mare parte a timpului, nu mă simt bine să fiu urmărită și sigur nu vreau ca Tom să mă vadă așa, în pijamaua murdară, cu dinții nespălați și cu părul ciufulit.

— Meredith! Te rog, spune-mi măcar dacă ești OK. Sunt îngrijorat.

Deschid gura și încerc să articulez măcar niște sunete. Orice aș încerca să spun, iese ca un cârâit. Îmi dreg glasul și înghit în sec.

Bat în ușă, pe partea mea.

— Meredith, slavă Domnului! Ești bine?

Bat din nou.

— OK, OK, te aud. Dumnezeu! Ești sigură că ești bine? Bate o dată pentru „da” și de două ori pentru „nu”.

Cioc!

— Bine. E bine. Ai mâncat astăzi?

Mă gândesc la bolul cu cereale din chiuveță. S-o fi făcut terci până acum.

Cioc!

— Ți-ai luat medicamentele?

Cioc! Cioc!

— Ieri le-ai luat?

Cioc!

— OK. OK. Crezi că poți să deschizi ușa?

Cioc! Cioc!

— Bine. E-n regulă, Meredith.

Îmi sprijin fruntea de ușă și mă întreb: dacă bat de trei ori, o să știe că înseamnă „îmi pare rău”?

— Ascultă. Am o idee. O să mă duc să-mi iau o cafea și să-mi dezmoțesc picioarele. Tu te duci să-ți iei medicamentele și să bei un pahar cu apă?

Cioc!

— Apoi poate reușim să stăm de vorbă. Crezi că o să poți face asta? Sau să vorbesc eu și tu să asculți? Știi că-mi place să mă aud vorbind.

Fără să vreau, în ciuda tuturor celor întâmplare, zâmbesc.

Cioc!

Până se întoarce Tom, am înghițit pastila, am băut un pahar de apă și mi-am reluat poziția pe podea, de partea sigură a ușii. Mă simt vinovată că Tom a trebuit să plece și să-și cumpere o cafea, așa că am împachetat câțiva biscuiți cu cremă, într-o folie de aluminiu. O să-i scot prin fanta de corespondență, când se întoarce.

— Meredith! Ești acolo?

Fără bătăi de data asta, doar un ciocănit politicos.

Îmi recapăt glasul, deși sunt încă puțin răgușită.

— Bună, Tom. Sunt aici.

— Grozav! Mă bucur să-ți aud vocea.

— Am ceva pentru tine.

Deschid fanta de corespondență și împing pachetulul afară.

Tom râde.

— Fantastic! Mulțumesc, Meredith. O să stau chiar aici, pe prag, și o să-mi înmoi biscuiții în cafea.

— Ai grijă să nu-ți cadă înăuntru.

Râde din nou.

— O să mă străduiesc.

Mă întorc cu spatele, ca să mă reazem de ușă. Probabil că stau la fel de aproape de Tom cum stau în mod normal pe canapea. Poate chiar mai aproape. Numai că, întâmplător, avem o ușă între noi.

— Îmi pare rău, Tom. Ar fi trebuit să fac o cafea. Ar fi trebuit s-o bei la mine în bucătărie. Doar că nu prea am chef de musafiri în momentul ăsta.

— Meredith, înțeleg. Pe bune. Și eu am asemenea zile.

— Zău?

— Cu siguranță. N-are toată lumea?

Mă gândesc la asta. Nu sunt convinsă că toată lumea are zile în care să nu poată vorbi cu prietenii decât printr-o ușă închisă și în care le împing biscuiți înveliți în staniol prin fanta de corespondență, în loc să-i servească pe o tavă drăguță. Nu cred că tuturor li se întâmplă să nu vorbească o săptămână întreagă sau să șontăcăie prin casă ca și cum ar avea de două ori vârsta reală. Dar apreciez efortul lui de a mă face să mă simt mai puțin nebună.

— Ce-ai mai făcut, Tom?

Nu vreau să vorbesc despre mine; vreau să-mi spună el ceva care să mă scoată din vestibulul ăsta, din casa asta, din capul meu.

Ca atunci când eu și Fiona eram mici și o rugam să-mi spună o poveste, dacă gândurile nu-mi dădeau pace noaptea. Nici una dintre noi nu voia să audă basme, așa că îmi spunea povești despre copiii de la școală, copii care zburdau la locul de joacă și aveau întotdeauna ceva bun în pachețelul de prânz și ai căror părinți erau în consiliul școlar.

Poate că poveștile nu erau într-un tot adevărate, dar nu conta. Erau de ajuns cât să mă transporte altundeva.

— Păi, am muncit mult. Dar nu cred că vrei să auzi despre politici de companie și probleme de IT. A, dar uite ceva drăguț. Îți amintești de duminică seara – de acel apus minunat?

Nu spun nimic. Nu-mi vine să-i zic că nu-mi amintesc apusul minunat și nici un alt apus, pentru că abia dacă m-am uitat pe fereastră în ultimele zile.

— Mă întorceam de la sală, peste pod, tocmai când soarele apunea. Ceva m-a oprit din drum. Brazda aceea roșie, imensă, de-a latul cerului. Îmi amintea de o poezie – „Din roșul apusului”, de William Stanley Braithwaite.¹² O știi?

— Nu, am recunoscut.

— Am să ți-o trimit. În orice caz, apusul nici măcar n-a fost partea cea mai frumoasă. Am trecut pe lângă un cuplu – la vreo șaptezeci de ani, poate și mai mult – ținându-se de mână și privind cum apune soarele. A fost... Nu știu, a fost un moment. M-am gândit la perechea aceea toată săptămâna. M-a făcut să-mi dau seama cât de mult îmi doresc asta. Vreau să stau pe pod, la șaptezeci de ani, de mână cu o ființă pe care o iubesc, privind cum apune soarele. Să am pe cineva alături de care să mă bucur de lucrurile astea mărunte.

Am închis ochii. Sunt și eu pe pod, învăluită în căldură. Îi văd pe cei doi bătrâni și le observ degetele împletite. Simt dragostea cum radiază dinspre ei.

— Păi, cred că trebuie să ieși în lume. Când ai fost ultima dată la o întâlnire?

— A trecut ceva vreme. Nu prea am noroc cu aplicațiile de *dating*. Toată treaba asta cu „glisează spre dreapta, glisează spre stânga”¹³ mi se pare cam barbară.

— Ești de modă veche, Tom McDermott.

— Probabil că da, Meredith Maggs. Presupun că nu mai ai biscuiți, nu? Au mers de minune.

ZIUA 1.363

Vineri, 12 aprilie 2019

Fee mă sună exact când termin lucrul și mă întreb ce să mai fac în restul serii. Mă simt ciudat de neliniștită, ca și cum aș fi omis un lucru important. Mă întreb dacă e presiunea tăcută, sclipitoare a invitației la petrecerea lui Celeste, lipită pe ușa frigiderului.

— Ești OK? mă întreabă.

— Da, răspund. Cred că da.

— Mer, m-am tot gândit cum era când eram mici. Cum făceam noi față situației. Cum făceai tu față. Nu știam cum să te ajut. I-am spus mamei odată.

Știu răspunsul, dar tot o întreb:

— Și ce-a zis?

— Că o faci ca să ți se dea atenție. Că dacă spun cuiva, o să fii luată de la noi. Nu știam ce să fac, Mer, îmi pare rău.

— Așa m-am săturat să-mi tot ceri scuze!

— Și eu.

Râde.

— Vreau să mă opresc, îi spun. Am să discut cu terapeuta despre asta. Am să-i spun totul.

— Da, așa să faci. Și mai am o idee, spune Fee. Dacă vreodată simți că ai s-o faci, că vrei s-o faci, trimite-mi un mesaj și te sun imediat. Dacă sunt la muncă, le spun că am o urgență în familie. Pentru asta am creat parola, Mer.

— Cred că ai dreptate, spun. OK.

— Sunt alături de tine, surioară.

1990

Făceam prăjituri pentru că ne plictiseam și încercam să nu stăm în calea mamei. Fee era de treabă și mă lăsa să amestec cu o furculiță untul și zahărul, partea care ne plăcea amândurora cel mai mult.

— Ar trebui să avem o parolă, a spus în timp ce arunca la gunoi cojile de ouă.

— Ce?

O ascultam numai pe jumătate, fascinată de felul în care furculița trecea prin unt. Am făcut un model în carouri, am tăiat niște brazde lungi, apoi l-am împuns iar și iar.

— O parolă. Știi tu, ca la serviciile secrete.

— Pentru ce ne trebuie o parolă?

M-am întors și am luat o lingură de lemn cu care am netezit din nou suprafața.

— Pentru urgențe. Fee a scotocit în dulap, a scos cutia de cacao și a împins-o pe blat spre mine. Cinci linguri, nu mai mult.

— Știu, am pufnit. Am făcut prăjitura asta de un milion de ori. La ce te referi? Ce fel de urgențe?

— De-alea serioase.

— Nu sunt toate urgențele serioase?

Mi-a luat cutia de cacao și a început să adauge ea în compoziție.

— O să ai o urgență serioasă imediat dacă nu termini cu obrazniciile.

— Am dreptul să fiu obraznică cu tine, am spus. Nu ești șefa mea.

A ridicat din sprâncene.

— Ai căpătat curaj, surioară. Te-am instruit bine.

Am lucrat în liniște câteva minute, turnând ciocolata pe care o topiserăm mai devreme peste untul cu zahăr și cacao, apoi adăugând un pic de lapte, după care am amestecat, și am amestecat, și am amestecat, până când compoziția a devenit omogenă.

— „Tort de ciocolată”, am spus, când ea s-a apucat să întindă crema de unt pe primul strat de blat.

— Da, Meredith, asta este un tort de ciocolată, m-a ironizat Fiona.

— Nu – asta poate să fie parola noastră.

— Ce prostie! De câte ori o să te întreb dacă vrei să facem un tort de ciocolată, o să crezi că am o urgență.

— Nu, n-o să cred, nu sunt toantă. O să fac diferența.

A luat al doilea strat de blat și l-a pus cu grijă deasupra. L-am presat ușor, până când ciocolata a dat puțin pe dinafară. Am trecut fiecare câte un deget de jur-împrejurul tortului, apoi am lins crema dulce și lipicioasă.

— OK, a spus Fiona. „Tort de ciocolată” rămâne.

ZIUA 1.370

Vineri, 19 aprilie 2019

În ziua în care împlinesc patruzeci de ani, mă trezesc cu un bâzâit în urechi și cu Fred culcat pe pieptul meu. Îl împing cu blândețe într-o parte; miaună la mine iritat.

— E ziua mea, îi spun, gâdilându-l pe burtă.

Se îndepărtează de mine, nedumerit.

Îmi dau seama că bâzâitul vine de la telefon.

— Mulți ani trăiască! îmi cântă Sadie, pe un ton bizar, șoptit și strigat deopotrivă.

M-a pufnit râsul.

— Mulțumesc. Sunt încă în pat.

— Știu, spune. Sunt la tine în bucătărie. Mișcă-ți fundul ăla de patruzeci de ani încoace, Meredith Maggs. Și asigură-te că arăți decent. O să fac poze.

— Tu cum ești? Mă ridic în capul oaselor și mă întind după halatul de la capătul patului. Am timp să fac un duș?

— Îmi pare rău, dușul va trebui să aștepte. Mă chinui s-o țin pe Matilda să nu bage degetele în tortul tău.

Un cearșaf se întinde pe peretele bucătăriei, cu „La mulți ani la 40 de ani, Mer! Te iubim!” mâzgălit pe el, într-un roz-aprins. Tavanul s-a transformat într-un cer cu baloane roz cu auriu, și cel mai mare tort pe care l-am văzut vreodată tronează în mijlocul mesei, înconjurat de felicitări și cadouri. Mă uit la el, apoi la fețele radioase, nerăbdătoare ale lui Sadie, James și Matilda și izbucnesc în lacrimi.

— Vino încoace, bleago ce ești!

Sadie deschide brațele și mă trage strâns în grupul lor. Ne îmbrățișăm îndelung, apoi Matilda începe să sară în sus și-n jos și facem toți la fel, topăind și râzând în cercul nostru prin toată bucătăria.

— E timpul pentru tort! strigă Jamie.

— Da, e timpul pentru tort, spune Sadie și mă conduce spre masă. O să aduc lumânările. Tu apucă-te să desfaci cadourile. Avem numai o oră până când trebuie să-i duc pe ăștia la școală și la creșă – azi sunt în tura de zi.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, îi spun. Ești cea mai tare.

— Știu, spune, turnându-și o cană de ceai în fața mea. Dar și tu ești. Și acum ai patruzeci de ani! Cum te simți?

Ridic din umeri.

— De treizeci și opt?

Despachetez o lumânare frumoasă din ceară de soia, într-un suport de ceramică, un pulover bleu din cașmir, un lăncișor de argint, delicat, cu un talisman în formă de semilună.

— Și mai e ceva, zice Sadie și împinge o cutie mare spre mine. S-ar putea să ai nevoie de astea la un moment dat. Sper. Fața ei devine brusc serioasă. Haide, spune cu blândețe.

Desfac încet hârtia și scot capacul. Sunt lucioase și solide, făcute să dureze ani de zile, să facă față celui mai dificil teren. Și au șireturile portocaliu-aprins.

— Ghetе de drumeție, spun, trecându-mi degetele peste suprafața caldă, rugoasă. Ridic privirea la Sadie. Mulțumesc, articulez din buze numai, pentru că mi s-a pus un nod în gât.

Ea îmi zâmbește, apoi ne ciocnim cănila cu ceai.

După ce sting lumânările în urale entuziaste și ne mâncăm feliile uriașe de tort („Pentru numele lui Dumnezeu, să nu spuneți că ați mâncat tort la micul-dejun!”, murmură Sadie și șterge urmele incriminatoare de la gurile copiilor), probez ghetetele mele noi.

— Mă simt bine, îi spun lui Sadie. Totuși, trebuie să le fac rodajul înainte de a escalada Ben Nevis.¹⁴

— Măcar să bătătorești cărarea din grădină, îmi spune și mă îmbrățișează iar, după care inspectează hainele copiilor de firimituri și îi înfofolește în jachete.

Stau la ușa de la intrare, în ghetetele mele noi, și le fac cu mâna.

Mai am felicitări de deschis – un mic teanc ordonat pe care Sadie l-a pus la un capăt al mesei. Este una de la Tom, cu o pisică desenată, care poartă un coif și o insignă cu „40”, holbându-se cu ochi speriați la un tort aniversar. Mă face să râd.

În interiorul felicitării de la Celeste – pe față scrie „Ai 40 de ani și ești fabuloasă!” – găsesc un voucher la salonul ei. „Vino să te răsfeți... O meriți din plin!”

„O să încerc”, îmi spun.

Felicitarea de la mătușa Linda are pe față o vază cu flori imensă și un „40” și mai mare. Mesajul ei – „La mulți ani, Meredith! Mă gândesc deseori la tine. Cu drag, mătușa Linda” – îmi provoacă un mic fior, cu care nu prea știu ce să fac. Ating petalele cu sclipici – îmi amintesc de fardul de pleoape cu care se dădeau ea și mama când se duceau la dans în anii ’80.

De la mama și de la Fee n-am mai primit nici o felicitare de când am împlinit treizeci și șase ani, dar le recunosc imediat scrisul. Al lui Fee e mărunț și îngrijit, în timp ce majusculele mamei strigă la mine: „MEREDITH!”, de pe fața plicului. O iau mai întâi pe a ei și o deschid la repezeală, înainte de a mă putea răzgândi. Felicitarea e tot cu flori, dar fără „40” și fără sclipici. Și fără cuvinte înăuntru, în afară de cele scrise de ea, sub o bancnotă de zece lire: „Meredith, sper că ai o aniversare frumoasă la patruzeci de ani. Mama (Cumpără-ți ceva frumos când ieși din casă)”. O întorc pe partea cealaltă; are încă eticheta cu prețul. „99 penny”.

Mai fac un ceai înainte de a deschide felicitarea de la Fee, încercând să-mi dau seama dacă mă bucur că a făcut efortul acesta, dincolo de SMS-urile pe care mi le tot trimite. Uneori îi răspund, alteori, nu – încă mi se pare stânjenitor și ciudat. Am anulat ședința de astăzi cu Diane, pe de o parte, pentru că nu sunt sigură că vreau să fac terapie comportamentală de ziua mea, dar și pentru că nu sunt sigură că am energia necesară s-o pun la curent cu ce mi se întâmplă. Că mi s-a prăbușit lumea când mi-a fugit motanul. Că mi-am îndepărtat unul dintre puținii prieteni pentru că a întrezărit, doar pentru o fracțiune de secundă, acea parte din mine de care mi-e cel mai rușine. Că mi-am pierdut orice motivație de a deschide ușa casei, în ciuda progresului pe care îl făcuserăm.

Decid că nu-mi pot petrece ziua furioasă, mai ales într-o încăpere plină de baloane roz-aurii și cu bannerul meu personal hand-made. Așa că deschid felicitarea de la Fee. E una dintr-acelea personalizate, la care am văzut mereu reclame la televizor. Fotografia de pe față este una pe care n-am mai văzut-o. Eu cu Fee, când eram mici, suflând în lumânările torului aniversar. Mereu făceam așa – suflam amândouă în lumânări. Nu aveam petreceri, baloane sau bannere întinse pe pereți. Dar întotdeauna primeam un tort cu lumânări, iar entuziasmul era prea mare ca să nu-l împărtășim.

„Niciodată n-o să fii la fel de mare ca mine!!!”

Așa spunea mereu, făcând paradă, prevalându-se de avantajul ei de un an și jumătate de maturitate și înțelepciune. În ce moment s-au inversat

lucrurile și ne-am dorit să dăm ceasul înapoi în loc să-l grăbim înainte?

Sub urarea de „La mulți ani” tipărită, cuvintele ei spun: „Mi-e dor de tine”.

1993

Am știut că e ceva în neregulă de cum am pus piciorul în casă. Era prea liniște pentru o seară de duminică. În mod normal, când mă întorceam de la fast-food, Fee zdrăngănea prin bucătărie, cu muzica la maximum. Mama ori se uita la televizor, ori se pregătea să iasă. Acum însă, ușa bucătăriei dezvăluia încăperea goală, iar liniștea de la etaj era apăsătoare.

— Ai întârziat.

Am tresărit. Stătea în capul scării și fuma.

— A fost aglomerație. E vacanța de vară, am răspuns eu, prost dispusă. O să dai scrum pe covor.

— Dă-l dracului de covor! Unde e soră-ta?

Am privit-o fix.

— Habar n-am. Am fost toată ziua la muncă. Unde e fiică-ta?

— Mi-ai adus ceva? N-am mâncat nimic toată ziua.

— Nu mi-ai cerut nimic.

Luasem niște pește și cartofi prăjiți, dar îmi fusese atât de foame, încât mâncasem totul pe drum.

Scrumul crescuse periculos la capătul țigării. La cea mai mică mișcare din mână, s-ar fi împrăștiat pe toată scara. Îmi venea să-i iau țigara și să i-o îndes într-o nară. Clar eram prost dispusă.

— Chiar nu știi unde e Fiona?

— Nu, chiar nu știu unde e Fiona, a izbucnit.

— Trebuie să fac un duș.

Am așteptat să se dea la o parte, dar nu s-a dat. Am oftat adânc și m-am înghesuit pe lângă ea.

— Ești împuțită.

Cuvintele ei m-au pocnit din spate înainte să ajung la ușa dormitorului.

M-am uitat la dezordinea lăsată de soră-mea. Coji de pâine prăjită pe o farfurie și zaț întunecat într-o cană. Conținutul trusei de machiaj răsturnat pe patul nefăcut. Un maldăr de haine aruncat pe podea. Toate mărunțișurile peste care pășeam și pe care le ocoleam și le aruncam cu regularitate din patul meu, bombănind că n-au ce căuta acolo și că de ce nu poate niciodată să-și țină lucrurile în partea ei de cameră. Începusem să simt o apăsare în piept. Voiam să fie acolo, în harababura aceea. Voiam s-o muștruluiesc în

legătură cu asta, așa cum făcusem de dimineață, când mă grăbeam să ajung la timp la muncă.

Am deschis ușile dulapului și am răsuflat ușurată când i-am văzut puloverul verde, geaca de camuflaj cu petice la coate și rucsacul din denim. Oriunde ar fi plecat, nu se dusesse prea departe.

— Ce-ai făcut?

Mi-am încrucișat brațele peste tricoul mototolit.

Bea vin roșu și se uita la televizor, cu sonorul dat încet.

— Ce-ai făcut?

M-am silit să vorbesc tare – nu-mi stătea în fire.

M-a privit cu coada ochiului.

— N-am făcut nimic. Soră-ta e nebună. Credeam că tu ești aia nebună, dar nu mai sunt atât de sigură.

— Ești o mincinoasă.

M-am ferit la timp, cu o secundă înainte ca paharul de vin să se spargă de perete, deasupra capului meu.

— Nu mi-e frică de tine, i-am spus, iar ea a izbucnit în râs.

Am trântit ușa în urma mea și am plecat repede, fără să am idee unde mă duc. Am cotit, am trecut pe lângă școală, prin spatele magazinului, apoi m-am întors pe același drum. O oră mai târziu, eram în parc. Era pustiu, în afară de cineva care se dădea încet în leagăn. Imediat cum am pus la un loc toate piesele – părul drept, blond, coapsele subțiri, umerii înguști, blugii rupți în genunchi – am rupt-o la fugă.

A ridicat ochii și m-a privit cum alergam spre ea. I-am făcut cu mâna și am încercat să maimuțăresc un atlet în alergare, ca s-o fac să râdă, ridicând genunchii cât puteam de sus. Ea se uita pur și simplu la mine. Fața ei arăta altfel. Abia când am fost la câțiva pași de ea, mi-am dat seama că era roșie și umflată. S-a uitat în altă parte.

M-am oprit în dreptul ei.

— Fiona Maggs, ce se întâmplă?

A ridicat din umeri.

— Mai nimic.

— Nu arată ca și cum ar fi nimic.

I-am întins mâna. Mi-a luat-o, încleștându-și degetele în jurul palmei mele, dar a rămas în leagăn. Am stat așa, fără să vorbim, până când și-a

întors din nou fața umflată spre mine.

— Fee.

— Nu, Meredith. Taci.

— Ce faci aici?

— Nu știu. Aveam nevoie de aer.

N-o mai văzusem pe sora mea atât de dărâmată. Ea era cea puternică. Nu era genul care să stea într-un leagăn, în parc, de una singură. Asta era ceva ce aș fi făcut eu.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o, iar ea a ridicat din umeri. Bine, s-a întâmplat ceva. Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. Dar vino acasă. Te rog. Ai de strâns niște coji de pâine.

A râs, dar a zis:

— Nu încă.

— OK. M-am uitat în jur. O să stau și eu aici. Te aștept.

I-am simțit privirea în timp ce mă îndreptam spre un mic carusel pentru copii. S-a mișcat puțin când m-am așezat și mi-a amintit cum mă simțeam când eram mică și Fiona mă învățea până când începeam să țip să mă oprească.

După câteva minute, a venit lângă mine. M-am tras puțin, ca să-i fac loc.

Ne-am întins pe spate, cu picioarele atârinate peste margine, și am împins în tartan până am început să ne învățăm. Ținându-ne de mână, ne-am lăsat în voia amețelii.

— Îmi pare rău, a zis ea cu un oftat când, în cele din urmă, caruselul a încetinit.

Mi-am încordat stomacul până a încetat să-mi mai bolborosească.

— Pentru ce?

— Pentru că n-am fost acolo când ai ajuns acasă. Sunt sora ta mai mare. E treaba mea să am grijă de tine.

— Nu, nu este, i-am spus. Avem grijă una de alta.

Am lăsat în urmă parcul întins și ne-am întors la casa noastră mică, la viețile noastre mici. Învăluite într-o tăcere confortabilă, priveam la picioarele noastre cum pășeau în cadență și simțeam cum ni se ating brațele, legându-se pe lângă corp. Am ajuns la ușa casei tocmai când soarele apunea peste oraș.

ZIUA 1.371

Sâmbătă, 20 aprilie 2019

Port ghetele noi de la Sadie, proiectate pentru drumeții pe drumuri desfundate și cățărat pe dealuri. Picioarele mele se simt în siguranță, chiar dacă în rest cam tremur. Merg la ușa din față și respir adânc înainte de a păși afară. „Am patruzeci de ani și port ghete de drumeție”, îmi spun cu fermitate. „Pot să merg până la capătul aleii din grădina mea.” Gândul la petrecerea de ziua lui Celeste – peste numai șase săptămâni – stă la pândă în mintea mea.

Mai întâi o văd pe cea blondă; e la marginea interioară a trotuarului, cel mai aproape de fereastra mea. Pare cam de doisprezece ani, dar poate să fie mai mică. E greu de spus în ziua de azi. Merge braț lângă braț cu altă fată – puțin mai mică și cu părul mai închis la culoare. Merg în același pas, așa cum fac persoanele care se cunosc bine. Așa cum fac surorile.

Le văd și acum din pragul ușii mele, cu codițele legănându-li-se la spate, fără să se țină de mână, cu brațele atârându-le pe lângă corp. Fără griji. Mă întreb dacă oamenii ne priveau pe mine și pe Fee mergând împreună pe stradă și zâmbeau în sinea lor, gândindu-se că n-avem nici o grijă pe lume.

Cele două fete au dispărut. Fac câțiva pași ezitanți pe alee și le văd din nou. Cu cât se îndepărtează ele, cu atât înaintez și eu spre trotuar. La capătul aleii, am o imagine completă asupra lor, până când dispar după colțul străzii. Decid că sunt surori și că se întorc într-o casă fericită.

Nu știu sigur cât timp stau la capătul aleii. Știu că nu pot să merg mai departe, dar e în regulă. Stau destul cât să văd o femeie mai în vârstă, pe care n-am mai văzut-o până acum, trecând la câțiva centimetri de mine. Mă uit la ea, gata să zâmbesc și poate să schimb câteva cuvinte amabile, dar nu mi oferă șansa. E complet concentrată la treaba ei, privind drept înainte prin ochelarii cu lentile groase, cu corpul ei ostenit, încovoiat spre pământ.

O privesc cum parcurge drumul lung, anevoios, până la o casă aflată puțin mai încolo, unde dispare după o ușă cafenie, care se trăneste în urma ei. Și ea a fost cândva o fetiță și poate că părul ei cărunț a fost odată blond ca soarele și s-a legănat într-o codiță pe când trecea pe stradă cu sora ei.

În seara aceea, când stau încovrigată cu Fred pe canapea și noua lumânare primită de ziua mea umple camera cu aromă de vanilie și ylang-ylang, îi trimit un SMS surorii mele, pentru că simt că asta vreau să fac.

Am patruzeci de ani, dar niciodată n-o să fiu la fel de mare ca tine, îi scriu.

ZIUA 1.372

Duminică, 21 aprilie 2019

În visele mele, călătoresc – spre locuri străine nedeterminate, cum ar fi oceanele vaste, cu valuri colosale, cum n-ai să vezi niciodată pe coastele scoțiene. Mă reped neînfricăta spre ele, privind apa cum îmi trece pe deasupra capului. Dar imediat sunt din nou acasă, spălându-mi sarea de pe corp, în baia mea verde-lime.

Azi-noapte, am auzit valurile spărgându-se în depărtare, dar eu mă aflu într-o grotă urât mirositoare. N-aveam lanternă, așa că nu vedeam nimic. Rucsacul din spinare era atât de greu, încât curelele lui subțiri îmi intrau în carne. Oricât de mult încercam, nu puteam să-l dau jos. Clătinându-mă sub greutatea lui, în întuneric, încercam să nu respir pe nas. Povara era prea grea și, tocmai când am simțit că mi se înmoaie genunchii, brațele unui bărbat m-au prins și mi-au îndepărtat cu grijă rucsacul.

M-am trezit înainte de a apuca să-i văd fața.

ZIUA 1.377

Vineri, 26 aprilie 2019

Beau o cană de ceai la fereastră și îmi omor timpul înainte de a mă apuca de lucru, când îi văd capul și umerii deplasându-se rapid, mult mai rapid decât m-aș fi așteptat chiar și din partea unui copil de zece ani. Apoi dispar din raza mea vizuală. Bat în geam. Nu reappare, așa că las cana de ceai și mă reped să deschid ușa de la intrare.

— Jacob, ești OK?

Îmi răspunde, dar nu înțeleg ce spune de după zid. Mă uit în jur. Nu văd pe nimeni altcineva. Respir adânc și îmi încălț adidașii. Am fost afară cu șase zile în urmă, așa că pot s-o fac și acum.

Sunt la jumătatea aleii, când capul băiatului se ivește din spatele zidului.

— Bună, Meredith. Ce faci? Tocmai am căzut de pe skateboard.

— Te-ai lovit?

Ne întâlnim la jumătatea aleii.

— Neah... E doar o julitură.

Arată spre sângele care-i curge de la cot. Încerc să nu zâmbesc.

— Ești un băiat curajos. Ce-ar fi s-o curățăm un pic și să-ți punem un platură?

Se gândește la propunerea mea.

— Cred c-ar fi OK.

— Ești sigur? Crezi că un fursec ar ajuta?

— Da, poate. De care?

— Cu umplutură de ciocolată.

Zâmbește larg.

— Perfect, atunci.

— Mă întorc în două minute.

Când revin afară, aducând cutia cu fursecuri și trusa de prim ajutor, îl găsesc așezat pe zidul grădinii mele, inspectându-și genunchii.

— Am mai găsit sânge, îmi spune.

— Păi, bine că am venit cu provizii, zic și îi dau cutia. Uite, ia astea. Să-mi spui dacă-ți plac.

Plescăie în timp ce îi șterg cotul și genunchii.

— Bun, fraged.

— Numai cât trebuie de fraged? Nu prea mult?

Se gândește un pic.

— Poate ar trebui să mai mănânc unul ca să fiu sigur.

— Pare o idee bună. Scormonesc prin trusa de prim ajutor după plasturi. Deci asta e un skateboard nou?

— A rămas mic pentru vărul meu, spune cu gura plină. Mama o să turbeze. Mi-a zis să-mi pun genunchierele. Dar nu sunt deloc cool.

— Poate, dar te ajută să nu te lovești. Apăs ușor un plasture pe rana din genunchi. Dar, cum ai zis și tu, sunt doar niște julituri. O să se vindece imediat.

— Mulțumesc, Meredith. Ești o soră medicală bună, zice și sare de pe zid. Vrei să vezi o șmecherie?

— Sigur.

Iau un fursec și mă așez pe zid, unde a stat el înainte. Nu-mi aduc aminte când am mai stat pe un zid, bălăbănind din picioare și cu ceva dulce în mână. Poate niciodată. Îl privesc cum își îndoaie genunchii și sare, făcând capătul plăcii să se ridice în aer.

— Asta se numește un *ollie*, spune. Meseriașii sar sus de tot. Dar eu sunt abia un începător, evident.

— O să fii și tu meseriaș numaidecât.

Ridică din umeri.

— Ascultă, eu trebuie să intru în casă și să mă apuc de lucru. Dar... vrei să iei tu fursecurile? Pentru tine și fratele tău? Le las aici, pe zid, până pleci acasă?

I se luminează ochii.

— Da, te rog. Dar frate-miu nu primește. E cât un porc. O să le păstrez sub pat.

Râd.

— Promite-mi că i le dai mamei tale.

Dă ochii peste cap.

— Promit.

— Mă bucur că ne-am văzut, Jacob.

— Și eu, Meredith.

— Dacă mai capeți vreo julitură, știi unde mă găsești.

— Dap.

Chiar trebuie să mă apuc de lucru. Dar îmi place să stau pe zid, bălăbănind din picioare. Mai rămân câteva minute și mă uit după Jacob, care se îndepărtează pe stradă, exersând diferite figuri, cu diferite grade de reușită. Din când în când se uită spre mine și eu îl încurajez, făcând semn cu degetul mare în sus. Mă trag pe marginea zidului și îmi dau seama că pot să ating trotuarul cu vârfurile picioarelor. Dintr-o mișcare, aș putea să fiu în picioare, pe o suprafață cu nimic diferită de aleea mea. Dar decid că asta nu se va întâmpla astăzi, nu în fața lui Jacob, și îmi trec picioarele înapoi, pe partea sigură a zidului. Mă întorc în casă, lăsând în urmă cutia cu fursecuri.

ZIUA 1.385

Sâmbătă, 4 mai 2019

Lucrez la o porțiune deosebit de dificilă a cerului care se întinde peste Ponte Vecchio, cercetând cu luare-aminte masa, în căutarea unei piese care să aibă exact nuanța aceea de albastru, cu o idee de lila, când sună telefonul.

— Bună, îngeraș.

Inspir adânc.

— Bună, mamă. Ce faci?

— Păi, am avut și zile mai bune. Stăteam aici și mă gândeam: unde s-a stricat totul? Cum Dumnezeu mi-am ajuns așa? Singură-cuc într-o sâmbătă seara. Dacă n-ar fi sora ta, n-aș avea pe nimeni. Pe nimeni! se lamentează, în timp ce eu continui să mă uit după piesa lipsă din cerul italian. M-ai auzit, Meredith?

— Da, mamă.

— Și nu-ți pasă? Nu dai nici un ban pe biata ta mamă?

Oftez.

— Ce-ai vrea să fac eu, mamă?

O aud trăgând adânc din țigară și suflând zgomotos fumul. Parcă-i și văd buzele țuguiate, buricele degetelor îngălbenite în jurul unghiilor exagerat de lungi, părul țeapăn, decolorat cu apă oxigenată. A fost cândva o femeie frumoasă – pe dinafară, cel puțin.

— Să nu mă aștept prea curând la o vizită din partea ta?

— Nu, mamă. Îmi pare rău.

— Ha! Scutește-mă cu scuzele. Stai acolo, încuiată în căsuța ta, Meredith, cu puzzle-urile tale triste și cu motanul tău trist. Știi câtă rușine ai adus pe capul familiei ăsteia?

„Nu, dar sunt sigură că o să mă informezi tu”, zic în gând. Mă simt ciudat, de parcă tocmai aș fi băut patru cafele espresso. Închid ochii și încerc să mă imaginez pe Ponte Vecchio, minunându-mă de frumusețea soarelui reflectat de apele râului Arno.

Nu merge. Simt telefonul greu în mână. Îl pun pe masă, lângă puzzle-ul aproape terminat, și apăs pe difuzor.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru sora ta. Vocea mamei sună aspru și inoportun în bucătăria mea. Dacă nu era ea, nici nu cred că aș mai fi fost aici. Aș fi murit de singurătate și nimeni n-ar fi știut.

— Nu te vezi cu mătușa Linda?

— Nu e mătușa ta, toanto. Și nu, n-am mai văzut-o de câteva luni. Își petrece jumătate din timp în Spania acum, că e cuplată cu căcănarul ăla de Tony de la casa de pariuri.

— Bravo ei, murmur eu.

Nu mă pot abține.

— Soră-ta a trecut ieri pe aici, de fapt. Cu Lucas.

Asta mă lovește ca un val.

— Cu Lucas?

— Da, Meredith. Cu Lucas. Soțul ei, Lucas, punctează ea, pe un ton arogant, apoi trage din țigară. A, nu știai? S-au împăcat. Totul a fost o mare neînțelegere.

O falsă drăgălășenie îi îmbracă cuvintele. Îi cunosc bine trucurile, dar chiar și așa, întotdeauna reușesc să lovească în plin.

— Sigur.

— E o veste minunată, nu-i așa? Sunt atât de fericită pentru ei! Și mândră. Una dintre fiicele mele este într-o relație, se ține de un job și face ceva cu viața ei.

Nu pot să-mi dau seama dacă minte; niciodată n-am putut. Nu știu ce e mai rău: că Fiona s-a întors la Lucas sau că mama găsește o asemenea plăcere evidentă în a- mi da vestea, indiferent dacă e adevărată sau nu. Simt tensiunea crescându-mi, în maxilare, în tâmples, între ochi. Nu mai văd clar piesele de puzzle.

— Și eu am un job, mamă.

Încerc să mă concentrez din nou pe ceea ce știu.

— A, da... micul tău hobby cu scrisul. Uit mereu. Ai câștigat vreun premiu în ultima vreme? zice, dar tăcerea mea o irită. Of, pentru Dumnezeu, Meredith! Nu știi de glumă? Încerc să încălzesc atmosfera. N-ai avut niciodată simțul umorului, nu-i așa? N-am putea să facem și noi haz de necaz? Nu ți se pare ridicol să stăm amândouă singure într-o seară de sâmbătă? Am putea să stăm împreună, să vorbim despre vremurile bune.

— Ca ziua în care soțul Fionei m-a violat în bucătărie, vrei să zici?

— Va trebui să încetezi cu poveștile astea, îngeraș.

— M-a violat, repet, cu glas tremurând.

— O, Meredith! De ce încerci să-i distrugi viața?

Deseori oamenii spun: „Am rămas fără cuvinte”, după care scuipă un torent de vorbe ca să-i convingă pe cei din jur cât de șocați/ supărați/ entuziasmați sunt. Dar în momentul ăsta, eu chiar mi-am pierdut abilitatea de a vorbi. Strâng pumnii, satisfăcută de durerea ascuțită pe care mi-o provoacă unghiile care mi se înfig în palme și mă distrag pentru scurt timp de la durerea emoțională.

Vocea mamei răsună în continuare, dar cuvintele ei nu mai au sens. Ridic telefonul de pe masă și-l arunc cât colo, în cealaltă parte a camerei.

ZIUA 1.386

Duminică, 5 mai 2019

Toată ziua îmi spun că mama minte, dar nu pot să mă scutur de îndoiala supărătoare care-mi stăruie în adâncul minții. Pentru că am nevoie disperată să mă gândesc la altceva, îmi comand o ținută nouă pentru aniversarea lui Celeste, căci e prima mea petrecere după ani de zile, iar asta merită ceva special. Parcurg pagini întregi cu rochii, ceea ce se dovedește a fi un mod destul de bun de distragere a atenției, atât de la îndoiala care mă sâcăie, cât și de la vocea care-mi șoptește în ureche că este aberant să mă gândesc, fie și pentru o secundă, că o să merg la petrecere. „Dar vreau să merg”, mă răstesc la mine în gând, ca și cum să vrei e tot ce contează. „Doar cu vrutul nu obții nimic”, obișnuia mama să spună.

Oricum, îmi cumpăr o ținută. Renunț la o rochie și optez pentru o salopetă, ceva ce n-am mai purtat niciodată, dar am văzut de multe ori la televizor și pe internet.

Singura mea îngrijorare este cu mersul la toaletă, dar sunt sigură că o să-mi dau seama cum se face. Celeste ar putea să vină cu mine și să țină de mâneci ca să nu le târăsc pe jos. Suntem oare în punctul în care să ne putem înghesui amândouă într-o cabină de toaletă? Cred că am putea fi după câteva pahare de vin. Cu Sadie, mi se întâmpla mereu, când cutreieram diverse puburi din Glasgow. Ne scutea de câteva minute de stat la coadă, iar una dintre noi putea ține afară intrușii, dacă ușa era defectă. Întotdeauna râdeam de mă spărgeam cu Sadie, în serile acelea din altă viață.

Încă nu i-am spus lui Sadie despre petrecere. Ar fi prea multă presiune suplimentară. Va fi destul de rău s-o las baltă pe Celeste dacă nu reușesc să merg, fără s-o mai dezamăgesc în plus și pe Sadie. Diane știe, dar ei îi plătesc cincizeci de lire pe oră pentru onoarea asta, acum, că ședințele subvenționate mi s-au terminat. Ultima dată când am vorbit, a pus în discuție decizia mea de a nu-i spune celei mai bune prietene.

— Sadie e cel mai puternic sprijin al tău, a subliniat. Cred că te-ar putea ajuta cu asta într-o mulțime de feluri, indiferent dacă te duci sau nu. Poate chiar ar putea merge cu tine.

Am încuviințat din cap și am schimbat subiectul. Diane știe meserie, dar nu înțelege totul. Nu le-am prezentat-o pe Sadie lui Celeste sau lui Tom pentru că n-am știut cum să pun laolaltă viața mea de dinainte și cea de după într-un fel care să nu-mi dea transpirații reci.

După ce mi-am comandat salopeta, o pereche de sandale și un clutch micuț și drăguț, tastez numărul de telefon al lui Fee. Nu răspunde. Mai sun de unsprezece ori, ca o hărțuitoare, dar tot nu răspunde.

Tocmai am pus cartea jos și am stins veioza de pe noptieră, când îmi vibrează telefonul.

— Meredith! spunea ea, în șoaptă. Am vrut să te sun.

— Păi, eu nu te-am oprit, am spus tăios.

— Știu.

— Te-ai împăcat cu Lucas?

— Meredith...

— Te-ai împăcat cu Lucas?

— Nu... nu chiar.

— Nu chiar? Ce dracu' vrea să-nsemne asta? Ori da, ori ba. Și dacă da, asta e ultima convorbire pe care o avem, îți jur.

Nu zice nimic. Aud niște zgomote înfundate, vocea altcuiva.

— Trebuie să închid, spune. O să aduc tort de ciocolată mâine.

Și astfel, apelul se încheie. *Tort de ciocolată.*

Înghit în sec, alungându-mi panica, și aprind veioza. O sun înapoi. Intră direct căsuța vocală și mă invită să las un mesaj.

Degetele mele aleargă pe tastatură: Te agresează?

Patrulez în jurul camerei următoarele patru minute, până când răspunde:

Nu în momentul ăsta.

Unde e?

A adormit.

Fee, pleacă de acolo.

Și unde să mă duc?

Aici. Vino aici.

Ești sigură?

Normal că sunt sigură. Cheamă un taxi. Acum. xx

OK. xx

N-a mai rămas nimeni peste noapte la mine acasă de mai bine de un an, de când Sadie a băut prea mult gin și și-a petrecut toată noaptea în baie, vomitând. Trag canapeaua extensibilă din încăperea care ar putea servi drept cameră a copilului sau birou, dar nu și-a depășit niciodată condiția de depozit pentru piese de mobilier desperecheate. Deschid fereastra ca să intre un pic de aer și șterg praful de pe pervaz cu mâneca bluzei de pijama. Lui Fee nu-i pasă de chestiile astea, însă mie, da. Mă duc jos, pun apă în fierbător, apoi mă așez pe bancheta de lângă fereastră, cu genunchii strânși la piept, și aștept.

Taxiul, cu farurile sale orbitoare, trage pe aleea din fața casei mele. Nu aștept ca Fee să bată la ușă; deja țin ușa deschisă, când ea ajunge la capătul cărării din grădină. Și-a tras gluga de la hanorac, deși nu plouă. Când e la câțiva pași de mine, îi văd semnele întunecate de pe o parte a feței. Cu cât e mai aproape, cu atât se conturează mai clar.

— O, Fee! Ce ți-a făcut?

Nu spune nimic. Deschid brațele și cade la pieptul meu, plângând.

Nu e o vânătaie proaspătă, deci nu pot face prea multe în privința ei.

— Nu arată așa de rău dacă-mi dau cu fond de ten, spune și bea din ceai.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Ca de obicei. Prea multă bere. I-am răspuns agresiv. Nici măcar nu-mi amintesc despre ce era vorba.

— De când...?

Nu pot să-mi iau ochii de la vânătaia din jurul ochiului ei stâng. Sunt cele mai închise nuanțe de mov, verde și roșu, ca o pată de petrol. E așa o versiune perfectă de ochi învinețit, încât aproape că pare o făcătură.

— Partea fizică... de vreo doi ani. Restul... de mult.

O iau de mână.

— Trebuie să fii epuizată. Hai la culcare, mai vorbim mâine.

Și-a adus periută de dinți, dar pijama, nu. Îi dau pijamaua mea preferată, cea în carouri, alb cu un roșu cald, și o pereche de șosete albe moi.

— Picioarele tot reci le ai noaptea?

— Da, uneori.

Mă foiesc agitată pe la ușa băii până iese, gândindu-mă că s-ar putea să am lucruri noi de aflat despre femeia asta, dar se pare că știu încă exact cine

este în adâncul sufletului ei.

Odată ce s-a instalat și am verificat ușa din față și pe cea din spate, mă duc și eu la culcare. La ora patru dimineața, sunt încă trează. Îmi iau perna și plapuma și mă furișez în camera de rezervă. Improvizez un pat pe podea și dormim amândouă până la prânz.

ZIUA 1.387

Luni, 6 mai 2019

- Meredith, nu pot să stau aici pentru totdeauna.
Continui să spăl vasele rămase de la prânz.
- Știu asta. Dar nu poți nici să te duci înapoi la el.
- N-o să mă duc.
- A încercat să ia legătura cu tine?
- Opt apeluri pierdute.
- Închide telefonul și mai stai o noapte, îi spun. O să ne gândim ce e de făcut.
- Vreau să sun la poliție, spune. Și nu doar pentru mine.
- N-o face pentru mine. Eu n-am de gând să re trăiesc ce s-a întâmplat în seara aia.
Pun ultimul bol în scurgător și storc buretele.
- Mer, zice și îmi atinge ușor brațul. De ce n-ai făcut-o tu? De ce n-ai sunat la poliție?
- Deschid robinetul și las apa rece să-mi curgă pe palme, până când simt niște furnicături plăcute. Măinile ei pe brațele mele mă iau prin surprindere. Mă întoarce blând cu fața spre ea. O privesc și tot ce văd e vânătaia.
- Nu-mi vine să cred că mă întrebi așa ceva.
- Vocea mi se oprește în gât când îmi imaginez mâna lui lovind-o peste obraz, aceeași mână care lăsase cinci urme roșii pe umărul meu.
- Îmi pare rău. Și ei i se curmă vocea. Meredith, îmi pare atât de rău!
Ridic din umeri și îi refuz scuzele.
- Îți dai seama ce înseamnă asta, să vorbești cu poliția? E un pas important. Ești sigură că ești pregătită pentru așa ceva?
- Da, spune fără ezitare. Sunt sigură.

Stau întinsă în pat și mângâi burtica moale a lui Fred. N-am fost niciodată atât de obosită. Din când în când, o aud pe sora mea umblând pe la parter. Nu știu cum pot să-mi doresc să-mi revendic spațiul, dar și să fiu alături de ea în același timp. Mă imaginez împărțită în două – o tăietură zimțată pe mijlocul corpului meu. O piesă imperfectă de puzzle.

Când mă hazardez să merg la parter, o găsesc trântită pe canapea, zapând la televizor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, îi spun încet. Dar vrei să ne uităm la un film? o întreb, și ochii i se luminează. Alege tu, o îndemn, și mă așez în celălalt capăt al canapelei, cu o pernuță de catifea în brațe, iar ea caută până dă peste *Vrăjitorul din Oz*. Pe bune?

— Da.

Brusc, am zece ani și ne uităm la Dorothy cum pocnește din călcâie, într-o înregistrare veche, pe casetă video.

— Îți amintești acel Halloween când m-ai costumat în Toto?

Râde.

— Păi, aveam nevoie de un câine.

Ne uităm la film de la capetele opuse ale canapelei. Fred îmi sare în poală; îl mângâi pe cap până simt că adoarme. Până să ajungă Dorothy Gale în Orașul de Smarald, adoarme și Fee. O învelesc cu o pătură, cu grijă să n-o trezesc, apoi mă uit la restul filmului. Canapeaua mea n-a mai fost niciodată atât de caldă.

ZIUA 1.388

Marți, 7 mai 2019

Sosesc doi polițiști, un bărbat și o femeie, cu fețe sincere, serioase. Îi conduc în living.

— Vrei să...? Îi șoptesc lui Fee.

— Nu, e în regulă.

Clatină din cap și închide ușa în urma lor.

Două ore mai târziu, se aude ușa din față închizându-se. Continui să amestec în supă până când îi aud vocea.

— S-a făcut. Se duc să-l salte chiar acum.

— Au de gând să-l pună sub acuzare?

— Așa cred. Par destul de siguri că au suficiente probe.

O privesc fix.

— Păi, toate dovezile de care au nevoie sunt pe fața ta.

Coboară privirea.

— Nu doar pe fața mea.

O privesc cum își încrucișează mâinile peste pântec și totul devine clar.

— O, Fee... copilul?

Nu pot să spun cuvintele altfel decât în șoaptă, dar tot par să reverbereze în toată casa. Își mușcă buza.

— S-a întâmplat atât de repede!

— Vorbește-mi, îi zic și o trag spre mine. Sau nu. Cum vrei tu. Eu sunt aici. Întotdeauna.

— Mulțumesc, murmură în umărul meu. Rahat! Ce porcărie!

— O s-o scoatem la capăt, îi spun, și pentru prima dată chiar cred asta.

— Cineva o să mă contacteze mai târziu ca să-mi spună ce se întâmplă.

Dacă e sigur să merg acasă.

Simt nevoia să înghit în sec, dar și asta cere un efort mai mare decât ar trebui. Mă întorc să amestec încet în supă, uitându-mă cum bolborosește. Sting focul, încercând să-l ignor pe cel care se aprinde în pieptul meu.

— De ce n-ai vrut să intru și eu, să fiu cu tine?

— N-am vrut să auzi ce-mi face... ce-mi făcea.

Văd reflectată în fereastra bucătăriei o formă întunecată, care vine spre mine. Închid ochii și încerc să respir prin durere.

— Vrei supă?

— Meredith.

Îmi pune o mână pe umăr și tresar. Ca și cum aș fi uitat că e aici.

Scap lingura de lemn, care îmi lasă o pată de sos pe blugi, înainte de a ateriza pe podea.

La fiecare împingere, geme. Mă strânge tot mai tare de umeri. Mă îngrozește – totul mă îngrozește. Că ar putea intra cineva. Plec capul, îmi strâng coatele pe lângă corp. Orice, numai să mă fac cât mai mică.

Deschid gura, dar nu iese nici un sunet. Îmi tremură mâinile. „Am un atac de panică”, îmi spun, sau poate că îi spun surorii mele. „Am un atac de panică. Simt că mor, dar n-o să mor.”

Mă înfig bine pe picioare și îmi frec coapsele cu mâinile, în sus și-n jos. Podeaua e tare, materialul blugilor e rezistent și moale. Inspir încet și adânc, expir încet și adânc.

Când mă întorc în cameră, o las pe sora mea să mă strângă în brațe îndelung.

Polițista se întoarce. E scundă, cu tenul palid și pistruiat, cu păr castaniu, strâns la ceafă într-un coc îngrijit. Ne spune că Lucas a fost arestat sub învinuirea de atac deosebit de grav. Ne spune că i s-au comunicat drepturile, a fost interogat, va fi reținut peste noapte în arestul poliției și va fi prezentat a doua zi în instanță. Probabil că va pleda nevinovat și va fi eliberat pe cauțiune, spune ea, dar dacă se apropie de Fee, va fi arestat din nou până la proces.

— Dacă vine peste noi? șoptesc.

— Dacă ia legătura cu vreuna din voi, trebuie să sunați la serviciul de urgențe. Chiar și dacă trimite numai un mesaj. Sau sunați-mă pe mine. Aveți numărul meu.

— Când o să fie procesul? întreabă Fee, pălind la față, pe sub vânătași.

Unele dintre porțiunile mai întunecate au fost înlocuite de nuanțe mai deschise de galben și maro.

— Ar putea fi peste șase luni, spune polițista.

Are ochi mari, blânzi. Mă întreb ce orori or fi văzut prin orașul nostru.

— Ce-o să se întâmple cu el? o întreb.

— Asta nu pot să vă zic, ne spune cu regret. O amendă, probabil. Poate și câteva luni de închisoare. Depinde cum se poartă de acum și până atunci.

Înainte de a pleca, îi înmânează lui Fee un teanc de pliante.

— Aș vrea să putem oferi tuturor victimelor protecția de care au nevoie, spune ea, scuzându-se. Dar aici aveți niște servicii locale care ajută persoane venite din relații abuzive.

— Să nu te întorci acolo, spun în timp ce o privesc pe polițistă cum pleacă. Stai aici. Cu mine.

— Trebuie să mă duc după lucruri, Meredith. Înainte să iasă. N-am încredere că o să păstreze distanța.

— Nici eu, îi spun.

Mă duc să fac un ceai și, când mă întorc, o găsesc plângând pe bancheta de la fereastră.

— Trebuia să fac asta cu ani în urmă, zice, printre suspine.

— Să nu spui asta niciodată. Nu spune „trebuia”.

Mă strânge de braț.

— Ești mai puternică decât crezi, Mer.

Îi ating chipul desfigurat cu vârful degetelor.

— N-o să te mai atingă niciodată.

Îmi trimite un SMS: Am ajuns. Sunt la Shirley.

O sun imediat ce-mi intră mesajul, ca o mamă hiperprotectoare.

— Voiam doar să mă asigur, îi spun. Ți-ai luat tot ce-ți trebuie?

— N-am luat multe. Dar am dat jos televizorul cu ecran plat, de pe peretele din living. L-am cumpărat pentru el, deci consider că mi se cuvine. În afară de asta, doar hainele mele și câteva lucruri personale. N-am nevoie de prea multe. Un nou început, cum se zice, declară ea, deși știu că nu se simte atât de tare pe cât vrea să pară. Sunt epuizată, recunoaște. Tocmai m-am târât în camera de oaspeți a lui Shirley, alături de televizorul meu cu ecran plat.

— Mi-e dor de tine, îi spun.

— Știu, îmi răspunde. Dar asta e decizia corectă. Dacă aș sta cu tine, aș putea să nu mai plec niciodată. Și te-aș scoate din minți. Am rămas tot o vacă dezordonată.

Știu că nu asta e motivul pentru care a plecat. O ia încet, conștientă că am nevoie de timp să mă obișnuiesc cu situația. În plus, bănuiesc că vrea să mă protejeze de Lucas. Dacă ea nu e aici, nici el n-are motive să fie. Ani de zile, a fost o amintire respingătoare, dar nu o amenințare efectivă. Acum a redevenit real.

— A încuiat Shirley ușa din față? Și pe cea din spate?

— Da. Și mai are și un soț de nouăzeci de kilograme, care lucrează la Barlinnie.¹⁵ Practic, am propriul bodyguard.

Mă relaxez puțin.

— Bun!

— Te rog, nu-ți face griji.

— Să-mi spui să nu-mi fac griji e ca și cum mi-ai spune să nu respir.

— Știu. Atunci, încearcă să-ți faci mai puține griji. Nu-ți priește.

— Stai un pic, îi spun. O să te pun pe difuzor, ca să-mi iau pijamaua și mă spăl pe dinți.

Cască.

— Grăbește-te. Sunt frântă.

Trei minute mai târziu, sunt în pat. Pun telefonul pe perna de alături și stâng veioza.

— Fee?

— Îhm...

— Mulțumesc.

— Pentru ce dracu'?

— Pentru că te-ai întors la mine.

— Păi, mulțumesc că m-ai primit, mormăie.

Respir adânc, din diafragmă, trăgând aerul pe nas și dându-l afară pe gură, cu o mână pe piept și cu cealaltă pe stomac.

— Ce zgomotos! zice Fee.

— Respiră cu mine, îi spun. E relaxant.

— Aoleu! O să mă pui să fac și incantații pe urmă.

Râd.

— Întinde-te pe spate și pune o mână în capul pieptului. Pune cealaltă mână imediat sub cutia toracică, inspiră încet pe nas, dar folosește-ți stomacul. Pieptul nu trebuie să se miște deloc. Încearcă. Inspiră încet, nu uita, îi spun, în timp ce fac și eu exercițiul de respirație, simțind stomacul cum îmi împinge ușor palma. Apoi strânge mușchii abdomenului în timp ce expiri pe gură. La fel de încet.

— E o grămadă de ținut minte, bombăne.

— Continuă. O să devină mai ușor.

Îmi imaginez că Fee și cu mine respirăm în sincron, că pânțele noastre se ridică și coboară în același timp. Nu știu cât timp continuăm să respirăm așa în întuneric – e acel moment din noapte când minutele și orele ne joacă feste.

— Și mie mi-e dor de tine, Meredith, spune Fee, tocmai când mă gândesc că a adormit.

ZIUA 1.392

Sâmbătă, 11 mai 2019

— Mer, cred că sunt pregătită să merg mai departe.

Eu și Celeste lucrăm la o panoramă a New Yorkului, din o mie cinci sute de piese. E jalnică la puzzle – mult prea nerăbdătoare dar îi apreciez încercarea de a împărtăși una dintre pasiunile mele. Am încercat să-i sugerez unul mai ușor, dar a fost hotărâtă să vizităm Big Apple.¹⁶

— Să aleg altceva? Sau vrei doar să vorbim?

Râde.

— Adică să nu mai fiu singură.

— Serios? Vrei să mergi la întâlniri?

— Mă gândesc că poate vreau.

S-a îmbujorat; arată ca o puștoaică surescitată.

— Trebuie să te înscrii pe un site de *dating*.

Găsesc o piesă de margine și o așez pe masă, cam pe unde mă aștept să fie locul ei.

— Bună idee! Crezi că o să găsesc pe cineva în trei luni? Un partener pentru ziua mea?

Încep să râd, dar nu-mi mut privirea de la puzzle. Simt că visul de a merge la petrecerea ei se îndepărtează.

— Am putea să facem asta împreună.

— Ha! Cine ar vrea să iasă la întâlnire cu mine?

— Meredith Maggs, despre ce vorbești? Se apleacă peste puzzle și brațele ei mă încurcă la căutat. Ești o partidă pe cinstel!

— E drăguț din partea ta, Celeste, dar nu prea cred.

— Pentru o femeie inteligentă, nu te pricepi deloc la unele lucruri, Meredith.

— Probabil că ai dreptate, Celeste.

— Deci... ce zici? Ne băgăm în lumea *dating*-ului online?

— Eu nu cred că sunt pregătită.

— Când ai avut ultima relație?

— O... cu ceva timp în urmă. Sunt bătrână și am tabieturile mele, îi spun cu seninătate.

Celeste nu spune nimic, doar se uită la mine.

— Nu-i adevărat.

— Sunt o molie bătrână. Nu merg niciodată nicăieri, îi spun, și sunt mai aproape ca oricând de adevăr.

— Ei bine, poate ar trebui.

— Poate ar trebui, admit.

— Cum îl chema? Pe ultimul tău iubit.

— Gavin, zic și mă ridic brusc. Mă duc să aduc ceva de băut.

Când mă întorc, ea se uită pe telefon.

— Am găsit site-ul perfect pentru noi, mă anunță. Foarte prietenos cu utilizatorii și gratuit pentru o lună! Haide, Mer, măcar o să fie amuzant. Putem să ne comparăm cele mai proaste conversații online.

— O să te ajut. Să vedem dacă Făt-Frumos al tău există.

— O, nu există. Caut doar un băiat de treabă.

În următoarele două ore, facem liste imaginare și reale cu calitățile dorite: amabil, înalt, independent, neapărat iubitor de pisici (eu); simțul umorului, loial, dezinvolt, care-și dorește neapărat copii (Celeste). Verificăm câteva aplicații de *dating* și ne restrângem opțiunile la două dintre ele, apoi încărcăm poza de profil a lui Celeste, un portret râzând, făcut de mine, în care arată ca fata frumoasă din vecini. Eu n-am nevoie de fotografie de profil, dar ea insistă oricum să-mi facă una.

Mă pune să mă schimb într-o bluză drăguță și să pozez în dreptul peretelui din living. Mi se pare ridicol la început, dar pe urmă îmi spune un banc și îngroașă poanta finală, așa că pufnesc în râs, iar ea reușește să-mi facă o fotografie în care arăt ca o femeie normală de patruzeci de ani, căreia îi place să se distreze și care poate că nu trăiește cea mai grozavă viață, dar face tot ce poate.

2014

El arăta bine chiar și când dormea. Chiar când avea gura deschisă și îi curgea saliva pe bărbie. Era frumos și foarte, foarte de treabă și răbdător, și nu era absolut nimic în neregulă cu el.

Dar a trebuit să ne despărțim. Am făcut-o în toiul nopții, înainte ca el să se trezească, amabil și frumos cum era, și să-mi pregătească micul-dejun, și să mă facă să mă răzgândesc.

— Gavin!

Am aprins lampa de pe noptieră și l-am scuturat de umăr.

A mormăit și s-a întors pe o parte.

— Scuze.

— Ce?

— Scuze. Sforăiam?

— Nu, nu sforăiai. Trebuie să vorbesc cu tine.

S-a întors din nou spre mine și a strâns din ochii somnoroși.

— Ce e? Cât e ceasul? Ești OK?

— Da. Adică... oarecum. Nu chiar.

— Ce se întâmplă, Meredith?

S-a ridicat în capul oaselor și și-a pus perna la ceafă.

— Trebuie să-ți spun ceva.

A căscat.

— Scuze. Sunt frânt. Te ascult.

Simțeam că mi se face rău. Mă privea, așteptând să vorbesc.

Mi-am strâns genunchii la piept. Nu voiam să mă atingă, dar trebuia să-i ofer ceva.

— Meredith, ce se întâmplă?

Era un om blând. Nici măcar nu se enerva când un alt șofer îi tăia calea fără să semnalizeze sau când îi suna cuiva telefonul la cinematograf.

— Nimic. Scuze. Las-o baltă.

— Nu, spune-mi. Pe bune, m-a îndemnat, dar eu mi-am întors fața de la el și m-am uitat în lumină, până m-au durut ochii. Meredith, știi că ți-e greu să te deschizi în fața cuiva.

— Păi da, asta știm deja.

M-am întors iar spre el și ne-am privit peste patul care părea mai lat ca de obicei. Voia să mă îmbrățișeze, știu asta. M-am tras în partea cealaltă. Doar cu câțiva centimetri, dar a băgat de seamă și a oftat.

— Ai niște bariere cât Zidul lui Hadrian.

— Ești un tip puternic. Cu siguranță ai putea escalada Zidul lui Hadrian.

Încercarea mea de a detensiona momentul n-a prins.

— Nu asta era ideea. Nu vrei să încerc escaladarea.

M-am gândit o secundă.

— Cred că ai dreptate. Dar nu e vorba despre tine. Țăsta e așa un clișeu, știu: nu e vina ta, e vina mea. Dar o spun cu toată sinceritatea. Adică, tu ești perfect.

— E vorba despre mama ta?

— Într-un fel, am zis, iar el s-a întins peste pat, m-a strâns de mână, apoi s-a retras la loc. Îmi pare rău, Gavin.

— Să nu-ți pară rău. Ție n-are de ce să-ți pară rău. Vreau să te ajut. Ce pot să fac ca să te ajut?

— Poți să pleci, i-am spus cu glas șoptit, ceea ce n-a reușit însă să amortizeze lovitura.

M-a privit ca și cum tocmai i-aș fi spus că am ucis un cățeluș.

— Vrei să plec acum? S-a întins să-și ia telefonul de pe noptieră. La... unu și jumătate noaptea? Vorbești serios?

Blândețea din ochii lui fusese înlocuită de confuzie.

— Îmi pare rău. Dar... cu tine aici e mai greu.

— Nu mi-am dat seama că sunt așa o pacoste.

Mi-a dat drumul la mână și am știut că n-o să mă mai atingă niciodată.

L-am privit cum se îmbracă, nervos, dar meticolos. „Țăsta e ultimul lucru pe care l-aș spune despre tine”, mă gândesc. „Doar că mi-e mai ușor să fiu singură.” Dar nu vreau să spun asta cu voce tare, să admit că, pur și simplu, nu sunt ca restul lumii.

— Deci... fă-mă să înțeleg. Stătea cu spatele la mine, pe marginea patului, și își puneă șosetele. Vrei să plec pentru că tatăl tău a plecat, iar mama ta a spus că e vina ta?

L-am lăsat să-și verse mânia pe mine; o meritam din plin. Era numai o parte din adevăr, dar era tot ce puteam să-i ofer.

— În linii mari, am spus, vorbind în ceafa lui.

Avea părul mătăsos, ondulat – de câteva săptămâni tot spunea că trebuie să se tundă. I se cârlionța la ceafă, ca al unui copil.

— Vrei să mă întorc?

Am clătinat din cap.

— Niciodată?

— Cred că nu, am șoptit.

— Meredith, nu pricep.

— Nici eu.

— Nu face asta.

S-a ridicat și și-a tras puloverul pe el.

— Ce să nu fac?

— Să devii pasiv-agresivă. Să te autocompătimești. Tu ai hotărât asta, nu eu.

— Știu.

Acum aveam șansa să-mi cer scuze, să spun că sunt cam răvășită, să-i spun că nu voiam de fapt să plece, să-i spun să-și dea jos puloverul și să se bage în pat, să mă îmbrățișeze pentru încă o noapte. Să-mi dea șansa de a-i spune că-l iubesc, pentru că îl iubeam, dar nu destul cât să învingă orice altceva.

Dar n-am făcut nimic din toate astea. Am așteptat pur și simplu să iasă din cameră, să coboare scările și să închidă ușa de la ieșire în urma lui, puțin mai zgomotos ca de obicei.

ZIUA 1.397

Joi, 16 mai 2019

— Bună! mă salută Tom, privindu-mă din spatele ochelarilor de soare. E o zi frumoasă.

— Bună, Da, într-adevăr.

Îi întorc zâmbetul. Sunt binedispusă, după o dimineață spornică. Am făcut curat de sus până jos, am copt două straturi de blat cu vanilie și, într-un final, am terminat panorama Manhattanului. Căldura de afară îmi dă o senzație plăcută pe față, dar Tom așteaptă să-l las să intre. Mă retrag cu regret din bătaia soarelui.

— Mă ajută să termin tortul?

— Ooo, da, te rog! Tom își ridică pe frunte ochelarii de soare. Numai dacă primesc și eu o bucată, evident.

— Cred că putem aranja ceva.

Adevărul e că, probabil, o să-i dau jumătate din tort să-l ia acasă. Nu pot să sufăr să arunc tortul la gunoi, dar nici nu vreau să mănânc din el zile la rând. Dau din el cât pot – lui Sadie și copiilor ei, lui Tom, lui Jacob, vecinei Jackie, care îmi scoate gunoiul în fiecare săptămână. Îl las pe pervazul ferestrei de la bucătărie, într-o caserolă de plastic pe care ea o spală și o pune înapoi după ce o golește. Uneori, îmi lasă și câte un mic un feedback în caserolă. Gen „Foarte gustos” sau „Mi-au plăcut mai mult brișelele cu ciocolată”.

Tom știe că are asigurată o porție mare de tort, dar îi place să mă tachineze.

— N-am făcut niciodată un tort, mărturisește.

— Trebuie să mai facem doar crema de unt și umplutura de dulceață. Dar putem să-l facem de la zero săptămâna viitoare dacă vrei. E ușor, jur.

— Poate pentru tine. Abilitățile mele culinare nu merg mai departe de legumele trase la tigaie.

— Deci poți să toci legume și să le pui la tigaie?

E rândul meu să-l tachinez.

— Hei, câtă aroganță! Pentru informarea ta, uneori pun și paste, zice Tom și mă înghiontește ușor cu cotul.

Atingerea aceea a durat numai o fracțiune de secundă, dar imediat cum a luat sfârșit, am resimțit acut lipsa brațului său. Chiar și prin mânecă, i-am simțit căldura pielii. Mă concentrez pe adunarea ingredientelor: smântână pentru gătit, zahăr, esență de vanilie, dulceață de căpșune.

— Eu ce pot să fac?

Când mă întorc, îl văd așezat pe blatul de lucru, legănând din picioare, ca un adolescent.

— Pentru început, poți să te dai jos de acolo, îl dojenesc eu. Avem nevoie de un castron mare și de o furculiță. Și de o lingură de lemn și o strecurătoare.

Sare jos.

— OK. Să vedem cât îmi ia să găsesc toate astea.

Începe să deschidă sertare și dulapuri, uitându-se în toate locurile greșite. Simt o ciudată intimitate să-l las să scotocească prin ustensilele mele. E nostim totodată. Cine ar ține o strecurătoare în același loc cu conservele de fasole și compoturile de fructe?

— Înmoi puțin untul, îi spun și apăs butonul cuptorului cu microunde.

Când mă întorc, el are un castron, o furculiță și un mare zâmbet pe față.

— Te-ai descurcat?

— M-am descurcat.

Îi arăt cum să bată untul, până devine omogen și cremos. Adăugăm zahărul și esența de vanilie, apoi întindem crema pe unul dintre blaturi. La sfârșit, punem deasupra un strat gros de dulceață, apoi acoperim cu celălalt strat de blat.

Lucrăm mai mult în tăcere, dar nu e câtuși de puțin stânjenitor. Cred că e persoana cu care mă simt cel mai confortabil fără să vorbim. Contemplu un moment ciudățenia asta, apoi îi dau zahărul pudră.

— Încă ceva. Te las pe tine să faci onorurile. Presară-l pe deasupra. Un strat subțire.

— Gata. Arată incredibil. Bineînțeles, tu te-ai ocupat de ce era mai greu.

Tom face un pas în spate ca să admire creația noastră. Zâmbesc.

— A fost muncă de echipă. Iar acum, partea cea mai bună – o să-l gustăm.

Tai două felii generoase, iar Tom scoate două farfurii plate din dulapul de pe colț. După ce a fost în misiune de explorare cu jumătate de oră în urmă, acum pare să fie perfect pus la punct cu configurația bucătăriei mele.

— Nu putem să mâncăm tort fără să bem și un ceai, spune. Îl fac eu.

Mă așez la masă și aștept.

— A fost numit după regina Victoria, știi? Se pare că în fiecare zi mănca o felie, la ceaiul de după-amiază.

Îmi trec un deget peste umplutură, apoi îl ling.

— Nu sunt monarhist, dar e regina mea preferată, zice Tom și vine lângă mine cu două cani de ceai. Era înaintea vremurilor sale. Știai că ea l-a cerut în căsătorie pe prințul Albert?

Dau din cap că nu.

— Mie îmi place regina Maria a Scoției.

— A, o alegere discutabilă. Tortul ăsta e fantastic, apropo.

— Da, este.

— Mai bine îmi faci o salată data viitoare. O să mă îngraș dacă o ții tot așa.

Îl privesc pe deasupra canii, ridicând din sprâncene.

— N-ai un strop de grăsime pe tine.

— Pot să-ți spun ceva?

— Întotdeauna.

— Mă simt singur.

Mă holbez la el. Nu mă așteptam la asta.

— Deseori mă gândesc cât de diferit ar sta lucrurile dacă aș mai avea-o pe Laura, dacă am avea copiii noștri. Dacă treaba ar fi mers altfel, dacă aș fi avut o familie.

Mi-l imaginez pe celălalt Tom, cel din parc, cu copilul gângurind în hamul prins la pieptul lui, și simt un fior de tristețe.

— Și eu mă simt singură uneori, recunosc. Dar cel puțin tu ești acolo, afară, în lume. Ai putea să-ți întâlnești și mâine sufletul-pereche, mergând, pur și simplu, pe stradă.

— Crezi în suflete-pereche?

Mă gândesc puțin.

— De fapt, nu știu.

— Și tu poți să întâlnești pe cineva, Meredith, zice el, iar eu dau ochii peste cap. O să se întâmple. Dacă îți dorești.

Ridic din umeri.

— Poate găsesc un alt pustnic care o să se mute aici și o să ducem împreună o viață de pustnicie.

— Ați putea avea o mulțime de mici pustnici împreună.

— Un lăcaș de pustnici.

Pufnim în râs.

— Știi că, de fapt, nu ești o pustnică.

— Nu crezi că sunt?

Zâmbește larg.

— Un pustnic trăiește retras din motive religioase. Tu ești doar o sihastră necredincioasă.

Facem caterincă la încă o felie de tort. Îmi spune că a început să alerge și că i se pare greu să se țină de un regim alimentar sănătos dacă o să continui să-l îndop cu tort. Îi spun că o să încep să fac prăjituri fără unt și fără zahăr. La plecare, mă ia prin surprindere cu o îmbrățișare strânsă.

După aceea, mă întorc la puzzle-ul meu, dar nu mă pot concentra. Mi-au înțepenit genunchii pentru că am stat prea mult la măsuța de cafea. Mă ridic și mă uit afară. E ușor înnorat, dar e o vreme uscată. Verific prognoza și continui să privesc pe fereastră. Trec șapte minute până când cineva trece pe lângă casa mea.

Merg încet dintr-o cameră într-alta, căutându-mi pantofii și un pulover. În timp ce pășesc pe aleea din grădină, mă gândesc la Tom. Nu vreau să se simtă singur. Îmi încolțește în minte un gând, deocamdată prea mărunț ca să aibă vreun sens. Ajung din nou până la capătul aleii și începe să mi se pară destul de normal.

Era o duminică liniștită. Noi decupam figurine din hârtie, în timp ce mama cocea pâine. Fredona după muzica de la radio, pierdută într-ale bucătărelilor, amestecând, învârtind și frământând întruna. Din când în când, se uita peste umărul nostru, să vadă dacă nu cumva tăiem ce nu trebuie. Odată, Fee a tăiat toate capetele figurinelor ei, ceea ce n-a fost prea bine.

— Suntem prea mari pentru asta, mi-a șoptit Fee.

Am aruncat o privire spre mama, dar ea era concentrată la pâinea ei, cu mușchii brațelor încordați, în timp ce apăsa cu palmele pe aluat. A făcut asta iar și iar, și mie mi s-a părut că au trecut ore întregi. Îmi plăcea să mă uit, era oarecum hipnotic.

Fee avea dreptate – eram prea mari pentru figurine de hârtie. Dar mama nu voia ca noi să creștem înainte de vreme. În afară de asta, mie îmi plăcea să trec cu foarfeca prin hârtia groasă. O făceam cu răbdare, asigurându-mă că tai exact pe contur. Cream fata care n-aveam să fiu niciodată – avea un păr blond, bogat, un nas drept și un zâmbet larg. O îmbrăcam într-o rochie turcoaz cu buline albe, presând cu grijă pliurile în jurul corpului ei plat.

Cineva a sunat la ușă. Mama a scos un țâțâit dezaprobat.

— Cine apare neanunțat duminică după-amiaza? A oprit radioul cu cotul și a început să-și clătească mâinile, murdare de făină și ulei. Se duce una dintre voi la ușă, vă rog?

Fee a sărit în picioare.

— Mă duc eu.

Ar fi făcut orice ca să scape de figurinele din hârtie.

Am continuat să decupez în liniște, în timp ce mama se ștergea pe mâini, se oglindea în ușa cuptorului și își netezea părul.

Fee apăruse în ușă, cu ochii mari.

— A venit mătușa noastră, a spus.

— Mătușa Linda?

M-am bucurat. Uneori, în weekend, ne aducea pește cu cartofi prăjiți și cutii cu suc acidulat. Poate că până la urmă nu va trebui să mâncăm pâinea mamei.

— Spune că e mătușa Anna.

— Rahat, spune mama.

— E o prietenă de-ale tale?

Chestia cu mătușile nemătuși mi se părea bizară.

— Nu tocmai. Mama mi-a pus mâinile pe umeri. Purtați-vă cât mai frumos, fetelor. Să nu creați o scenă.

Doamna care spunea că e mătușa Anna s-a așezat pe un scaun în living, iar noi trei am luat loc în fața ei, pe canapea, cu mama la mijloc, între cele două fiice ale ei. Mâna ei caldă și făinoasă stătea pe a mea și mă strângea de câte ori mătușa Anna îmi puneă vreo întrebare, avertizându-mă fără cuvinte.

Mătușa Anna ne-a spus că este sora mai mare a tatălui nostru, că nu ne mai văzuse de când eram mici și că-i fusese dor de noi. Ne-a spus că se afla în Glasgow numai pentru două zile, venită în vizită din Irlanda. Voiam să-i pun toate întrebările posibile, dar vocea nu părea să-mi funcționeze.

Fee nu întâmpina asemenea dificultăți.

— Unde e tata?

Am simțit-o pe mama cum înțepenește. Aș fi vrut să-mi dea drumul la mână și să-mi lase un pic de spațiu. Simțeam că mă sufoc, ca și cum mâna ei m-ar fi strâns de gât. Mi-am ținut respirația și am așteptat ca mătușa Anna să răspundă.

Era micuță de statură și blândă, cu o față prietenoasă și un păr negru, cârlionțat, care-i ajungea până la umeri.

— În momentul ăsta, e la Liverpool. I-ar plăcea mult să vă vadă.

Liverpool. Nici nu știam unde vine asta – speram că nu prea departe. M-am uitat cu ochi mari la Fee, dar chipul ei nu trăda nimic.

— Ți-a dat vreun ban pentru noi? a întrebat mama.

— Păi... nu, dar...

— Mda. Iată. Tații buni au grijă de copiii lor, a zis mama, apoi s-a ridicat și ne-a tras și pe noi în picioare. Haideți, fetelor, să facem un ceai pentru musafira noastră.

Aș fi vrut să rămân să stau de vorbă cu mătușa Anna. Aveam atâtea întrebări! Dar mama nu mi-a dat drumul. Ne-a tras pe mine și pe Fee după ea în bucătărie.

— Tata e în Liverpool? a întrebat Fee, imediat ce ușa s-a închis. Ne-ai spus că e plecat din țară.

— Fiona, habar n-am unde a fost tatăl vostru în toți anii ăștia. Putea să fie și în Australia, după știința mea.

Mama a rămas cu spatele la noi cât a umplut fierbătorul și a aranjat ceștile și farfuriuțele pe o tavă.

— Pe unde vine Liverpool? am întrebat-o în șoaptă pe Fee.

A ridicat din umeri.

— Nu prea departe. De unde sunt cei de la Beatles. Cântecele cu submarinul galben.

— Putem să mergem la Liverpool? am întrebat-o pe mama.

A pufnit-o râsul.

— Sigur că puteți, îngeraș. Când o să fiți destul de mari să vă duceți singure. Tatăl vostru știe exact unde sunteți. Poate veni oricând să vă vadă.

A deschis larg sertarul cu tacâmuri.

— Dar... dar...

— Dar, dar. Parcă ești un robot. Dă-mi laptele din frigider. O să mă duc să beau în liniște o ceașcă de ceai cu mătușa Anna. A arătat spre figurinele noastre de hârtie abandonate. Voi întoarceți-vă la joaca voastră. Puteți să vă luați la revedere de la ea când pleacă.

M-am uitat disperată la Fee, dar ea avea ochii în pământ și o pată roz-aprins în fiecare obraz. Am înhățat sticla cu lapte și am trântit ușa frigiderului. Mama ori n-a observat, ori nu i-a păsat. A luat laptele din mâna mea și a ieșit din bucătărie, închizând bine ușa în urma ei.

Înainte de a pleca, mătușa Anna ne-a dat mie și lui Fee câte o bancnotă nouă- nouță de cinci lire și câte o ciocolățiță.

— Mulțumim, am spus la unison.

Am făcut un pas ezitant spre ea exact în momentul în care mama m-a luat de braț și m-a tras ușor înapoi. Imediat ce ușa s-a închis în urma mătușii Anna, mama s-a repezit înapoi în bucătărie. Eu și Fee am alergat în living, ne-am sprijinit cu mâinile de pervazul ferestrei și ne-am uitat cum mătușa Anna urca în mașinuța ei.

A stat atât de mult înainte de a porni, încât m-am întrebat dacă nu cumva își făcea curaj să vină înapoi. Sau mă gândeam dacă n-am putea să sărim pe fereastră, să urcăm în mașina ei și să mergem la Liverpool? În cele din urmă, a privit spre casă și ne-a văzut la fereastră. A zâmbit și ne-a făcut cu

mâna. I-am răspuns cu entuziasm, în timp ce pleca. Fee m-a strâns de umăr și am alergat sus.

Am rămas la fereastră, cu palmele lipite de geam, până când mașina roșie a dispărut.

Mi-am mâncat ciocolata în baie, apoi mi-am strecurat bancnota de cinci lire lângă saltea. Nu știu cât de departe aș fi putut ajunge de banii ăștia, dar aveam să mă duc la Liverpool.

De-a lungul anilor, am tot visat-o pe mătușa Anna. Uneori, mă fugărește pe plajă, iar eu mă împiedic, ea mă prinde și mă trezesc. Alteori, eu sunt cea care aleargă după ea, dar e prea rapidă pentru mine. E tot mai mică, și mai mică, și mai mică, până devine un punctuleț, dar eu nu renunț să fug după ea. Amândouă variantele sunt la fel de tulburătoare.

În săptămâna de după vizita mătușii Anna, m-am gândit cât de diferită ar fi putut fi situația dacă aș fi fost un pic mai curajoasă. Dacă n-aș fi lăsat degetele mamei să mă reducă la tăcere. Povara ocaziei ratate apăsa pe umerii mei. Tot timpul visam să merg la Liverpool. De câte ori eram singură cu Fiona, era singurul lucru despre care voiam să vorbesc.

— Tu nu vrei să mergem? Nu vrei să-l vedem? Poate am putea sta acolo, spuneam și adăugam relaxat: la Liverpool, de parcă n-ar fi fost clar la ce mă refeream.

De parcă ar fi fost vorba să mă întorc pe străzile familiare ale Liverpoolului, eu, care nu mă aventurasem niciodată dincolo de periferiile orașului Glasgow.

— Viața n-ar fi mai ușoară în Liverpool.

Fiona și-a încrucișat mâinile la ceafa și s-a întins pe iarbă. Era o zi însorită. În urmă cu o lună, mama începuse un job nou la pubul din zonă și lucra toată ziua. Ne lăsa o listă cu treburile pe care le aveam de făcut și ne avertiza să le facem pe toate, altfel... Dar ne subestima. Eram eficiente și rapide, și lucram bine în echipă, dacă urmam ordinele Fionei. Ultima treabă era să întindem rufe pe sârmă. Priveam marginile îngălbenite ale fețelor de pernă ridicându-se și coborând în bătaia ușoară a vântului.

— N-ai de unde să știi, am mormăit. Nu știi cum e în altă parte.

— Știu mai multe decât tine. Nu ești Annie și nu există Daddy Walton¹⁷ care așteaptă să te salveze.

— Știu că nu sunt Annie și e Daddy Warbucks.¹⁸

M-am rostogolit pe o parte și m-am uitat la profilul surorii mele. Întotdeauna i- am invidiat nasul cârn. Mama spunea că eu am un nas ascuțit, ca de vrăjitoare. Nasul cârn al Fionei avea exact atâția pistrui cât trebuia, nu prea mulți. „Sărutările soarelui”, cum îi numea mama.

— Ea ne-a ținut ani de zile, am mormăit. E rândul lui.

— Meredith, ea n-o să ne lase niciodată să plecăm.

Am ridicat din umeri.

— Am putea s-o ștergem, pur și simplu. Am putea pleca și acum. Hai să fim curajoase.

Fiona s-a uitat la mine cu ochii mijiți.

— Suntem curajoase. De-aia suntem încă aici, a zis, iar eu m-am întors pe spate și m-am uitat la soare până m-au durut ochii. Pun pariu că Liverpoolul e imens. Mult mai mare decât Glasgow. Cum să-l găsim?

Avea dreptate. Am urât-o pentru asta. Simțeam un nod tare în piept. Putea să fie inima mea care se transforma în piatră.

— Îmi vine să smulg toate rufe de pe sârmă și să le calc în picioare, am spus. Îmi vine să sparg totul în bucăți. Să-i ard toate hainele.

— Asta ar fi o prostie, a spus calm sora mea. Nu mai bine îți fac o manichiură? Poți să alegi culoarea.

A sărit în picioare și mi-a întins mâna. Încă era mai înaltă decât mine, dar o prindeam din urmă. Am urmat-o în casă, întrebându-mă dacă o să fiu vreodată șefa. Dacă o să am vreodată șansa de a lua propriile decizii.

Sora mea m-a luat cu brațul de după umeri.

— Cred că ar putea să vină el după noi.

Nici una dintre noi nu credea asta, dar ne pricepeam să ne prefacem.

ZIUA 1.405

Vineri, 24 mai 2019

Barbara spune că reușesc să controlez conversația, dar eu nu vreau asta. Pare o femeie drăguță, cu ochi mari, căprui, un pic triști, chiar și atunci când zâmbește. Poartă blugi strâmți și o cămașă albă încheiată până la ultimul nasture, un cardigan gros, în carouri deschise la culoare, și niște pantofi albi fabuloși, cu talpă subțire. Are părul cărunt, cu șuvițe argintii, tuns scurt, pe lângă cap.

Când a sosit, s-a aplecat să-l scarpine pe Fred sub bărbia întinsă la maximum și mi-a spus că a crescut cu pisici, dar acum împarte casa cu o cățelușă dalmațiană pe nume Doris. Asta a ajutat un pic. Întotdeauna am simțit o afinitate față de oamenii care vorbesc despre animalele lor de casă ca și cum ar fi membri ai familiei.

— Ai făcut un mare pas înainte, Meredith, luând legătura cu centrul nostru de sprijin pentru victimele violului, a spus Barbara cu blândețe. Știu că e posibil să te simți copleșită, poate puțin speriată. Te rog să-ți amintești că oricum te-ai simți acum, este perfect normal. Dacă vrei să vorbim despre altceva, e în regulă. Sau putem doar să stăm așa o vreme. Nu trebuie să vorbim despre nimic. Cum te simți tu mai confortabil. Eu, una, nu mă grăbesc nicăieri. Stau aici cât timp ai tu nevoie.

Strânsoarea din pieptul meu mai slăbește.

— Cum e Doris?

Barbara zâmbește.

— Doris e o figură. Am luat-o de la un adăpost când era pui. Fusese abandonată într-un apartament, după ce chiriașii au fost evacuați. Legată cu o funie de piciorul patului. Nu știu cum au fost primele ei luni de viață, dar nu cred că a primit prea multă afecțiune – sau mâncare. Era o arătare costelivă când am luat-o. Acum are în jur de cinci ani și e mare, și puternică, și tare prostănacă. E cea mai bună prietenă a mea.

— Pare minunată.

— Este. Mai puțin când doarme la picioarele mele și trage părțuri ca un soldat, toată noaptea.

Izbucnim amândouă în râs.

— Eu l-am luat pe Fred la șase luni după ce am fost violată.

Cuvântul sună ciudat odată ce iese din gura mea, ca și cum aș încerca să vorbesc pentru prima dată într-o limbă străină, nesigură pe pronunție.

— Și cum v-ați găsit tu și cu Fred unul pe altul?

— Prietena mea Sadie mi l-a adus. Habar n-am. S-a gândit că o să mă ajute. A apărut într-o zi cu el într-o cutie de pantofi. Era micuț.

— Și te-a ajutat?

— Nu sunt sigură. Adică e o companie minunată. Dar nu m-a ajutat să ies din casă. Nu e ca și cum ar avea nevoie să fie scos la plimbare, sau ceva.

Brusc, îmi dau seama cât de recunoscătoare îi sunt lui Sadie pentru animalul de companie pe care l-a ales pentru mine. Gestul ei a fost pur și simplu unul izvorât din bunătate, și nu unul motivat de frustrare sau de nerăbdare. Nu încerca să mă forțeze să fac ceva ce n-aș fi putut face. A vrut doar să mă facă să mă simt puțin mai bine. Să aducă un strop de iubire în casa mea.

— De fapt, m-a ajutat. Enorm, îi spun Barbarei, cu lacrimi în glas.

— Mă bucur să aud asta. Animalele au calități terapeutice.

Stăm câteva momente într-o tăcere confortabilă, sorbind din ceai. Ceașul din bucătărie ticăie; mașina de spălat zumzăie.

— Cum faci ceea ce faci? o întreb pe Barbara, între două cești de ceai.

Mereu uit să beau. Mi se răcește și se formează o peliculă deasupra, precum algele într-un lac. Mă ridic și mai fac; mă bucur de diversivune. Știu să fac ceai. Iar al ei e simplu: fără lapte, fără zahăr. Un ceai muncitoresc.

— Ce vrei să zici?

Vocea îi rămâne blândă, dar ceva în ochii ei se schimbă. Își menține privirea concentrată asupra mea.

— Nu ți se pare greu? Să vorbești tot timpul despre asemenea lucruri?

— Sigur că da. Dar oricât de greu ar fi uneori pentru mine, e nimica toată pe lângă cât de greu este pentru tine și pentru toți ceilalți, femeile și bărbații curajoși care își spun poveștile.

— Cred că auzi lucruri îngrozitoare. Adică, efectiv îngrozitoare.

— Meredith, ceea ce ți s-a întâmplat ție a fost îngrozitor.

— Nu în comparație cu ce li s-a întâmplat altora. N-am fost bătută. N-am fost târâtă pe o alee întunecată în puterea nopții. N-am fost lăsată să mor. Tu trebuie să fi vorbit cu persoane care au trecut prin toate astea.

— Nu poți să te compari cu nimeni altcineva. Ceea ce ți s-a întâmplat ție a fost îngrozitor. Și cu asta, basta. Nu există o ierarhie a abuzurilor. Trauma e complexă și profund personală. Sunt aici ca să te sprijin să treci prin experiența ta individuală, oricare a fost ea.

Mă așez lângă ea, cu cănile de ceai proaspăt.

— Ar fi trebuit să-l opresc. Am lăsat să mi se întâmple. Ar fi trebuit să țip sau să-l împing la o parte. Nu m-am străduit destul.

— Meredith, nu ești singura care simte asta. Multe victime ale abuzului sexual se învinovățesc, în special când îl cunosc pe atacator. Lucas te-a violat. Nu există absolut nici o îndoială în privința asta.

Brusc stânjenită, simt că mi se aprind obraji. Aș vrea să fiu oriunde, dar nu aici, cu femeia asta despre care nu știu nimic în afară de faptul că are o dalmațiană pe care o cheamă Doris și își bea ceaiul fără lapte și fără zahăr.

Încerc să-i trimit un mesaj telepatic lui Fred care, mai mult ca sigur, stă tolănit în patul meu și trage un pui de somn. Vreau să vină să mi se împleticească printre glezne sau să-mi sară în poală, o interacțiune de la sine înțeleasă de câteva ori pe zi. În momentul ăsta, am nevoie disperată de ea. Am nevoie de ceva care să mă smulgă din momentul ăsta și din trecut.

— E normal să te îndoiești de tine. E normal să te învinovățești. A trecut mult timp de la atac. Mult timp în care să investești în sentimente de vinovăție și auto- incriminare.

Sunt obosită. Aș vrea să mă târăsc pe scări în sus și să mă strecur sub plapumă.

— A intrat cu forța în mine. Mi-a ținut un prosop de vase la gură. N-a durat mult.

Mă simt de parcă n-aș fi eu cea care vorbește. E precum confuzia dată de diferența de fus orar. Am avut-o o singură dată, când am venit dintr-o excursie în Canada, pe la douăzeci și ceva de ani. Îmi amintesc greața ușoară, valurile grele de extenuare și senzația că aș fi avut capul plin cu vată. Sunt epuizată.

— Te-ai gândit să-l reclami la poliție?

Sunt recunoscătoare că Barbara împinge conversația mai departe.

Clatin din cap.

— Era... este... soțul surorii mele. Știu că ar fi trebuit s-o fac. Mi-e greu să explic procesul mental. Îmi pare rău.

— Nu te scuza, Meredith, spune Barbara, nu pentru prima dată de când s-a așezat în bucătăria mea, cu aproape trei ore în urmă. Repet, reacția ta a fost perfect normală. Multe victime ale violului nu raportează infracțiunea. E chiar mai puțin probabil să spună la poliție în cazul în care îl cunosc pe atacator. În situația ta, înțeleg perfect de ce n-ai făcut-o.

— Înțelegi?

— Da. Absolut. Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

— Lui Sadie, prietena care mi l-a adus pe Fred.

— Când i-ai spus?

— În dimineața următoare. Trebuia să ne întâlnim la prânz în ziua aceea. Am sunat-o ca să anulez și mi-a scăpat, pur și simplu. Nu plănuisem să-i spun. Încă nu-mi venea să cred că s-a întâmplat.

— Și Sadie ce-a făcut?

— A venit la mine imediat. Mi-a adus pilula de a doua zi... e soră medicală. Mi-a fotografiat vânătăile de pe brațe și a încercat să mă convingă să sun la poliție.

— Dar n-ai sunat.

Clatin din cap.

— Câteva săptămâni mai târziu, le-am spus mamei și surorii mele.

— Cum au reacționat?

— Nu m-au crezut.

Cuvintele mele planează în spațiul dintre noi. Ochii Barbarei se întunecă.

— Fee, sora mea, mă crede acum. E complicat. El e un om rău.

— Ești o femeie curajoasă, Meredith.

Aș vrea s-o cred. Poate am s-o cred într-o zi.

— De fapt, datorită lui Fee ești acum aici, îmi spun. A bătut-o și ea l-a reclamat la poliție, iar ei ne-au dat un teanc de pliante. Era și al tău printre ele.

— Meredith, nu e prea târziu. Tonul din vocea ei s-a schimbat. Violul se poate raporta indiferent cât timp a trecut. Organizația noastră îți va pune la dispoziție pe cineva care să te susțină pe tot parcursul procesului penal.

— O să mă gândesc la asta, îmi spun. Chiar o să mă gândesc.

Cerul e întunecat când pleacă, dar se simte o ușurime în aer, vestind sosirea verii. Aud mașini în depărtare și un plâns de bebeluș prin apropiere. În afară de asta, e liniște. Seara asta n-are nimic înfricoșător

— Te conduc până la mașină, îi spun deodată.

— Mulțumesc, îmi răspunde.

Mă simt în largul meu s-o iau de braț, ceea ce și fac. Străbatem încet aleea din grădină, cu brațele înlănțuite la nivelul coatelor. Simt un vânticel la ceafă, de pe care mi-am ridicat părul într-o coadă. Am făcut câțiva pași, când îmi dau seama că nu m-am încălțat și am șosetele umede. Barbara n-a observat – sau dacă a observat, nu-i pasă de asemenea detalii minore; la urma urmei, sunt o femeie în toată firea care poate să umble în șosete când are chef, așa că merg mai departe.

— O să fii OK, Meredith?

— Da, îi spun. Prietena mea Celeste vine mâine pe la mine. O să facem un pic de calligrafie împreună.

— Ce mod frumos de a petrece o sâmbătă! spune Barbara.

Mă strânge ușor de braț înainte de a-mi da drumul. O privesc cum își descuie mașina și pune geanta voluminoasă pe bancheta din spate. Stau cu picioarele ude pe trotuarul din fața casei și respir normal, inima îmi bate într-un ritm potolit.

— Ai grijă de tine, Meredith. Știi unde ne găsești dacă ai nevoie. Poți să suni oricând la linia de ajutor. Și o să te uiți pe informațiile pe care ți le-am lăsat? Sunt acolo o grămadă de resurse pentru tine: consilieri, grupuri de terapie... Gândește-te puțin la ele.

Încuviințez din cap, o să mă gândesc. Îmi dau seama că probabil n-o s-o mai văd niciodată pe Barbara, cu ochii ei triști, cu tunsoarea ei ciudată și cu cardiganul gros. Drumurile noastre s-ar putea intersecta la supermarket, deși nu știu dacă sunt gata încă să renunț la cumpărăturile online. Cu siguranță n-o să mai împărtășim un moment ca cel de azi. I-am încredințat o parte din inima mea, o parte pe care n-o mai are nimeni altcineva, și am încredere să i-o las. Știu că o să aibă grijă de ea.

Se oprește pentru un moment, înainte de a urca în mașină.

— Meredith, dacă vrei să implici poliția, o să primești ajutorul de care o să ai nevoie. O să fie investigat tot atât de amănunțit ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

— Știu, îi spun.

Știu, de asemenea, că ar fi puțin probabil ca asta să ducă undeva. Nu există probe criminalistice, nici martori. Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Iar în momentul ăsta, nu știu dacă este loc în viața mea

pentru cuvintele lui. Încerc să-mi reclădesc viața și nu vreau ca el să mi-o distrugă iar.

— Sunt foarte mândră de tine, spune Barbara, ca și cum mi-ar citi gândurile.

— Și eu sunt mândră de mine, zic și râdem amândouă.

E timpul să ne luăm rămas-bun, dar o strângere de mână pare nepotrivită. Ajungem amândouă la aceeași concluzie în același timp și deschidem larg brațele.

După ce mașina Barbarei dispare, zăbovesc îndelung pe trotuarul ud, căutând luna în spatele norilor.

ZIUA 1.406

Sâmbătă, 25 mai 2019

Mă trezesc înainte ca ziua să înceapă, în intervalul acela indecis în care întunericul persistă. Sunt transpirată, plapuma e îngrămădită între picioare. Visul revine înainte de a-l putea opri. Sunt la petrecerea lui Celeste, dar n-o găsesc. Merg prin încăpere uitându-mă după tunsoarea bob strălucitoare și după zâmbetul ei cu strungăreață, tot mai repede și mai repede, încercând să țin pasul cu bătăile inimii. Alerg, iar lumea râde, apoi un pantof mare apare în calea mea și zbor de-a latul podelei. Pantoful îi aparține lui Lucas, care se apleacă deasupra mea, râzând mai tare decât toți.

Deschid larg ferestrele dormitorului și respir aerul proaspăt. Apoi o sun pe Fee, dar nu-i spun ce am visat. I-a provocat el destule coșmaruri. Vorbim despre vremurile în care ne vopseam una alteia părul cu spray, iar eu rămâneam o săptămână cu urechile mov.

ZIUA 1.408

Luni, 27 mai 2019

Stau la fereastra bucătăriei; mă uit în grădină și nu mă gândesc la nimic anume, când le zăresc. Nu e neobișnuit să văd câte o pasăre țopăind pe gard. Dar n-am mai văzut niciodată una, darămite două, cu penele de un verde-aprins și capul portocaliu. Poate doar la grădina zoologică.

Nu pot să-mi iau ochii de la ele. Mă uit cum fac un dans grațios, una lângă alta. Culorile lor îmi amintesc de dropsurile acelea pe care le cumperi la cutie.

Am citit undeva că lebedele se împerechează pe viață. Nu știu sigur despre alte specii de păsări, dar acestea două par inseparabile. De câte ori una dintre ele sare într-o parte, cealaltă o urmează. Aștept până se întorc cu fața la mine și le fotografiez strânse una în alta – nu e cea mai clară fotografie, dar culorile sunt vii. Nu mă pot decide dacă Tom sau Celeste ar aprecia-o mai mult, așa că le-o trimit amândurora.

Celeste răspunde în câteva secunde: Vaaaai!! Sunt papagali amorezi¹⁹?

Zâmbesc. Tipic pentru Celeste!

Beau două căni de ceai și privesc păsările până când Fred se freacă de gleznele mele, căutând de mâncare. Îi umplu castronul și pun o cratiță cu apă pe aragaz, la fiert. Am stat atât de mult cu ochii la păsări, încât n-am pregătit rizotoul planificat pentru cină. Atunci, să fie paste. Iau un borcan de pesto din dulap, tai câteva ciuperci. O dată la câteva minute, mă uit afară, și păsările sunt tot acolo. Mă tem că dacă nu mă uit la ele, zboară.

Îmi mănânc pastele la fereastră, când îmi bâzâie telefonul.

E Tom: Arată ca niște papagali amorezi!

Celeste a spus același lucru, mă gândesc.

O scurtă căutare pe internet îmi spune că amorezii sunt o rasă micuță de papagali. Mă entuziasmez când fac clic pe imagine – arată exact ca păsările de pe gardul meu. Poate ar trebui să cumpăr o poliță pentru păsări și niște semințe, ca să le dau un motiv să stea pe-aici.

Mă despart de păsări, ca să mă apuc de lucru. Peste o oră, când mă întorc în bucătărie ca să-mi fac alt ceai, au dispărut.

Când sunt gata să mă bag în pat, îmi intră un alt mesaj de la Tom.

N-ai să ghicești niciodată ce-am găsit.

Mă pregătesc să-i răspund și să-i spun că e mult prea târziu pentru ghicitori, când îmi trimite linkul unui site.

PAPAGALI EXOTICI ADUC DRAGOSTEA LA GLASGOW

11 martie 2018

Iubitorii de păsări din Scoția scrutează cerul mai avizi ca de obicei, după ce în mai multe grădini din East End Glasgow au fost văzuți papagali *agapornis* de un verde-aprins, cu fețele de culoarea piersicii.

Se crede că acești papagali au scăpat de undeva, dar au reușit să se descurce în libertate grație hranei lăsate de localnici în locuri special amenajate. Experții încearcă acum să urmărească traseele păsărilor.

Denise Prentice, purtătoare de cuvânt a Clubului Ornitologilor din Scoția, a spus că, după părerea celor din organizație, aceste păsări au fost văzute pentru prima dată în anul 2017 și că sunt, probabil, în număr de șase.

„Este atât de emoționant că acești papagali cuibăresc aici, în vestul Scoției!”, a spus Prentice. „Foarte puține specii de papagali au reușit să se reproducă în libertate pe teritoriul Regatului Unit, și niciodată nu s-a mai întâmplat asta la nord de graniță.²⁰ Papagalii amorezi, care se hrănesc cu fructe de pădure, semințe și muguri de copaci, pot trăi până la cincisprezece ani în captivitate. Și-au căpătat numele de la stilul lor de viață monogam și legătura puternică a perechii, precum și de la timpul îndelungat pe care partenerii îl petrec împreună.”

Mă simt specială! îi scriu lui Tom înainte de a-i trimite articolul lui Celeste.

Ești specială, îmi răspunde el.

Uau, Mer, ești specială! îmi scrie Celeste.

Izbucnesc în râs atât de tare, încât Fred saltă capul de pe labe și se uită fix la mine.

— Tu n-ai cum să înțelegi, îi spun și mă bag în pat.

WEEJAN: Ce mai faceți voi în dimineața asta?

RESCUEMEPLZ: Am avut și zile mai bune, să fiu sincer. ☹

JIGSAWGIRL: Ce s-a întâmplat, Gary?

RESCUEMEPLZ: L-am văzut pe fratele meu ieri. Am ieșit la un hamburger.

JIGSAWGIRL: Și n-a mers bine?

RESCUEMEPLZ: Nu prea. M-a întrebat dacă mai iau pastilele de fericire. I-am zis că da. A râs.

WEEJAN: Parcă ar fi fostul meu soț.

RESCUEMEPLZ: Aș vrea să înțeleagă. Dar nici măcar nu încearcă. Toată familia mă consideră un caraghios.

JIGSAWGIRL: Ei bine, noi nu te credem un caraghios.

WEEJAN: Noi nu te credem nici măcar nostim.

JIGSAWGIRL: Nu pot să sufăr când oamenii le spun „pastile de fericire”. Ca și cum ar fi un tratament miraculos. Măcar de ar fi...

WEEJAN: Știu ce zici.

RESCUEMEPLZ: „Dacă vesel se trăiește, fă așa!”

JIGSAWGIRL: Bat din palme!

WEEJAN: LOL! Și eu!

RESCUEMEPLZ: „Dacă vesel se trăiește, bate-așa!”

JIGSAWGIRL: Boc! Boc!

WEEJAN: Nu pot să mă deranjez să bat din picioare. Pot să mai bat o dată din palme?

RESCUEMEPLZ: Am încredere.

JIGSAWGIRL: Ce vine după bătutul din picioare?

WEEJAN: Datul din cap?

JIGSAWGIRL: Hmm, nu cred. Caut pe Google.

RESCUEMEPLZ: *dă ochii peste cap*

JIGSAWGIRL: „Dacă vesel se trăiește, strigă ura!”

WEEJAN: Ura.

JIGSAWGIRL: Poți mai bine de atât.

WEEJAN: URA!!!!

RESCUEMEPLZ: URA!

JIGSAWGIRL: Gary, te simți mai bine acum?

RESCUEMEPLZ: Da. Dar numai pentru că voi două sunteți total dilii.

JIGSAWGIRL: Păi, tu ai început.

RESCUEMEPLZ: Touché. Oricum, mulțumesc.

WEEJAN: Ne bucurăm să fim de folos.

JIGSAWGIRL: Oricând, cu plăcere.

ZIUA 1.413

Sâmbătă, 1 iunie 2019

Mai întâi, fac lista. Pregătirea este cheia succesului.

Ceapă

Lapte de ovăz

Piersici / nectarine

Hârtie igienică

Detergent de vase

Acum două zile, am mers până la capătul străzii. M-am oprit la colț și m-am uitat în jur. Am privit cu atenție șirul de case: asemănătoare cu a mea, dar cu mici diferențe de mărime și formă. Am grupat mașinile parcate după culoare – patru negre, două albe, una argintie, trei roșii, una albastră – până la cele mai îndepărtate, pe care nu le puteam distinge. Până la colț, nu m-am întâlnit cu nimeni, dar la întoarcere am văzut un bărbat venind spre mine, cu un câțel în lesă. Am simțit un mic nod în capul pieptului, dar mi-am spus că este de entuziasm, nu de panică, și am respirat așa cum m-a învățat Diane.

Am încetinit puțin, dar nu m-am oprit – asta m-ar fi făcut să arăt ridicol. M-am tras spre interiorul trotuarului, ca să-i las loc să treacă. Am fost ușurată că are un câine – mi-a oferit ceva la care să mă uit. Un patruped cu blană roșcată și creață și urechi clăpăuge.

— Bună ziua, a spus.

Am ridicat privirea, la timp să-i văd fața. Avea părul cărunt și o bărbie lungă. Zâmbea.

— Bună ziua, am spus.

— O zi frumoasă, a spus.

— Mulțumesc, asemenea, am spus eu.

Uitasem cât de amabili pot fi oamenii. Tot restul zilei nu m-am mai putut concentra la nimic altceva. Am continuat să mă gândesc la omul cu păr cărunt și la câțelul cu urechi clăpăuge.

Ieri, m-am aventurat puțin mai departe. Am mers până în punctul în care se termină casele și începe un șir scurt de magazine. Un chioșc de ziare, o băcănie, un salon de coafură și unul de îngrijire a câinilor. Am văzut oameni învârtindu-se pe lângă ele, dar de unde stăteam eu, erau niște siluete confuze, fără fețe.

A fost o zi caldă. Mi-am ridicat fața spre soare și am savurat căldura razelor sale pe piele. M-am simțit la fel cum mă simt când stau în prag sau la capătul aleii din grădină, dar totodată, diferit.

La întoarcere, am trecut pe lângă doi adolescenți, un băiat și o fată. Stăteau cu ochii într-un telefon și râdeau. Fata l-a înghiontit cu cotul în coaste, și el s-a încovoiat, făcându-se că-l doare. Ea i-a arătat altceva pe telefon. Am aruncat o privire la fețele lor, dar nici unul dintre ei nu s-a uitat la mine. Am răsuflat ușurată.

Azi e ziua cea mare. Așa cum mi-a sugerat Diane, fac un scurt exercițiu de vizualizare a traseului înainte de a ieși din casă, dar mă încurc încercând să-mi imaginez cum e amenajat magazinul și decid că trebuie s-o fac pur și simplu. Dacă nu găsesc ceapa, nu e sfârșitul lumii. De fapt, lista mea de cumpărături e mai mult orientativă. Ca întotdeauna, am destulă mâncare în bucătărie cât să trăiesc câteva săptămâni.

Planificarea amănunțită am deturnat-o spre ținută. Un tricou alb lejer, care lasă pielea să respire. M-am gândit să-mi pun hanoracul pe deasupra, dar e o zi caldă și riscul de a transpira e deja destul de mare. Chiar dacă varianta cu hanoracul pe deasupra îmi face cu ochiul, cred că, de fapt, ar atrage și mai mult atenția asupra mea. Din anumite motive, lumea se uită mereu cu suspiciune la persoanele cu hanorac. Așa că optez pentru geaca de blugi cu buzunare mari, ca să-mi încapă lista de cumpărături, cardul bancar, telefonul și cheile. Nu vreau să fiu nevoită să scotocesc într-o geantă.

Îmi perii părul în fața oglinzii din hol, până mi se electrizează ușor. Verific să nu am mâncare între dinți – puțin probabil, de vreme ce am mâncat supă la prânz, dar nu se știe niciodată – și îmi dau cu balsam de buze. E cu mentă și mă pișcă un pic.

Mă întorc, pășesc și deschid ușa.

O călătorie de o mie de mile începe cu un singur pas, mi-a scris Diane aseară într-un e-mail. Nu sunt sigură că știe de unde e citatul – sper că nu

încearcă să-l dea drept al ei. Recunosc că l-am căutat pe Google ca să-mi amintesc – am crezut că e din Confucius, dar aparține, de fapt, unui contemporan al său, Lao Zi.

Călătoria mea nu e de o mie de mile. Probabil că e de o jumătate de milă, dus-întors.

Am un nod în stomac, lucru cu care sunt obișnuită. Dar astăzi îl simt altfel. Uneori mi-l reprezint ca pe un ghem mare de elastice, strânse bine la un loc. Dacă un elastic se întinde prea tare și plesnește, totul se duce de râpă. Dar azi, ghemul îmi dă o stare de siguranță. S-ar putea chiar să-mi dea stabilitate, să mă țină cu picioarele pe pământ.

E sâmbătă, probabil cea mai aglomerată zi de cumpărături a săptămânii. Când i-am spus lui Diane că în ziua asta voiam să merg, a făcut o față serioasă.

— Ești sigură că e o idee bună? Poate o zi mai liniștită ar fi un punct mai bun de pornire.

— Nu e John Lewis²¹, i-am spus. Cred că o să mă descurc.

Nu știam dacă aveam să mă descurc. Dar nu voiam ca decizia să-i aparțină lui Diane.

— Ai numărul meu, a spus. O să țin telefonul lângă mine. Sună-mă dacă ai nevoie să vorbești cu cineva. Sau pot să vorbesc eu, și tu doar să asculți.

— Mulțumesc, am spus.

Am băgat mâna în buzunar și am strâns telefonul.

Un cuplu se plimbă pe cealaltă parte a drumului. În fața mea, văd o femeie care împinge un cărucior. Merge destul de repede, din câte îmi dau seama. Dacă-mi mențin ritmul actual, n-am s-o ajung din urmă. În afară de ea, strada e goală în fața mea. Mă întreb câte case sunt, de asemenea, goale. Ce fac alți oameni sâmbătă după-amiaza? Se întâlnesc cu prietenii la cafea, își duc copiii la înot, merg la cinematograful. Se plâng că n-au nimic de făcut, când au toată lumea la îndemână.

Arunc o privire furișă spre casa cea mai apropiată. Are o ușă albastră și un mic ghiveci cu flori portocalii în fiecare capăt al pragului. Următoarea are, în fața bovindoului, un mic bazin de piatră în care să se scalde păsările. Mă întreb unde sunt acum papagalii verzi, cu cap portocaliu.

Mă uit la încă zece case, încercând să-mi dau seama cine doarme în patul lui, cine gătește în bucătărie, cine trage draperiile și încuie ușa peste noapte. De câteva ori, surprind pe câte cineva în camera care dă spre stradă

și îmi întorc imediat privirea. Nu vreau să capăt reputația cuiva care se holbează în casele oamenilor.

Aproape că am ajuns la casa cu ușa neagră. Are luminițe în jurul ferestrelor de la etaj – nu mi-e clar dacă au rămas acolo de la Crăciun sau sunt o decorație permanentă, dar îmi plac.

Casa cu ușa neagră și cu luminițe este ultima de pe stradă. Trag adânc aer în piept și îmi apăs cu o mână pântecul. Nodul e încă acolo, dar e intact. E timpul pentru shopping.

Tânăra de la casa de marcat nici măcar nu ridică privirea când deschid ușa, cu o mână fără îndoială mai transpirată decât cu câteva minute în urmă. Mă duc repede în fundul magazinului și îmi scot lista din buzunar.

Ceapă

Lapte de ovăz

Piersici / nectarine

Hârtie igienică

Detergent de vase

Se întâmplă să mă aflu exact lângă hârtia igienică, așa că iau un bax. Câțiva pași, și ajung și la detergentul de vase. Ar fi trebuit să iau un coș. Gândul de a scăpa piersicile pe jos, peste tot, îmi dă greață. Mă uit din nou pe listă. Să le iau pe rând.

Mai e cineva la raionul de fructe – un bărbat înalt, cu șapcă și blugi tociți. Mă apropiu încet, strângând la piept baxul de hârtie igienică și detergentul de vase.

El alege o banană și, văzând fructul în mâna lui, mă gândesc la ceva ce spunea Fee. „Aia din buzunarul tău e o banană sau doar te bucuri că mă vezi?”

Mă întreb ce-o fi făcând ea acum. Aș putea s-o sun mai târziu.

— Sunteți bine?

Omul cu banana nu așteaptă răspunsul meu și deja se îndepărtează.

— Da, răspund.

Nu au piersici proaspete sau nectarine. Aș putea să cumpăr conservate, dar iau o banană. Pot s-o mănânc în drum spre casă. Îmi dau seama că mi-e foame. Treaba asta necesita mai mult decât o supă la prânz.

Pare o chestie aventuroasă să mă abat de la listă. Mă uit în jur să văd ce-mi mai atrage atenția. Văd un stand cu gogoși proaspete, care nu era ultima dată când am fost aici, și un sortiment de granola pe care nu l-am văzut pe site la Tesco. Îmi trebuie o ceapă pentru legumele la tigaie pe care plănuiesc să le prepar pentru cină. Din fericire, ceapă au din belșug, spre deosebire de piersici. Aleg două care arată relativ bine, apoi schimb una. Când o să mai am nevoie, o să mai vin.

N-am observat-o pe femeia care venea spre mine, din spatele casei de marcat, până n-a ajuns în dreptul meu.

— Vă ajut cu ceva?

Are un păr blond, lung, strâns într-un coc în vârful capului, și un piercing metalic în sprânceană.

Mă uit la ea, apoi la listă.

— Aveți lapte de ovăz?

— Hmm, nu cred, spune. Stați să verific.

Aștept lângă ceapă. O femeie și un băiețel cu un dinozaur mare în brațe intră în magazin.

Ea mă vede uitându-mă și zâmbește.

— Îl ia peste tot cu el.

Zâmbesc și eu.

— Îmi place.

Femeia cu coc s-a întors. Îmi arată o cutie.

— De migdale e bun? Nu avem de ovăz, dar ar trebui să primim marți. Dacă vreți, pot să vă pun unul deoparte.

— Laptele de migdale e perfect, zic eu, râsuflând ușurată, și iau cutia din mâinile ei. Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce.

Pleacă să stea de vorbă cu femeia însoțită de băiețel.

Mai dau o tură de magazin și văd unde se află totul. Iau ciuperci și o pungă de merișoare uscate, apoi merg la casă. Femeia și băiatul au plecat. Suntem doar eu și femeia cu coc.

— Plănuiți ceva pentru azi?

— Mmm, nu știu, îi spun sincer. Poate fac ceva la cuptor.

— Cool, spune. Aveți o sacoșă?

Mă uit în gol.

— Păi... nu.

— E cinci penny o pungă, spune.

— Sigur, spun repede. Bineînțeles.

Mă uit cum îmi umple pungă de cinci penny. În ultima clipă, înhaț o ciocolată din care n-am mai văzut și i-o întind. La momentul potrivit, bag cardul în dispozitiv, cu capătul greșit, și mă zăpăcesc puțin, dar pe urmă fac cum trebuie. Îi spun că nu, mulțumesc, nu-mi trebuie bonul.

— O zi frumoasă! zic înainte să plec.

Ne privim în față una pe alta și îmi dau seama că are ochi frumoși, căprui, cu irizații aurii.

— Să fie, asemenea! îmi răspunde.

Ies din magazin cu pungă mea și mă gândesc să sun pe cineva – pe Sadie, sau pe Tom, sau pe Celeste, sau chiar pe Diane – dar decid să aștept până ajung acasă. Vreau să păstrez momentul ăsta, încă puțin, doar pentru mine.

Îmi pun sacoșa jos, pe trotuar, ca să desfăc banana. E perfect coaptă – mult mai bună decât bananele pe care le primesc prin curier și pe care trebuie să le mai las încă patru zile în bolul cu fructe, până să le pot mânca.

— Meredith, tu ești?

O aud înainte de a o vedea, pentru că nu mă uit la nimic în afară de banana mea. Habar n-am cine e această doamnă în vârstă, cu un sacou roșu, elegant.

— Tu ești! Nu te-am mai văzut de o veșnicie!

Zâmbesc, ținând stânjenită banana, pentru că am cojit-o și nu mai pot s-o pun în pungă.

— Bună ziua... ce mai faceți?

— Sunt Marie, Marie Rossiter. Doamna Rossiter.

Clasa a unsprezecea, istorie.

— Doamnă Rossiter... uau! Îmi pare rău, nu v-am recunoscut.

— O, nu-i nimic, dragă. Sunt mult mai bătrână decât eram. Râde. Ai grijă, timpul trece. Ce mai faci? Nu te-ai schimbat deloc.

— Sunt bine, îi spun.

— Mă bucur să aud asta, dragă. Cu ce te mai ocupi?

— Cu scrisul. Stau chiar mai încolo, pe strada asta.

— Uau, cu scrisul? Ei bine, nu mă surprinde. Eseurile tale erau întotdeauna la înălțime. În fine, trebuie să plec, să-mi aranjez părul. Râde din nou. Avem invitați la cină diseară.

— Distracție plăcută! îi spun.

— Mulțumesc, dragă. Ai grijă!

Sunt la jumătatea drumului, când îmi dau seama că doamna Rossiter nu știe nimic despre mine în afară de ce i-am spus eu acum. Nu știe ce nu știe. Poate că se va duce acasă și îi va spune soțului ei: „Am dat nas în nas cu o fostă elevă astăzi. Acum e scriitoare”. Și asta o să fie tot.

ZIUA 1.414

Duminică, 2 iunie 2019

Fiona arată altfel. Are şuvițe groase de un blond-deschis și un pic de culoare în obraji. Ochii ei par mai strălucitori – s-a machiat? N-aș putea spune, dar dacă da, funcționează. Arată cu zece ani mai tânără decât ultima dată când stătea în pragul ușii mele.

— Am adus prăjituri, spune și îmi întinde o cutie albă.

— Mulțumesc.

Mă urmează în bucătărie, își lasă geanta jos, pe podea, și își scoate jacheta.

— Cum a mers cu femeia de la Victimele Violului?

— Barbara. A fost drăguță.

Deschid cutia și zâmbesc. Prăjitură cu morcov. Preferata mea. Îmi fac de lucru aducând farfurii, un cuțit și furculițe și punând apă la fiert pentru ceai.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu știu. Poate. Dar nu încă.

— Bine atunci, când vrei tu. Sunt mândră de tine, Mer.

— Și eu sunt mândră de *noi*, îi spun. Dar tu? Ești OK?

Nu i-am spus că stau deseori trează noaptea, temându-mă pentru ea. Ne-am luat obiceiul să ne dăm mesaje înainte de culcare, dar nici asta nu mă liniștește complet. Umbra lui Lucas stă la pândă în mintea mea.

— Chiar sunt. A plecat la unchiul lui în Dundee.

— A dat vreun semn?

O privesc fix.

— Nu, nu, zice, scuturând din cap. Am văzut-o pe mama lui la poștă.

— Karen.

Îmi amintesc de femeia micuță și blajină de la grătarul din curtea mamei, în seara în care Lucas a cerut-o în căsătorie pe Fee, și pe care am revăzut-o la nunta lor.

— Și-a cerut scuze. A spus că e șocată, că nu știe ce l-a apucat.

— *Nu știe ce l-a apucat?*

Apuc mânerul fierbătorului și torn cu atenție apa clocotită în căni.

— Știu, știu. Vine mai aproape de mine. Își pune mâna pe spatele meu; o atingere ușoară care-mi spune că e lângă mine într-un fel care contează. S-ar putea să am nevoie să fac ce ai făcut tu – cu Barbara sau cu altcineva, spune, poate pentru mine, sau pentru ea, sau poate pentru amândouă.

— Cred că te-ar ajuta.

— În timp, precizează imediat. Când o să fiu pregătită.

— Sigur, îi răspund, pentru că știu totul despre ce înseamnă să fii pregătit. Și în aceeași notă, adaug: Am fost la magazin astăzi.

— Ei, drace! Pe bune? Meredith, asta e nemaipomenit. Sunt de două ori mai mândră de tine.

— Mulțumesc. Ne așezăm și iau o mușcătură mare de prăjitură. Uau! E fantastică. De unde ai luat-o?

— Eu am făcut-o.

Sora mea mă privește, cu un zâmbet radios.

— Nu te cred. E prea bună.

Râde.

— Jur pe viața mea. Am făcut o grămadă de prăjituri în ultimii câțiva ani. E refugiul meu.

O privesc fix.

— Și eu am copt o grămadă. Dar nu sunt atât de bună ca tine. Ar trebui să-ți deschizi o afacere – prăjitura asta e de-a dreptul incredibilă.

— Am făcut câteva torturi aniversare pentru prietenii. Ar putea fi o idee – cine știe? Poate până la urmă o să scap din supermarketul ăla.

— Dacă ai de gând să vii mai des, o să ajung o grăsană.

Cuvintele mele plutesc între noi.

— Mi-ar plăcea, spune ea. Nu partea cu îngrășatul, partea cu venitul.

— Îți amintești că mă făceai grasă când eram mici? zic eu, neputând să mă abțin.

— Eram un copil prost. Eram invidioasă pe tine. Aveai părul ăsta negru, bogat, ochi mari, frumoși. Erai... misterioasă.

O privesc fix.

— Habar n-aveam. Și eu eram invidioasă pe tine. Îmi doream părul tău blond și pistruii tăi.

— Sărutările soarelui, am spus amândouă în același timp.

Îmi mănânc tortul și mă uit la Fiona cum își bea ceaiul, mă uit la pistruii ei, la nasul cârn, la ochii albaștri. Îmi sunt la fel de familiare ca propriile

trăsături, chiar după toate câte s-au întâmplat. *Misterioasă*. Îmi repet cuvântul în gând și încerc să-l probez. Poate nu e târziu să iau în considerare o versiune a mea diferită de cea în care mama m-a silit să intru, ca într-o haină prea strâmtă.

— Să știi că și cu mine s-a purtat oribil, spune Fee.

Duc farfuriile goale în chiuvetă și dau drumul la apă. O pasăre micuță, maronie țopăie pe gardul grădinii. Mă uit cum își execută dansul într-un picior, lipsită de griji.

— Meredith.

— Nu facem concurs, Fee.

— Nu încerc să fac un concurs din asta. Vreau doar să știi că n-ai fost singura. Vreau să spun că nu te ura pe tine mai tare decât pe mine sau ceva de genul ăsta, zice, apoi vine lângă mine la chiuvetă și ia prosopul de vase. Lasă-mă pe mine să le șterg.

Îi dau o farfurie udă.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de rea cu tine.

— Se purta mai urât când nu erai tu de față.

— Înțeleg. Opresc apa și mă uit la ea. Îmi pare rău, deși nu știu dacă ajută la ceva.

— N-are de ce să-ți pară rău. Ce-ai fi putut face?

— Nu știu. Dar ai fi putut să-mi spui.

— N-am vrut să știi. Am vrut să crezi că măcar una dintre noi are ceva putere împotriva ei. Îmi atinge brațul – scurt, ușor. Dacă stau acum să mă gândesc, ar fi trebuit să-ți spun. Cred că încercam să te protejez. Eram o proastă.

— Eram mici. Tu erai mică. Nu noi trebuia să înțelegem ce se întâmplă.

Lăsăm cuvintele să se așeze, să ne unească în bucătăria mea, după decenii în care au rămas rostite.

— Știu. Dar totuși...

Se uită afară, pe fereastră, cu gura închisă și buzele încleștate. Mă uit și eu afară. Pasărea maronie a plecat. Nu mai e nici o suflare de viață afară.

Stăm acolo multă vreme. Ne ținem de mână; nu sunt sigură cine a făcut primul pas.

— Nu știu ce să zic, Mer.

— Nici eu. Mai mâncăm prăjitură?

Îi dau drumul la mână și mă întind peste blatul de lucru, să pornesc radioul. O muzică pop veselă inundă bucătăria.

Ne așezăm și mâncăm prăjitură în acordurile muzicii celor de la Beatles. Mă gândesc la visul meu din copilărie, să merg la Liverpool și să-l găsesc pe tata. S-a fâsâit imediat ce am fost destul de mare ca să-mi dau seama că mi-ar lua ani de zile să am banii sau libertatea să pot pleca undeva, oriunde. Și în momentul acela, el va fi fost plecat de atâta vreme, încât aveam să mă îndoiesc că a existat vreodată.

O oră mai târziu, îmi iau la revedere de la sora mea, la capătul aleii. Am fost despărțite trei ani, dar ar fi putut la fel de bine să fie o viață întreagă. Treceam amândouă prin același lucru, dar urmând drumuri separate, în loc să mergem pe aceeași cale împreună. La un ceai și o prăjitură, am săpat în trecutul nostru, dar de fapt abia am zgâriat suprafața. Nu știu cât de profund vom ajunge să explorăm. Dar deocamdată e destul.

ZIUA 1.420

Sâmbătă, 8 iunie 2019

Salopeta mea de petrecere stă întinsă pe pat. Am rămas în ușa dormitorului și mă uit la ea. E pe gât, dar cu spatele decoltat, așa că va trebui s-o îmbrac fără sutien. Simt un fior prin tot corpul. Surescitare? Nerăbdare? Să-mi arăt spatele dezgolit lumii – sau cel puțin lui Celeste, prietenilor apropiați și familiei sale – este unul dintre pașii mari pe care va trebui să-i fac. Dar mă simt curajoasă.

Am avut de ales între negru, verde-închis și mov. Instinctul îmi spunea să merg pe negru, dar am decis să trăiesc la extreme și, în ultima clipă, am schimbat negrul cu mov. E o nuanță frumoasă, conținând mai mult albastru decât roșu, ca o prună încă necoaptă. Are mâneci lungi, cu năsturei îmbrăcați în satin la manșete. Pantalonii, ușor evazați, destul de lungi cât să pot purta tocuri înalte, dar nu atât de lungi încât să-i târăsc pe jos. Am probat-o imediat ce mi-a sosit, cu niște sandale. Fred m-a urmărit prin toată casa, urcând și coborând scările, în timp ce eu mă așezam, apoi mă ridicam, mă întindeam în sus și mă aplecam. A păstrat o distanță sigură, ca și cum ar fi înțeles că părul de pisică pe o salopetă nouă n-ar fi un lucru de dorit.

— E important, i-am spus. Trebuie să mă asigur că nu am defecte de ținută în seara aceea. Ar fi stânjenitor.

E încă prea devreme să mă pregătesc, așa că mă concentrez la cadoul pentru Celeste. I-am cumpărat un set de caligrafie: un toc cu aspect marmorat, un suport de lemn pentru toc, penițe interșanjabile de diferite grosimi și opt călimări mici, cu cerneală în culori strălucitoare.

Împachetez cutia în hârtie albastră, nuanța cerului de vară, și o leg cu o panglică de organdi lată, cu o fundă mare.

Nici una dintre felicitările cu a treizecea aniversare, cu explozii de sclipici și baloane strălucitoare și bule de șampanie, nu mi s-a părut potrivită. După îndelungi căutări, am găsit-o. Un pătrat mic din carton gros, cu un mesaj simplu, într-o inimioară: „O prietenă poate să-ți schimbe viața”.

Nu vreau să fiu redundantă, așa că înăuntru scriu un text scurt:

Dragă Celeste,

*Îți doresc o aniversare minunată!
Cu mult drag,
Mer*

Pun pachetul cu setul de caligrafie și felicitarea într-o pungă de cadouri rigidă și o așez pe măsuta din hol, alături de chei. Mă uit la telefon. În sfârșit, e timpul.

Mă descurc singură cu multe lucruri, dar să-mi aplic bronz artificial pe spate cu siguranță ar fi necesitat încă o pereche de mâini. Am făcut-o aseară, stând pe jos în dormitor, în fața oglinzii, și sucindu-mi capul ca să văd ce fac. Am vrut s-o fac din timp ca să mă asigur că n-o să arăt ca o servanță de mahon și mi-a ieșit OK – din câte puteam eu să văd. Site-ul promitea „o strălucire naturală, ca după o zi de plajă”. Pentru mine e suficient să nu arăt ca cineva care n-a mai văzut soarele de trei ani.

O baie m-ar relaxa prea tare, așa că fac un duș, îmi spăl părul și-l dau cu balsam, mă rad pe picioare și la subraț. Apoi stau sub apa fierbinte timp de șase minute și încerc să nu mă gândesc dincolo de următoarea jumătate de oră.

Niciodată nu-mi fac nimic interesant la păr, așa că în seara asta am să-l ondulez. Am repetat toată săptămâna cu tutorialele de pe YouTube în față și sunt destul de mulțumită de rezultat, deși primele încercări au fost de tot râsul. I-am trimis lui Sadie fotografiile cu două dintre ele, în timp ce mă strâmbam. Mi-a răspuns cu un șir de emoticoane râzând cu lacrimi și două cuvinte: Shirley Temple.

Când reușesc în sfârșit să-mi ondulez părul într-un stil care să nu amintească de cel al unui copil-vedetă din anii '30, mi-l dau de pe față și îl prind lejer la tâmpile, apoi îngenunchez pe o pernuță în fața oglinzii mele înalte, ca să-mi fac machiajul. Am exersat câteva lookuri diferite, dar nici unul nu mă caracteriza. M-am întors la ce știam și am aplicat cremă nuanțatoare, rimel și luciu de buze roz, dar parcă aș vrea mai mult – la urma urmei, e o petrecere.

Dezgrop o trusă de machiaj veche, de prin cele mai adânci cotloane ale dulapului din baie, și găsesc ceea ce căutam – tuș de ochi și fard autobronzant. Ultima dată când le-am folosit a fost cu două luni înainte de a mă retrage din lume. O săptămână în Tenerife, ofertă de ultimă oră, cu

Sadie. Am băut vin alb cald în avion, am adormit la soare, pe șezlonguri, în fiecare zi după prânz, am răs una de alta pentru lecturile de vacanță alese – ea a citit ultimul volum din seria *Cincizeci de umbre*; eu, un roman de Madeleine Thien, *Nu spune că nu avem nimic*. Am plutit în piscină, pe saltele gonflabile caraghioase: ea avea un flamingo; eu, o felie uriașă de pizza. M-am întors cu nasul roșu și cu umerii cojindu-mi-se; ea s-a întors cu numărul de telefon al unui tip cu care a stat la taifas în avion, în timp ce eu dormeam.

— N-o să-l suni niciodată, am spus râzând, când mi l-a arătat la coada de la controlul pașapoartelor. Stă în Edinburgh.

Viețile noastre erau atât de mărunte, încât șaizeci și cinci de kilometri însemnau o relație la distanță, dar ne plăcea așa.

Habar n-aveam că viața mea era pe cale să devină și mai mică.

Mă gândesc la Sadie în timp ce mă dau cu tuș pe la ochi și îmi aplic fard autobronzant pe pomeți. Nu i-am spus ce fac în seara asta, dar nici eu nu știu ce face ea. Aș putea s-o sun de la petrecere și să fac un mare anunț: „N-ai să ghicești niciodată unde sunt!”

I-ar plăcea. Ar zice de multe ori „futu-i”. Într-un sens pozitiv.

Îmi dau drumul la păr, îmi închei baretele sandalelor pe glezne și mă uit în oglindă.

Sunt gata, dar mai am o jumătate de oră până îmi vine taxiul. L-am rezervat după-amiază, pentru că nu știu exact cât de aglomerate mai sunt companiile de taxi în vremurile astea și nu vreau să întârzii.

Un gând îmi dă târcoale. Nu trebuie neapărat să merg. Pot să anulez comanda la taxi, să-mi scot salopeta, să-mi întind la loc părul și să-mi pun pijamaua.

— Nu, spun, privind-o în ochi pe femeia cu brațele încrucișate de pe perete. O să fac asta.

Mă hotărâsc să merg jos și să beau un ceai, poate să mai lucrez puțin la puzzle-ul meu ca să mă liniștesc. Să-i schimb apa lui Fred și să verific dacă ușa din spate e încuiată. Știu că este, dar nu strică să mă asigur. Paza bună trece primejdia rea.

Mă uit la piesele din *Terasa cafenelei noaptea* al lui Van Gogh, înșirat pe măsuța de cafea. Mai am douăzeci de minute. „Dacă găsesc toate marginile, ajung la petrecere”, îmi spun.

Când vine mesajul, am doar câteva piese găsite.

Taxiul tău, un Volkswagen Passat, este pe drum și va ajunge la tine în aproximativ 6 minute.

Îl las baltă pe Van Gogh și mă instalez la fereastră, uitându-mă la ceas din zece în zece secunde. Începe să mi se facă puțin cald. Trag de gulerul salopetei. Poate ar fi trebuit să aleg o rochie până la urmă. Dar atunci ar fi trebuit să-mi aplic bronz fals și pe picioare, nu numai pe spate.

O mașină încetinește în dreptul casei mele și simt că îmi sare inima din loc. Trece mai departe.

Mă uit din nou la ceas.

Cred că am nevoie de puțină apă. Sau poate de mai multă. Poate ar trebui să mă întind câteva minute.

Știu că Celeste o să se bucure de petrecere, indiferent dacă sunt sau nu acolo. Nu e ca și cum aș fi oaspetele de onoare. Ne cunoaștem numai de cinci minute. Am îndoieli în legătură cu felicitarea. E prea mult; ar fi trebuit să aleg una standard, cu un „30” sclipicios.

Cu degete tremurânde, intru în lista de apeluri și apăs pe numărul companiei de taxi.

O femeie veselă îmi spune că mașina e pe drum.

— Scuze, iubita, e criminal traficul în seara asta.

Trec câteva minute, lente ca moartea. Un bărbat trece pe lângă casa mea, cu un câine micuț în lesă, urmat îndeaproape de o puștoaică blondă, pe trotinetă. Bărbatul se uită în spate și îi spune ceva fetei. Mă vede la fereastră și zâmbește. Îi zâmbesc și eu. Încerc să mă pun în pielea lui, cum se plimbă prin cartier, cu câinele și cu fetița lui, ducându-se să cumpere niște bunătăți pentru cina de sâmbătă.

Nu pot s-o fac. Pot să mă duc la magazin după ceapă și lapte de migdale, dar nu pot să mă duc la o petrecere. Nu pot. Nu pot. Nu pot. M-am concentrat atât de mult pe ieșitul din casă, încât nu m-am gândit cu ce o să mă confrunt când o să ajung acolo. O sală plină de oameni pe care nu-i cunosc. Conversație, și dans, și teama că sunt prea bătrână ca să umblu fără soutien. Poate nici n-o să ajung să vorbesc cu Celeste. E ca la o nuntă – poți să ajungi la ultimul dans fără să apuci să schimbi mai mult de câteva cuvinte cu mirele și mireasa.

E o mașină în fața casei mele. Trag aer în piept, îmi iau geanta și mă îndrept spre ușă.

Îmi ia un moment să-i atrag atenția șoferului. Când își dă seama că nu stau doar ca să-l reperez, iese din mașină.

— Ai nevoie de ajutor?

Vine pe alee.

— Da, îi spun.

Caut în geantă și scot o bancnotă împăturită de douăzeci de lire.

— Ia asta. Și asta. Îi dau punga cu cadoul pentru Celeste. Poți, te rog, să duci pachetul ăsta la clubul de bowling? Eu nu mai pot să merg. E o petrecere aniversară. Poți să i-l dai oricui și să-l rogi să i-l ducă lui Celeste?

— Celeste?

— Numele ei e pe felicitare.

Îmi ia punga.

— Nu mergi?

Mă privește confuz, dar are ochi blânzi. Și l-am plătit dublu.

— Nu. Mi s-a făcut cam rău.

— Păi, nu prea arăți bine, dragă. Poate ar trebui să te odihnești.

— Ți mulțumesc că faci asta pentru mine.

— Nici un deranj, dragă. Ai grijă.

Îl privesc cum se întoarce la mașină, ținând strâns în mână dreaptă punga cu cadoul. Înainte de a porni, îmi face cu mâna.

Îi fac și eu cu mâna, apoi închid încet ușa în fața serii de sâmbătă.

— Nu poți să te îmbraci cu aia.

Fiona s-a postat în fața mea, cu mâinile în șolduri. Avea unsprezece ani, dar credea că are douăzeci și unu.

— Ce-are? am întrebat-o.

Am făcut o piruetă în fața ei, încântată de felul în care mi se rotește fusta roz. Era un pic strâmtă pe mine, dar n-avea nimic dacă nu mâncam prea mult la petrecere.

— Arăți ca un bebeluș. Fiona a deschis ușa dulapului ei cu haine și a început să răscolească. Uite, încearcă asta.

Mi-a aruncat o pereche de blugi.

— Nu mă îmbrac cu blugi la o aniversare.

— Ai cinci ani?

— Nu, am recunoscut, dar am ignorat blugii.

Am tras de o ață care îmi atârna din tivul fustei. N-o mai purtasem de un an, de când fusesem la balet cu mătușa Linda. Primise bilete gratuite de la șeful ei, iar mama trebuia să vină și ea, dar se răzgândise în ultimul moment. A fost una dintre cele mai frumoase seri din viața mea. Am hotărât că fustița roz merita, fără doar și poate, încă o ieșire în lume. De ce nu la petrecerea de ziua lui Sarah Little?

— Meredith, nici una dintre prietenele tale n-o să poarte așa ceva.

— Și ce dacă? Mie îmi place, am spus, încercând să par mai încrezătoare decât eram.

— Încearcă totuși blugii, a zis Fiona și s-a întors la garderoba ei. O să găsesc o bluză potrivită.

Pe de o parte, voiam să-i arăt soră-mii cine e șefa; pe de alta, nu voiam ca prietenii mei să spună că sunt un copil mic. Fără tragere de inimă, am decis că Fiona oricum se crede șefă întotdeauna.

Mi-am dat jos fusta și mi-am pus blugii. Erau chiar OK – materialul era moale și elastic, așa că îmi veneau bine. Fiona îmi spunea mereu că sunt mai grasă decât ea, dar nu și în blugii ăștia.

În momentul în care am fost îmbrăcată, cu un tricou băgat în pantaloni și cu un cardigan albastru, scurt, pe deasupra, am avut aprobarea surorii mele.

— Perfect, a spus.

— Ești sigură?

M-am privit în oglindă.

— Ai încredere în mine, mi-a răspuns.

Am împachetat repede cadoul pentru Sarah, un set de trei oje cu sclipici, pe care le cumpărasem de la farmacie, când fusesem după medicamentul de tuse al mamei. Apoi am scris felicitarea, care avea pe față un mare „10” în culorile curcubeului, iar înăuntru, textul: „La mulți ani, fată specială!” Aș fi vrut să mă fi uitat înăuntru înainte de a o cumpăra, pentru că Sarah nu era chiar specială pentru mine; era doar o fată din clasa mea, a cărei mamă probabil că o pusese să mă invite la petrecere ca să fie drăguță. Dar nu mai aveam ce face. Sarah trebuia să fie pentru mine, în acea zi, o fată specială. Am scris „De la Meredith”, fără pupici – nu voiam să creadă că mă străduiesc prea tare.

Sarah nu locuia departe de noi – la două străzi mai încolo de gară.

— O să te conduc până acolo, a spus Fiona. Apoi o să vin după tine.

— Mersi, am spus, ca și cum nu era mare lucru, ca și cum n-aș fi fost ușurată că mama nu va avea ocazia să mă facă de rușine în fața prietenilor.

Când am coborât, mama cânta în bucătărie, după radio, ceva despre respect. Părea în toane bune. Fiona m-a împins și mi-a făcut semn cu capul spre ea.

— Mamă, merg la petrecerea lui Sarah! am strigat, cât am putut de relaxată.

Radioul a amuțit, iar ea a fost în fața noastră în câteva secunde.

— A cui petrecere?

— A lui Sarah. Ți-am spus de ea acum o veșnicie. Și ți-am amintit ieri. Invitația e pe ușa frigiderului.

— Termină cu prostiile, Meredith. Cine să te invite pe tine la o petrecere?

— Sarah Little, am spus disperată. E în clasă cu mine. E doar o petrecere acasă la ea. De fapt, nu e o petrecere adevărată. Mâncăm pizza și ne uităm la un film.

— Mâncăm pizza și ne uităm la un film, m-a imitat, cu voce pițigăiată.

M-am uitat la sora mea. A ridicat din umeri.

— Fiona mă duce acolo și mă aduce înapoi. O să fiu acasă la opt și jumătate.

— Zău?

— Mamă, te rog.

Mă umileam, dar nu-mi păsa. Aș fi dat orice să petrec câteva ore în casa altcuiva. O casă în care oamenii râdeau și se uitau la filme și nu trebuia să-și pună problema că fac un zgomot greșit, că se află unde nu trebuie sau că spun ce nu trebuie.

Mama și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit din cap până-n picioare.

— Te-ai îmbrăcat pe întuneric?

— Fiona mi-a ales hainele, am spus, evitând privirea soră-mii.

Mama a pufnit disprețuitor.

— Soră-ta e ultima persoană care ar trebui să dea sfaturi în materie de modă.

— Mă schimb, am implorat.

A pufnit în râs.

— Păi, du-te. Grăbește-te, că pierzi petrecerea.

Am alergat pe scări în sus și mi-am aruncat hainele de pe mine. Mi-am tras înapoi fusta roz înfoiată și am asortat-o cu o bluză crem, cu guler creponat. Mi-am netezit părul și am inspirat adânc.

La petrecerea lui Sarah, cele mai multe dintre fete erau în blugi. Dar Emma, verișoara lui Sarah, purta o fustă lungă, argintie, care sclipea la fiecare mișcare. Când mama lui Sarah a pus un disc, eu și Emma ne-am făcut fustele să se înfoaie și am schimbat zâmbete.

ZIUA 1.421

Duminică, 9 iunie 2019

Am sunat-o pe Celeste imediat cum m-am trezit, pentru că știam că dacă n-o sun acum, n-o mai sun niciodată.

— N-am mai ieșit din casă de o mie patru sute douăzeci de zile, am spus repede.

— Meredith, tu ești? Despre ce vorbești?

Părea somnoroasă. Confuză, dar nu supărată.

— Scuză-mă... da, eu sunt. N-am mai ieșit din casă de o mie patru sute douăzeci de zile. Trei ani și trei sute douăzeci și cinci de zile. Mai mult de două sute de săptămâni. Cam patruzeci și șapte de luni. Poate patruzeci și opt, am zis, apoi am tras o gură mare de aer. De-aceea n-am putut să vin la petrecerea ta aseară. Am încercat, chiar am încercat. Eram gata să ies și tot restul. Apoi... ei bine, n-am putut. Îmi pare rău, Celeste. Am vrut atât de mult să fiu acolo!

— Cu ce te-ai îmbrăcat?

— Poftim? Păi... cu o salopetă.

— Ce culoare?

— Mov.

— E culoarea mea preferată.

— Serios? Și a mea.

Mă gândesc la salopeta mea, la sandale, la bronzul fals, la părul ondulat, la tușul de la ochi, la fardul de obraz. Mă simt mărunță și ridicolă. Aș vrea să scutesc pe Celeste de conversația asta, dar ea vorbește înainte ca eu să-mi pot găsi o scuză.

— Mer, îmi place cadoul. E perfect.

Asta spune toată lumea, dar pe ea o cred. Și totuși – pentru că eu sunt eu – mai verific o dată.

— Da, chiar îți place?

— Sigur. Abia aștept să-l folosesc. Mulțumesc mult!

Sunt încântată, dar mă întreb ce-a fost în capul meu. După trei ani în care n-am fost nicăieri, îmi închipui că pot să chem cu nonșalanță un taxi, să-mi pun o salopetă mov și să merg la o petrecere, ducând un cadou într-o pungă

strălucitoare? Mă prăbușesc peste masă. Sunt extenuată, începe să mă doară capul și simt că mi se pune un nod în gât.

— Nu eram pregătită, șoptesc.

— Meredith, e OK. Vocea ei e plină de blândețe. Serios. Ascultă, trebuie să mă trezesc ca lumea și să fac un duș. Pot să te sun diseară? Să avem o discuție lungă?

— Da. Dar... nu știu de unde să încep.

— O să începem cu începutul și o s-o luăm de-acolo. Poți să-mi spui cât de mult sau cât de puțin vrei.

Îmi convine că Celeste preia conducerea. Mă întorc în pat și dorm aproape toată ziua. La șapte seara, mă sună și vorbim. Îi spun despre Lucas, suspinând când dau glas amintirii. Plânge și ea. Îmi spune cât sunt de curajoasă și că pot trece de asta, că e lângă mine, că am atâția oameni de partea mea.

ZIUA 1.425

Joi, 13 iunie 2019

Celeste are dreptate: am oameni de partea mea. Tom sosește cu pâine caldă, pe vatră, și o caserolă cu cireșe.

— Fără motiv, spune, cu un zâmbet larg.

Torn ulei de măsline și oțet balsamic în două boluri și înmuiem bucăți de pâine direct cu degetele.

— Lucrurile simple sunt cele mai bune, spune el.

Vorbele lui mă lovesc din plin și, brusc, simt cum propriile cuvinte mi se rostogolesc de pe buze. Îi povestesc totul despre petrecerea lui Celeste, până la salopetă și sandale, iar el nu mă întrerupe nici măcar o singură dată.

— Meredith, ceea ce faci tu... Efortul ăsta... e numai pentru tine, spune el când în sfârșit am terminat și m-am apucat din nou să-mi îndes pâine în gură. Nu faci asta pentru mine, sau pentru Celeste, sau pentru Sadie, sau pentru oricine altcineva. O faci pentru tine însăși – și o meriți. Înțelegeți asta?

— Încerc.

— Nimeni nu se așteaptă să fii perfectă, Meredith.

— O, Doamne! Asta sună ca o afirmație a lui Diane.

Zâmbește.

— Poate asta o să ți se fixeze-n minte?

— Poate.

ZIUA 1.426

Vineri, 14 iunie 2019

— Astăzi aş vrea să vorbesc. Fără terapie comportamentală.

— Sigur, Meredith. E ceva anume despre care ai vrea să vorbeşti?

Diane se sprijină cu coatele pe birou şi se apleacă uşor în faţă. Remarc din nou, fascinată, cât e de frumoasă. Păr castaniu, piele de alabastru, ochi ca două heleştee cu apă proaspătă.

— Aş vrea să vorbesc despre mama.

— OK. A trecut ceva timp de când am vorbit despre ea. Aţi mai luat legătura?

— M-a sunat cu câteva săptămâni în urmă. N-a mers bine.

— Îmi închipui.

— Mereu mi se face rău când sună. Dar acum... Sunt furioasă. Sunt furioasă pe ea şi vreau să uit că există. Nu ştiu cum să gestionez treaba asta.

— Aş fi surprinsă dacă n-ai simţi furie faţă de ea.

— Nu cred că pot s-o iert...

— Ai fost mult timp victima abuzului, Meredith. Toată viaţa, aş spune.

— Nu sunt o victimă, spun calm, dar tăios. Mama spunea mereu...

— Ce spunea mama ta, Meredith?

— Spunea că victimele sunt slabe şi caută atenţie.

Îi aud şi acum vocea; cuvintele i se strecoară printre şarje de fum. Greutatea privirii ei face să-mi crească nivelul de adrenalină din corp şi simt că stomacul mi se face ghem. Sunt la ciclu. Sau am amigdalită. Sau un deget rupt, după ce ea mi l-a prins la uşa din spate. Nu contează. Mesajul ei e mereu acelaşi: sunt melodramatică şi egoistă.

— Crezi că, poate, mama ta greşea, Meredith? Dacă ar fi acum cu noi şi n-ar putea decât să te asculte, nu să te rănească iar cu vorbele sau cu acţiunile ei, ce i-ai spune?

— Aş întreba-o de ce s-a purtat cu mine aşa cum s-a purtat.

— Şi ce crezi că ţi-ar răspunde?

— Probabil că ar râde.

— OK, dar dacă ar fi sinceră, dacă ţi-ar cere iertare? Cum crezi că ar răspunde în cazul ăsta?

Încerc să mă gândesc la mama în felul ăsta – ca la o persoană sinceră. O persoană căreia i-ar păsa de sentimentele celorlalți, care nu e crudă din pură plăcere, care e în stare să spună „Îmi pare rău”. Mi-e imposibil. Ar fi mai ușor s-o reconstruiesc de la zero, celulă cu celulă.

Nu-mi dau seama că m-au furat gândurile, până când Diane nu ridică vocea.

— Meredith!

După cum mă strigă, îmi dau seama că nu e prima dată.

Îmi concentrez din nou atenția asupra ei.

— Scuze.

— Te-am pierdut pentru un moment. Ești OK? Vrei să iei o pauză? Să bei un pahar de apă?

— Am apă.

Ridic sticla de pe masă și iau o înghițitură. Nu-mi dădusem seama cât de uscat îmi era gâtul. Am băut mai mult, înghițind cu lăcomie.

— Lasă-mă să pun problema altfel. Ce-ai vrea s-o auzi pe mama ta spunându-ți? Ce-ai vrea să-ți poată spune, dacă ar avea capacitatea de a-și expune vulnerabilitățile?

— Nu are vulnerabilități.

— Toți avem, Meredith.

— Păi, ale ei sunt foarte bine ascunse.

— Da, așa se pare. Meredith, ceea ce încerc să fac este să te ajut să te separi de acțiunile mamei tale. Da, ți-a făcut lucruri de o mare cruzime. Dar nu le-a făcut *din cauza* ta. Îți trece prin minte vreun posibil motiv pentru comportamentul ei?

Îmi scapă un oftat adânc. Întrebările lui Diane sunt extenuante. Mi-ar plăcea să vină cu câte un răspuns din când în când, chiar dacă știu deja că nu asta e ideea.

— Nu știu, recunosc eu. Cred că era nefericită. Chiar nu știu nimic despre copilăria ei, despre viața ei dinainte de noi. Ca să fiu sinceră, în cea mai mare parte a timpului, era ca o străină. Avea un scut de care noi nu puteam trece.

— Ai spus mai devreme că ți se face rău când te sună. Ce crezi că ai putea face în privința asta?

— Să-i spun să nu mă mai sune?

— Hmm... da, e o variantă. Sau ai putea pur și simplu să nu-i mai răspunzi.

— Nu e atât de ușor.

— Nu?

Mă uit la orice, în afară de Diane. La pereții bucătăriei. La podea. La unghiile mele – e clar că am nevoie de o manichiură. Azi port o bluză cu mâneci scurte. Mă uit la alunița de la baza degetului mare. Îmi întorc brațele și îmi plimb degetele de-a lungul creșturilor; le las să zăbovească preț de câteva secunde. Urmăresc cronologia cicatricilor.

În cele din urmă, mă uit la Diane.

— Așa cred.

— Să știi că tu deții controlul în privința asta. Tu poți impune limitele. Nu trebuie să vorbești cu ea. Nu trebuie s-o vezi. Și nu trebuie să-ți justifici deciziile în fața nimănui. Nici în fața ei, nici în fața surorii tale – a nimănui.

— OK, murmur, continuând să-mi frec brațele.

„Îmi pare rău”, îi spun în gând sinelui meu mai tânăr: celui de patru ani, de nouă ani, de doisprezece ani, de treizeci și șase de ani.

— Asta e primul pas. Următorul este să lași să se ducă ceea ce s-a întâmplat în trecut. Nu pentru că ea ar merita să fie iertată. Ci pentru că te împiedică pe tine să-ți trăiești viața așa cum vrei. Și nu mă refer doar la ieșitul din casă.

— Nu?

Clatină din cap.

— Vorbesc de preluarea controlului, Meredith.

Nu-mi amintesc atingerea ei. Ar trebui să fie ceva la care nici măcar să nu mă gândesc, ceva care să fi fost, pur și simplu, acolo. Ceva atât de important și de accesibil, încât să pară că sunt o extensie a ei în anii aceia timpurii. Dar oricât m-aș strădui, nu pot să invoc o amintire.

În visele mele, mă întind spre ea. Dar brațele mi se transformă în piatră, apoi se sfărâmă și se fac nisip.

Visul din noaptea asta e altfel. Visez că sunt îmbrățișată. Este o îmbrățișare strânsă și simt căldură și siguranță. Mi-e somn. Înainte ca ochii să mi se închidă, îi privesc fața. Nu e ea, e un bărbat.

Mă trezesc înainte de a afla cum ar fi să mă trezesc în brațele lui. Închid ochii ca să mă apăr de lumina dimineții și încerc să alunec înapoi în visare,

dar nu pot. Trăsăturile i se disipează, iar golul care rămâne în locul feței lui mă bântuie tot restul zilei.

ZIUA 1.427

Sâmbătă. 15 iunie 2019

E uimitor ce poți găsi când cauți pe Google „izolare socială”. Și nu e neapărat o idee bună. Am descoperit că în Japonia există o etichetă pentru oameni ca mine. Dacă trăiam acolo, aș fi fost în mod oficial o *hikikomori* – definită de Ministerul Sănătății, Muncii și Bunăstării drept o persoană care a rămas izolată în casă timp de cel puțin șase luni consecutiv, fără a merge la muncă sau la școală, și interacționează rareori cu persoane din afara familiei apropiate.

Șase luni? Vă provoc să stați trei ani în casă, dragi *hikikomori* din Japonia.

Am citit un articol despre Haru, în vârstă de patruzeci și cinci de ani, care trăiește în Tokyo, cu mama lui în vârstă. A fost *hikikomori*, cu unele întreruperi, timp de cincisprezece ani. „Cei mai mulți dintre noi sunt oameni normali, care au fost forțați să se izoleze”, spune el. „Nu e o alegere.”

Decid că mi-ar plăcea Haru, dacă l-aș întâlni. Pare un tip inteligent. Probabilitatea unei întâlniri în persoană e infimă, din motive evidente. Totuși, există întotdeauna Zoom.

Se pare că termenul *hikikomori* a fost introdus de un psihanalist spre sfârșitul anilor '90 pentru a-i descrie pe tinerii care se retrăseseră din societate. Afinitatea mea față de noua etichetă se clatină ușor când citesc că *hikikomori* au reputația de sociopați periculoși. Un *hikikomori* a fost arestat pentru răpirea unei fete de șapte ani și sechestrarea ei timp de peste cinci ani. Altul și-a întrerupt izolarea autoimpusă ca să înjunghie doi clienți ai magazinului local.

Articolul citează un psiholog japonez, care spune: „Poți să devii *hikikomori* dintr-o mare diversitate de motive, și asta la orice vârstă. Deseori, persoana în cauză a avut o experiență negativă la școală sau la facultate, a trecut printr-un dezastru colectiv sau o traumă individuală sau și-a lăsat serviciul ca să aibă grijă de părinții în vârstă și nu s-a mai întors la muncă”.

Părinții lui Haru au divorțat când el avea șase ani, și de atunci nu și-a mai văzut tatăl. S-a chinuit la școală, simțind mereu că e diferit de ceilalți. La

facultate, nu putea să-și respecte termenele de predare și, într-un final, a abandonat studiile. Nu s-a simțit niciodată pregătit pentru muncă, i-a fost greu să-și păstreze un job și, în cele din urmă, nici n-a mai încercat. La treizeci și cinci de ani, a fost diagnosticat cu autism.

„Dorm mult și citesc cărți”, a explicat Haru. „Nu-mi place să stau în casă, dar mai bine stau aici decât la muncă, unde mă simt ca un ratat.”

Am copiat linkul către articol într-un e-mail pe care i l-am scris lui Celeste, cu un singur rând de text – Este ăsta bărbatul visurilor mele? – și am apăsat *Send* înainte de a apuca să mă răzgândesc.

ZIUA 1.428

Duminică, 16 iunie 2019

Aud zgomot la cutia poștală, dar e duminică, deci presupun că am primit un teanc de pliante care promovează oferte de produse de la magazinul local, de tipul „două la preț de unul”, sau altfel de corespondență nesolicitată. Nu verific până nu termin curățenia pe scări, îmi fac un duș și îmi aplic tratamentul la păr, beau un smoothie de afine și banane și îi fac deparazitarea externă lui Fred.

Nu este un pliant cu oferte promoționale, nici un meniu de comandat pentru acasă, nici o invitație de a-l cunoaște pe Dumnezeu. E un plic gros de culoare crem, cu numele meu pe față, într-o caligrafie frumoasă, ușor de modă veche. *M*-urile au curbe subtile, iar cozile *g*-urilor seamănă cu coada lui Fred, pe jumătate relaxată, când stă pe pervazul ferestrei din bucătărie.

Aștept un moment înainte de a-l deschide, ca să-mi savurez entuziasmul. Am fluturi în stomac, dar e de bine. Asta e ceva important pentru mine. În afară de cartea poștală anuală de la Sadie, când duce copiii la Center Parcs, nu primesc niciodată corespondență, decât facturi și cataloage la care nu m-am abonat. Nici într-un caz ceva cu numele meu scris elegant pe un plic atât de sofisticat.

Până la urmă, curiozitatea învinge. Mă așez pe cea de-a treia treaptă de jos a scării și deschid încet plicul, având grijă să nu-l rup.

Foaia este tot crem și groasă – o simt grea între degete. Văd imediat cele patru caractere japoneze, dar n-am idee ce înseamnă. Mă uit la rândurile cu caractere îngroșate, negre, și mă întreb de ce niște simboluri pe care nu le înțeleg îmi produc asemenea emoții. Întorc foaia pe partea cealaltă și acolo, în colțul din dreapta jos, găsesc ceea ce mă așteptam: un *C* mare, curbat.

Grație minunii numite Google, nu îmi ia mult să descifrez mesajul japonez. Dacă alt avantaj n-oi fi avut, cei trei ani de *hikikomori* mi-au conferit măcar abilități excepționale de căutare pe internet.

În japoneză, semnele *kanji*²² pentru cei patru copaci emblematici care înfloresc primăvara (cireșul, prunul, piersicul și caisul) creează conceptul de *oubaitori*. În filosofia japoneză, acest concept reprezintă arta de a nu te

compara niciodată cu altcineva, ci de a-ți recunoaște valoarea în propria personalitate unică.

Îi trimit lui Celeste un mesaj – Ești cea mai tare – și îmi răspunde cu un singur *X*. Apoi mă așez la masă, îmi beau ceaiul de mentă și îmi privesc *oubaitori*-ul. La un moment dat, norii se despart și o rază de soare cade pe hârtia crem, făcând caligrafia lui Celeste și mai frumoasă.

ZIUA 1.434

Sâmbătă, 22 iunie 2019

- Ești ocupată? zice Fee, vrând să intre direct în subiect.
- Tocmai m-am întors de la cumpărături.
- Foarte tare! Devii o clientă fidelă a magazinului ăluia.
- O iau ușor, recunosc.
- Hei, glumesc! Te descurci excelent. Ești eroina mea.
- O, termină, îi spun, dar sunt încântată.
- Pot să vin la tine?
- Vocea ei sună grav.
- Chiar acum?
- Sosesec, spune ea și închide.

Îi ia doar douăzeci de minute să ajungă, dar parcă ar trece ore întregi. În timp ce aștept, șterg podeaua din bucătărie, mișcând mopul în cercuri largi.

- Ai făcut exerciții? mă întreabă când deschid ușa de la intrare.

Îmi ating obrazul – e cald și umed.

- Doar făceam curat, spun.
- Nu trebuia să te deranjezi pentru mine.
- Nu era pentru tine.

Îmi dau ochii peste cap în spatele ei și o urmez în bucătărie. Nu-i spun să nu calce pe podea, iar când îmi amintesc, e prea târziu – adidașii ei au lăsat un model discret pe suprafața proaspăt ștersă.

- Cum e la Shirley? o întreb.

— E bine, spune. Puțin cam aglomerat. Caut altceva. N-am mai văzut-o pe mama de săptămâni întregi, spune imediat ce mă întorc cu spatele, ca să torn apa murdară din găleată în chiuvetă.

- OK, îi spun automat.
- Doar voiam să știi.
- OK.
- Nu-i convine. Sună întruna.
- Mai degrabă pe tine decât pe mine.
- Fee ridică din umeri.

— Corect. Oricum, nu de-asta mă aflu aici.

— Nu?

Mă întorc cu fața la ea.

Scoate un plic maro din buzunar.

— Acum câteva luni, m-a rugat să-i pun câteva troace la vânzare pe eBay. Cutii cu lucruri amestecate pe care le păstra de ani de zile. În sfârșit, m-am apucat să mă uit prin ele aseară, zice ea, iar ochii i se aprind brusc. Și am găsit asta.

Simt o vâltoare în cap și îmi amintesc că așa se întâmplă când ești surescitat. Mă uit la soră-mea și încerc să-mi dau seama dacă sunt vești bune sau proaste. Ea înclină din cap către mine.

În plic se află o mică tăietură dintr-un ziar, îngălbenită de vreme. Numai cinci rânduri, într-un chenar negru:

Michael Young, 36 de ani, din Glasgow, a încetat din viață acasă, pe 12 august 1993. A lăsat în urmă două fiice, pe Fiona, 16 ani, și pe Meredith, 14 ani. Funeraliile vor avea loc joi, 19 august, la ora 12, la Capela Blackstone. Doar pentru familie. Fără flori, vă rugăm.

Încep să plâng pentru un om pe care nu l-am cunoscut niciodată. Fiona iese din încăpere și se întoarce cu un șomoilog de hârtie igienică. Suspîn cu nasul în el.

— Era atât de tânăr, îi spun, cu glas tremurând.

— Adevărat.

— Michael. Se numea Michael. Un nume drăguț. Un nume bun.

— Meredith, ar fi putut să nu fie un om bun. Nu știm nimic despre el.

— Știu asta, izbucnesc.

Mă uit la peticul de hârtie îngălbenită, la numele simplu al tatălui meu, tipărit acolo. Fiona are dreptate. E o dovadă de naivitate să creez o poveste glorioasă despre el.

— Vreau să cred că a fost un om bun, spune Fiona. Dar singurul lucru pe care îl știm despre el e că n-a fost aici. N-a venit niciodată după noi.

— Avem o întreagă familie pe care n-am întâlnit-o niciodată, îi spun, în loc să accept că are dreptate. Îți amintești de mătușa Anna?

— Îmi amintesc. Era drăguță. Dar nu cred că aș încerca să fiu nepoata ei. Nu acum.

Nici eu nu cred că aş vrea. Dar îmi place să am această opţiune.

— Ştii că avem o singură posibilitate să aflăm unde ne sunt rudele, cum a murit el?

Încuviinţez din cap.

— Am sunat-o mai devreme. Doar s-a înfuriat.

— Poate e timpul să ne înfuriem şi noi.

— Sau poate e timpul să renunţăm.

— Am renunţat timp de patruzeci de ani, Fiona, spun eu, amintindu-mi ce spunea Diane despre deţinerea controlului. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu el.

— Există site-uri; putem căuta înregistrări. Să facem puţină muncă de detectiv. Mereu ai vrut să fii Nancy Drew.²³

Pufnesc în râs.

— Ai dreptate, voiam.

Îşi dă jos jacheta şi stă o oră. Pun tăietura din ziar între noi, pe masă, şi deschid sticla de vin roşu care stă de câţiva ani în dulapul meu. În absenţa adevărului, ţesem împreună povestea lui Michael Young.

— Cred că a vrut să fie un tată bun, spun eu.

— Poate că a vrut. Dar nu e destul să vrei ceva, nu-i aşa? Trebuie să şi reuşeşti.

— Unii oameni nu sunt făcuţi să aibă grijă de alţii.

Aprobă din cap.

— Din multe puncte de vedere.

— Mă întreb dacă ar fi fost bun cu noi în caz că ar fi avut ocazia.

Fee ridică din umeri.

— Nu ştiu, Meredith. Se pare că n-o să ştim niciodată. Şi trebuie să ne împăcăm cu gândul ăsta.

Într-un final, cădem de acord că Michael Young a fost un om imperfect, cu o inimă mare, căruia îi lipsea curajul de a lupta pentru ce-şi dorea şi s-a îndrăgostit de o femeie care n-a putut să-i răspundă cu aceeaşi dragoste.

Mai târziu seara, mă sună Celeste ca să afle cum merge cu „misiunea”. Mă simt stânjenită. Nu e tocmai o misiune pe Marte. Dar am totuşi un anumit ţel de îndeplinit.

— Te descurci atât de bine, spune. Cine ştie? În câteva săptămâni ai putea fi pregătită să mergi la cinematograful, la club, la un restaurant elegant.

Pufnesc în râs.

— Știi ceva? De fapt, gândul de a mă duce la cinema mă deprimă total. Cine vrea să-i asculte pe alții ronțâind popcorn? N-ai nici un pic de loc pentru picioare, scaunele sunt atât de incomode...

— Oamenii nu-și opresc telefoanele. Asta chiar e nasol.

— Exact! Oamenii nu-și opresc telefoanele. De ce să suport toate astea – și să plătesc pentru toate astea – când pot să stau în livingul meu liniștit și confortabil, să mă uit la ce-mi place, să pot pune o pauză și să merg la toaletă sau să iau o gustare? Și apropo de gustări, pot să mănânc ce vreau, nu popcorn, și hotdog, și dulciuri gumoase, care mi se lipesc de dinți. Și mai pot și să țin o pisică drăguță, caldă, să-mi toarcă în poală tot timpul ăsta. Iar dacă adorm, nu e nimeni în jur să mă audă cum sforăi. În afară de Fred, iar lui puțin îi pasă.

Celeste râde.

— Ai argumente puternice, dar tot mi-ar plăcea să merg la film cu tine. Putem să-l strecurăm pe Fred înăuntru, dacă vrei.

— Om vedea. Tu ce-ai mai făcut?

— A, nu mare lucru. Mi-am redecorat apartamentul. A, și a venit fratele meu la cină aseară, dar e o pacoste. Îmi mănâncă toată mâncarea, face fețe acre, apoi dispare și nu-l mai văd câteva săptămâni.

Mă pufnește râsul.

— Rudele, nu?

— Sincer, e o mare figură. Plodul cel mai răzgâiat din câți există. La petrecerea mea, s-a certat cu iubita și au făcut o scenă de proporții.

— Presupun că aș fi asistat la ea dacă aș fi fost acolo.

— Ah, Meredith, scuze.

— Nu te scuza! ăsta e adevărul.

— Sincer, ai avut noroc că n-a trebuit să asigti. M-am simțit oribil. A enervat-o atât de tare, încât a aruncat cu o tavă cu shoturi în el și a plecat valvârtej. Exact când mama aducea tortul.

— O aniversare memorabilă, murmur eu, dar mă rușinez pe dată. Îmi pare rău că n-am fost acolo. Îmi pare rău că n-am putut să-ți fiu o prietenă mai bună. Sper că o să pot fi într-o zi.

Tace câteva secunde, iar când vorbește, vocea îi tremură.

— Meredith, nu spune asta. Nu e nimic mai neadevărat.

— A fost atât de bine că te-am cunoscut fără să fie nevoie să vorbesc despre asta! Nu pot să sufăr când oamenilor le e milă de mine. E o reacție

instinctivă, știu. Dar o detest.

— Meredith, e în regulă, pe cuvânt.

— Totuși, ar fi trebuit să-ți spun mai de mult. A fost o prostie din partea mea.

— Nu, te înțeleg. Chiar te înțeleg.

— Mă înțelegi?

— Sigur. Ai vrut să te cunosc așa cum ești tu cu adevărat. Tu nu ești mediul în care trăiești, Mer. Să nu ieși din casă te poate afecta într-un milion de feluri, dar nu te face o altă persoană – nu în mod esențial. Și nu schimbă deloc ceea ce simt pentru tine. De fapt, mă face să te iubesc și mai mult.

Cred că o să izbucnesc în plâns. Respir adânc.

— Celeste, ți-a spus cineva vreodată că ești cu adevărat înțeleaptă?

Pufnește în râs.

— Nu aud asta prea des, trebuie să recunosc. Dar îmi place.

— Îți mulțumesc, îi spun.

— Pentru ce naiba?

— Pentru că mă ajuți să-mi iau de pe umeri o greutate care mă apasă de ani întregi.

— Eu sunt doar sinceră cu tine, Mer. Dar cu plăcere.

Îmi povestește ce are de gând să facă în apartamentul ei și cât de tare s-a săturat de aplicațiile de *dating*.

— Pur și simplu, nu mă potrivesc cu nimeni, mi se plânge ea.

— Nu trebuie să găsești decât o persoană, îi spun. De fapt...

— Ce? Ce voiai să spui?

— Păi, cunosc eu pe cineva cu care s-ar putea să te intereseze să te întâlnești.

— Serios? Ce tare! Ia zi-mi despre el!

Pot face chiar mai mult de atât, mă gândesc.

— Vino săptămâna viitoare și te pun la curent. Când lucrezi?

— Sunt liberă joi și vineri.

— Perfect. Mă uit în calendar, la următorul „T” scris cu mov. Încerc să par cât mai relaxată. Ce-ai zice de joi, la ora unsprezece?

— O să fiu acolo. Vrei să aduc ceva?

— Doar pe tine.

— OK, grozav! Și o să-mi spui totul despre tipul ăsta la care te gândești pentru mine?

— Sigur.

ZIUA 1.439

Joi, 27 iunie 2019

Bucătăria mea e întotdeauna curată, dar astăzi este imaculată. În timp ce dereticam, făceam planuri. O să prepar un ceai, bineînțeles. La asta se așteaptă amândoi de la mine. Pentru că așa fac întotdeauna.

N-am nici o îngrijorare în privința conversației. Lui Celeste îi place să vorbească, dar și Tom poate fi destul de volubil. Am trei farfurii pe masă, gata să fie descoperite – turtă dulce cu glazură de lămâie, fursecuri crocante cu migdale și un tort cu sfeclă și ciocolată, de care sunt foarte mândră.

O să beau un ceai cu ei, până când sună Sadie. Ea este un element crucial al planului meu.

— Îmi place la nebunie! a spus aseară, când i-am cerut ajutorul. Ce să spun când te sun?

— Nu contează, i-am răspuns râzând. Prostiile obișnuite sunt suficiente.

— O să-mi vină mie în minte ceva cu adevărat dramatic.

— OK, cum spui tu. Dar știi că ei n-o să te audă, da?

O să mă sune la 11:45, iar eu o să mă scuz și o să mă duc în living, ca să-i las pe Tom și Celeste să se apropie, la o felie de tort.

A trecut ceva timp de când am avut în vizită mai mult de o persoană, în afară de Sadie și copiii ei, iar cei mici nu se pun la socoteală. Mă trezesc făcând lucruri stupide, de care nu e nevoie, cum ar fi să șterg praful de pe calorifere și să aspir draperiile. Când sună telefonul, sunt recunoscătoare; n-am încotro și trebuie să las cârpa de praf și să-mi scot mănușile de cauciuc.

E Celeste.

— Meredith, am un coșmar.

După voce, pare stresată.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a stricat mașina în drum spre oraș. Au venit cei de la asistență și au trebuit să mi-o remorcheze la service. Acum sunt lângă service, în cea mai strâmtă cafenea din lume, și aștept să mi-o repare. Mi s-a spus că durează câteva ore. Îmi pare rău... N-o să mai ajung azi. Sau cel puțin nu prea devreme.

— O, Celeste!

— Știu, e o porcărie.

Mă gândesc la tortul de sfeclă și ciocolată, la Celeste și Tom râzând, la mine în bucătărie. Am fost entuziasmată la gândul de a-i aduce împreună, dar nu numai pentru ei. Mi-e dor să aud niște glasuri vesele răsunând din altă încăpere a casei. Nici măcar n-am nevoie să știu de ce râd. Vreau doar să fie zgomotul meu de fundal. Nici nu-mi amintesc de când n-am mai așteptat pe cineva cu atâta nerăbdare.

— O să vin să aștept cu tine.

Imediat ce spun asta, știu că e ceea ce vreau să fac.

— Cum? Serios?

— Da, sigur.

— Dar... ești pregătită pentru așa ceva? Adică, știu că te descurci de minune. Dar eu sunt în centrul orașului. Cum o să ajungi aici?

— Iau autobuzul. E timpul.

*

Trebuie să mai petrec câteva minute convingând-o pe Celeste că n-o să pătesc nimic de acasă până la Café Retro. După ce închid telefonul, n-am timp să mă gândesc prea mult, pentru că Tom trebuie să sosească în jumătate de oră. Îi trimit un SMS în loc să-l sun, ca să scap mai ușor de inevitabilele lui întrebări.

Tom, vrei să schimbăm un pic peisajul și să ne întâlnim altundeva?

Hei! Eram gata de plecare. Sigur... dacă tu ești sigură...

Sunt sigură. Poți să vii la Café Retro, pe Mitchell Grove?

Mitchell Grove? În centru?

Acolo. E lângă un service.

O găsesc eu. Dar de ce naiba vrei să ne întâlnim acolo?

Pentru că-mi place. Au o cafea surprinzător de bună.

Meredith, tu nu bei cafea. Ce se întâmplă? Ești OK?

De ce ești suspicios?

„Fir-ai tu să fii, Tom”, îmi zic. „Mereu în căutare de răspunsuri.”

Întotdeauna sunt suspicios. Meredith, ce se întâmplă?

Face parte din terapia mea cognitiv-comportamentală. Poți să vii acolo?
E important pentru mine.
Sigur că pot. La ce oră?
Cât mai repede. Ne vedem acolo! x

Sunt un pic murdară de la tot șmotrul, dar n-am timp să fac duș, așa că mă mulțumesc să mă spăl pe față și la subsuori. Deodorant, părul strâns într-o coadă, o cremă nuanțatoare, hainele schimbate, și sunt pregătită de plecare.

Mai pregătită ca oricând.

Îmi acord câteva momente să stau pe marginea patului și să fac exercițiile de respirație. Inspir pe nas, expir pe gură.

Astăzi, cu siguranță, o să meargă conform planului. Ce mi-ar spune Diane în momentul ăsta, dacă ar fi în fața mea, pe ecranul computerului?

Ar spune: „Meredith, care e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla?”

Iar eu mi-aș da ochii peste cap, pentru că am auzit cuvintele astea rostite de ea de o mie de ori, dar aș răspunde: „Aș putea avea un atac de panică”.

La care ea ar spune ceva de genul: „Știi ce trebuie să faci dacă ai un atac de panică?”

Aș încuviința din cap, pentru că știu.

Ia ea ar spune: „Când ai avut ultima dată un atac de panică?”

I-aș răspunde: „Cu două luni în urmă”.

„Ai prefera să mergi și să te întâlnești cu prietenii tăi și să ai un atac de panică pe care să-l poți gestiona sau să stai acasă și să nu te întâlnești cu prietenii?”

Aș spune: „Prefer să merg și să mă întâlnesc cu prietenii”.

— Prefer să merg și să mă întâlnesc cu prietenii, spun cu glas tare.

Sunt încrezătoare că lumea nu s-a schimbat atât de mult, încât autobuzul X19 să nu mai pornească din capătul străzii mele, spre centrul orașului, la fiecare

„Merg cu autobuzul.” O spun în minte iar și iar, ca pe o mantra, în timp ce pășesc pe strada mea. Strada care acum îmi e atât de familiară. Știu că această casă, cu peluza tunsă impecabil, are întotdeauna flori proaspete într-o vază, la fereastra din față. Că mașina albă de pe cealaltă parte a străzii a

avut timp de câteva săptămâni un cauciuc dezumflat. Și cunosc fața pistriuată a lui Jacob și vocea lui veselă.

— Bună, Meredith!

— Jacob, bună! Încetinesc pasul în timp ce el se îndreaptă spre mine. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Tocmai am fost cu tata la Centrul pentru Știință. L-am lăsat acasă. Locuiește la capătul străzii.

— Centrul pentru Știință? Uau! N-am mai fost acolo de trei ani.

— Ai fost vreodată în turn?

— Nu, Jacob, n-aș putea spune că am fost.

— Are înălțimea a treizeci de autobuze supraetajate. E cea mai înaltă clădire de sine stătătoare din Scoția.

— Păi, e destul de înalt.

— E foarte înalt, Meredith. Și ghici ce? Se rotește în bătaia vântului. Nu-i tare?

— Nu sunt sigură că m-aș aventura acolo, sus, într-o zi cu vânt puternic.

— Cred că trebuie să te străduiești să ieși din zona ta de confort, Meredith. Asta îmi spune profesorul meu când îmi aleg cel mai ușor exercițiu la matematică.

Zâmbesc larg.

— Cred că ai dreptate, Jacob. Deocamdată, trebuie să prind autobuzul.

— Drum bun, Meredith! Ne mai vedem.

Mai sunt doar doi călători. Stau în spate de tot, pentru că vreau să pot vedea totul.

Îi trimit un SMS lui Celeste: Sunt pe drum.

Apoi lui Tom: Ai ajuns? Eu sunt în autobuz!

Mă uit pe fereastră, relaxată. Am un punct de observație bun de aici, de pe scaunul din spate. Văd tot ce se întâmplă pe stradă, toți oamenii, de toate formele, mărimile și culorile. Dar pe fiecare doar câte o secundă, pentru că autobuzul merge neîntrerupt. Iar ei nu se uită absolut niciodată în autobuz. Pot să-i privesc în siguranță, separată de ei prin tot oțelul și sticla și ce-o mai fi ținând la un loc autobuzul. O să mai merg și cu alte autobuze. Aș putea să petrec o zi întreagă doar făcând turul orașului cu diferite autobuze.

Telefonul îmi bâzâie în poală. Celeste: Ai grijă! Ne vedem curând, xx.

Îmi îndrept din nou privirea spre oamenii de afară. Sunt atât de mulți! Voi avea de parcurs pe jos ultima parte a drumului și s-ar putea ca străzile să fie aglomerate – autobuzul n-o să mă lase exact în fața cafenelei.

„Ia-o pas cu pas”, îmi spun. „O să văd ce fac când o să ajung acolo.”

Autobuzul oprește; o persoană coboară, urcă o mulțime. Mă uit cum zeci de oameni se trântesc pe scaune și își pun jos sacoșele de cumpărături. Un grup de cinci adolescenți rămân în picioare, în față, ținându-se cu degetele lor subțiri de bare. Mă întreb dacă s-ar fi așezat aici, în spate, în caz că nu eram eu. Îmi vine în gând că mi-am ales un loc revendicat în mod normal de tână generație; mă face să mă simt un pic rebelă. În autobuzul școlii, nu stăteam niciodată în spate. Asta ar fi fost alegerea lui Fee, dar eu insistam mereu să stea cu mine în zona cea mai sigură, la mijloc.

Nimeni din autobuz nu se uită la mine. Nimănui nu-i pasă. Toți vorbesc cu tovarășii lor de călătorie, se uită pe geam ori stau cu ochii în telefon. Îmi verific și eu telefonul – am ratat un apel de la Tom.

Răspunde imediat.

— Meredith, ești bine?

— Da, foarte bine. Sunt în autobuz. Tu unde ești?

— Tocmai mă îndrept spre Mitchell Grove. Meredith, asta e un loc de întâlnire foarte ciudat. Ce se întâmplă? Sigur ești bine?

— Sunt bine, pe cuvânt. Am ieșit din zona de confort, atâta tot.

— Asta fără îndoială, se amuză Tom. Aud pe fundal zgomotul traficului. Nu puteai să alegi un loc în afara zonei de confort, dar mai aproape de casă?

— Am avut chef să-mi asum un risc, îi spun, și nu e o minciună.

— Mă rog, dar unde naiba e locul ăla? Ai mai fost vreodată acolo?

— E lângă un service auto. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine. De-aia vin să ne întâlnim la dracu-n praznic. Cât mai durează până ajungi?

— Nu știu sigur. Mai am câteva stații, apoi poate cinci minute de mers pe jos. I-ați ceva de băut și cere un meniu.

— Am găsit cafeneaua. Nu sunt sigur că au un meniu, Meredith. Pare mai degrabă genul de local cu oferta scrisă pe o tablă.

Zâmbesc.

— Ești așa de snob, Tom!

— Prefer bucătăria ta în locul cafenelei ăsteia, asta e tot. Gata, acum am ajuns. Grăbește-te, da?

— O să-i spun șoferului s-o calce. E aglomerat acolo?
— E mort. De fapt, nu... mai e o persoană aici.
— Păi, fa-te comod și așteaptă-mă.
— Nu te teme, nu plec nicăieri. Îmi datorezi o felie uriașă de tort sau cum i-or zice aici.
Închei convorbirea și pun telefonul în geantă. Nu pot să-mi șterg zâmbetul de pe față.

Când cobor din autobuz, găsesc codul poștal al cafenelei și îl bag în harta din aplicația de pe telefon. Îmi spune că o să ajung acolo în șapte minute. Mă gândesc că o să ajung în cinci – merg mai repede decât majoritatea oamenilor, iar văpaia care mi s-a aprins astăzi în piept îmi dă ghes.

Cotesc și, la vreo două sute de metri în față, văd o femeie. Se ceartă cu un bărbat în jachetă de piele, fluturându-și în aer țigara și împungându-l cu degetele de la cealaltă mână în piept. El se înfinge în fața ei, ea vorbește și mai tare. E beată. Are părul blond, aproape alb, tuns scurt. Poartă o scurtă roz, colanți negri și sandale.

Înțepenesesc și simt tensiunea crescându-mi în piept. Prin minte mi se derulează rapid chipuri: Fee, Sadie, Tom, Celeste, Diane – sistemul de sprijin, reunit pentru mine exact când am cea mai mare nevoie. Respir adânc o dată și încă o dată. Încă se ceartă, dar se și deplasează. Vin spre mine, iar eu nu mă pot clinti.

Nu-mi pasă de bărbatul în jachetă de piele. Nu pot să-mi iau ochii de la femeie. Mă holbez la ea până când e destul de aproape să-i văd bine fața, până când sunt sigură că nu e mama, și în momentul acela, mă lasă picioarele și mă văd nevoită să mă așez pe jos, până când pământul încetează să se mai învârtă cu mine.

Cei doi se lasă în genunchi în dreptul meu, cu fețele lor îngrijorate la numai câțiva centimetri de mine.

— Ești bine, draguță? Femeia mă cercetează cu privirea. Respirația ei miroase a stătut, dar cu siguranță nu e mama. De fapt, nu seamănă absolut deloc cu ea. Vrei o țigară?

— Nu, mulțumesc. Sunt OK.

Încerc să mă ridic, iar ei mă apucă fiecare de câte un braț.

— Ai nevoie de ajutor? mă întreabă bărbatul.

— Am amețit o clipă, atâta tot. Acum sunt bine. Dar mulțumesc.

— Bine atunci. Ai grijă.

Femeia îmi face cu ochiul. Pleacă amândoi, continuând să se certe. Ceva despre banii din cutia de sub pat, despre a lua încontinuu fără a pune nimic la loc.

Café Retro are un aer mai degrabă neîngrijit decât retro. Literele de pe firmă s-au decolorat atât de tare, încât abia se mai văd, ca și cum ar fi fost spălate de ploaie timp de zeci de ani. Pentru evitarea oricărui dubiu, cineva a scris CAFÉ RETRO cu marker negru, gros, pe o bucată mare de hârtie, pe care a lipit-o pe interiorul ușii. Funcționează – o reperez de pe partea cealaltă a străzii.

Aștept o pauză în trafic și traversez. Îmi sună telefonul – e Sadie. Cu punctualitate. Am uitat să-i spun despre schimbarea de plan.

Nu-mi dă timp nici măcar să o salut.

— Meredith, slavă Domnului! Trăiesc un adevărat coșmar aici. James are diaree, iar Tilly a mâzgălit pe toți pereții bucătăriei.

— Și cu toate astea, ai timp să mă suni?

— Ce? Țsta era planul, nu? Falsa mea urgență.

— Te tachinam, îi spun în timp ce mă apropiu de cafenea.

Îl văd mai întâi pe Tom. Stă în colțul cel mai apropiat de fereastră, citind o revistă. Cealaltă persoană – în afară de o femeie cu șorț în dungii, care mătură podeaua – e Celeste. Stă la o masă din spatele încăperii și se uită pe telefon.

— Meredith, ce dracu' se întâmplă?

— Iartă-mă, Sadie, schimbare de plan. Îți explic mai târziu... Trebuie să închid.

— Ei, femeie, nu așa repede. Unde ești? Se aude... Ești pe o autostradă? Râd.

— Nu. Dar nici prea departe.

— Meredith Maggs, spune-mi ce se petrece.

— O să-ți spun. Lasă-mă câteva minute. Te sun eu, promit.

— Ai face bine.

— Te sun. Și, Sadie... Te iubesc de nu mai pot.

Închei convorbirea și deschid ușa cafenelei.

Ridică amândoi privirea în același timp.

— Mer, ai ajuns! spune Celeste.

— Ai reușit – excelent! spune și Tom în același timp.

Zâmbesc spre amândoi, simțindu-mă brusc cam agitată. Continui să zâmbesc în timp ce ei se uită unul la altul, apoi spre mine, cu toate întrebările posibile în priviri.

— O să comand o cafea, da? spun pe un ton entuziast. Mai vrea cineva un rând?

— Meredith, nu pot să cred că ești aici, e fantastic! zice Tom, răsărind lângă mine. Dar ce se întâmplă? Coboară vocea. O cunoști pe femeia de acolo?

— De fapt, da. Este prietena mea, Celeste. Ți-am spus despre ea, îți amintești? Petrecerea aniversară? Scuzați-mă, puteți, vă rog, să-mi aduceți un ceai negru? Mulțumesc.

Îl iau pe Tom de braț înainte de a apuca să spună ceva.

— Vino cu mine.

Când ajungem la masa lui Celeste, ea se ridică și mă îmbrățișează.

— Mer, e incredibil! Sunt așa mândră de tine! Ai luat autobuzul? A fost OK? Sunt așa de încântată de tine în momentul ăsta!

O strâng la rândul meu în brațe.

— Mulțumesc. Ce-i drept, și eu sunt mândră de mine. Ce-ți face mașina?

Își dă ochii peste cap.

— Habar n-am. Sper că e pe drumul cel bun. Ești absolut grozavă că ai venit să-mi ții de urât.

— Celeste, el e prietenul meu Tom. Tom, ea e prietena mea Celeste. Am vrut să vă cunoașteți, zic și îi dau un cot lui Tom. Hai să ne așezăm.

Ne mutăm la o masă mai mare și, în următoarea oră și jumătate, bem ceai, mâncăm pateuri și vorbim despre tot felul de lucruri, precum programele TV preferate, cum e să mergi cu autocarul și cele mai interesante păsări pe care le-am văzut vreodată. Facem planuri să mergem la Kelvingrove, să vedem tabloul lui Dalí, *Hristos al Sfântului Ioan al Crucii*, să ne plimbăm în jurul universității și poate să mergem într-unul din locurile acelea draguțe de pe Great Western Road, pentru ceaiul de după-amiază. Pare o situație spre care pot face progrese reale, în loc să rămână doar un vis. Cădem de acord că probabil n-o să revenim niciodată la Café Retro, dar convenim totodată să-i lăsăm un bacșiș generos femeii cu șorț în dungi, ale

cărei pateuri sunt, de fapt, foarte fragede, proaspete și exact atât cât trebuie de crocante. De câteva ori mi se pare că surprind ceva între Tom și Celeste, mă las pe speteaza scaunului sorbind din ceai, dând o șansă sentimentelor lor să se înfiripe, dar ei mă atrag imediat înapoi în discuție și mă întreb dacă nu cumva văd doar ceea ce mi-aș dori să văd.

În cele din urmă, cineva de la service o sună pe Celeste, ca să-i spună că mașina e gata, iar ea insistă să mă ducă acasă. Accept – sunt entuziasmată, dar și epuizată. Ne luăm la revedere de la Tom și mă uit la Celeste cum îl privește în timp ce se îndreaptă spre mașina lui, până când se întoarce spre mine și spune cu un zâmbet discret:

— Ce?

— Nimic, îi spun, apoi izbucnim amândouă în râs și cred că știe ce se întâmplă, dar nu mai discutăm nimic pe tema asta.

De fapt, nu prea mai vorbim pe drumul spre casă; ascultăm muzică la radio; Celeste fredonează versurile pe care le știe, iar vocea ei ușoară, limpede umple habitacul mașinii și, la un moment dat, închid ochii și chiar cred că aș putea să adorm.

ZIUA 1.445

Miercuri, 3 iulie 2019

— E bolnavă, Meredith.

— Cine?

— Știi cine.

Are dreptate. Nu știu de ce mă port ca și cum mama noastră n-ar fi mereu undeva acolo, pe fundal, în gândurile mele. Pândește de la mică distanță, precum hărțuitorii de la școală, care se află mereu la trei pași în spatele tău. Dacă cineva poate să vadă prin mine, aceea e sora mea. Aceasta nu este, cu siguranță, una dintre conexiunile pe care le-am pierdut în ultimii ani.

— De unde știi?

Mă așez pe canapea, apoi mă ridic iar. Dau ocol încăperii.

— M-a sunat mătușa Linda. Cancer. E pe moarte.

N-am crezut niciodată că voi auzi aceste cuvinte. M-am gândit că îmi va spune, simplu, că a murit și că acesta ar fi fost singurul motiv pentru care sora mea m-ar mai fi sunat vreodată, pentru tot restul vieții noastre. Să aflu că e pe moarte e mai grav decât dacă aș fi aflat că a murit deja. Am de ales acum.

— Ce-o să faci?

— Nu, Mer. Ce-o să facem noi? spune Fee, cu glas ferm.

— Habar n-am, admit. Dar trebuie să închid. Cred că mi se face rău.

Mătușa Linda arată la fel ca acum patru ani și, îmi dau seama, la fel ca acum douăzeci de ani. Același păr, același ruj, probabil și aceeași jachetă. Aceiași ochi pătrunzători, care se luminează când mă văd.

— O, draguță! Mă bucur să te văd.

Mă îmbrățișează și mă strânge cu blândețe. E scundă, dar vânjoasă. Are până și același miros – trandafiri și săpun. Mă simt de parcă aș avea din nou zece ani.

— Bună, mătușă Linda, îi spun în timpul îmbrățișării. Îți mulțumesc că ai venit atât de repede.

Se foiește un pic pe lângă mine – i se pare că sunt prea slabă, dar că nu m-am schimbat deloc – apoi insistă să facă un tur al casei, înainte de sosirea

lui Fee. Scoate exclamații admirative în toate punctele potrivite, îmi spune că trebuie să mă bucur de un mare succes profesional dacă am casa mea, și încă de una singură, Dumnezeu, fără nici un ajutor din partea vreunui bărbat. Mătușa Linda s-a mutat direct din casa mamei sale în casa soțului ei, spune ea (Dumnezeu să-l odihnească).

Zâmbesc și îi mulțumesc, dar nu mă pot relaxa. Mătușa Linda a fost – este – o femeie drăguță, care și-a câștigat cu prisosință titlul onorific, dar în același timp e și prietena mamei. Când aveam zece ani, i-am acceptat fără nici un dubiu rolul special în cadrul familiei noastre. Treizeci de ani mai târziu, nu-mi mai vine la fel de firesc.

Simt o ușurare în piept când aud soneria.

— Ai întârziat! mă răstesc la Fiona.

Ridică din umeri.

— Întotdeauna întârzii.

Mătușa Linda nu se agită pe lângă Fiona așa cum a făcut cu mine, dar ele au un alt tip de relație. Eu abia dacă am văzut-o în ultimii zece ani; Fiona probabil că a ieșit cu ea la pub cu doar câteva luni în urmă.

Fac ceai, în timp ce ele discută despre fiica mătușii Linda, Maggie, care așteaptă al treilea copil. Mătușa Linda a fost ocupată să tricoteze o garderobă în toate culorile curcubeului, pentru că nu știu dacă vor avea băiețel sau fetiță, iar în lumea mătușii Linda, fetițele nu poartă niciodată albastru.

— Tu m-ai învățat să tricotez, spun, în timp ce aduc pe masă tava cu ceai și fursecuri.

— Așa e, puicuță. Uitasem de asta. Aveai atâta răbdare! Te-am învățat să lucrezi cu dreapta, uitând că ești stângace.

Râde și se servește cu un fursec din aluat fraged.

Îmi plăcea s-o privesc tricotând. Mă relaxa.

— Când ai văzut-o ultima dată pe mama? întreabă Fiona, amintindu-ne pentru ce ne aflăm aici.

— Ieri. E într-o stare proastă, scumpo. A dormit aproape tot timpul cât am fost acolo.

— Doctorul ce-a spus?

Strâng toarta căinii.

— I-a mai dat vreo două luni. Poate nici atât.

— Am știut că țigările alea o să-i pună capac.

Fee e agitată; își rupe fursecul, împrăștiind firimituri pe toată masa.

Mătușa Linda ia o gură de ceai.

— A întrebat de voi. De amândouă.

Eu și Fee schimbăm o privire. Observ o ridicare din umeri imperceptibilă din partea surorii mele; nu știu dacă și mătușa Linda observă.

Atmosfera din încăpere se schimbă, ca și cum un nor ar fi blocat lumina soarelui matinal.

— Trebuie să ne gândim la asta, îi spun mătușii Linda.

Încuviințează din cap.

— Înțeleg, scumpo.

— De ce ești prietenă cu ea?

Dacă întrebarea mea o surprinde, n-o arată.

— Am crescut împreună. Eu sunt mult mai bătrână, desigur. Destul de bătrână, încât să-mi amintesc când s-a născut. Mama ei o pune în cărucior afară, la ușa din spate. Eu și fratele meu ne urcam pe gard și îi cântam, încercând s-o facem să nu mai plângă. Până venea mama și ne trăgea jos de turul nădragilor.

— Cum erau părinții ei? întreb. Nu i-am întâlnit niciodată.

— Tatăl ei era soiul tăcut. Ținea totul în el. Mama ei era feroce. O auzeam mereu prin perete țișând. Era mai liniștită când venea fratele ei în vizită. Unchiul mamei voastre, Joe.

Avem un unchi de care n-am știut niciodată. O privesc în tăcere pe mătușa Linda, așteptând să continue, dar ea își mută privirea și își studiază mâinile. Când mă privește din nou, ochii îi sunt melancolici.

— Unchiul Joe nu era un om bun. Mama voastră n-a vorbit despre el decât o dată sau de două ori. Nu mi-a spus niciodată exact ce s-a întâmplat...

— E prea mult pentru mine. Fee își împinge scaunul cu zgomot și se ridică. Ce rost are? Ne tragem dintr-o familie distrusă. Mama a avut o viață distrusă și a încercat să ne distrugă și pe noi. Și cu asta, basta.

Dau s-o opresc, dar nu reușesc s-o ajung, iar ea iese valvârtej.

— Las-o să plece, scumpo, spune mătușa Linda. E supărată.

O privesc fix.

— Și eu sunt supărată.

— Știu, draguță. Tu te descurci altfel cu asta.

— De ce ești prietenă cu ea? o întreb din nou.

Oftează.

— Am făcut tot ce-am putut, draga mea.

Nu știu exact ce vrea să spună, dar îmi amintesc spectacolele de balet la care mă ducea, nopțile în care dormeam la ea, chipsurile cu oțet și sare de după orele de înot, și mă înmoi un pic.

— Știu că îi era greu să-ți arate că te iubește.

— E ceva mai mult de atât, mătușă Linda.

Ne privim peste masă. Dacă a fost vreodată momentul să intrăm în detalii, acum a sosit. Dar situația asta a creat destulă vinovăție. Nu vreau ca mătușa Linda să se simtă vinovată pentru ceva ce n-a făcut. N-ar fi putut să oprească ceva despre care n-a avut cunoștință. Ce rost ar avea să-i spun acum?

— Mai pun de un ceai, apoi mă duc să văd ce face Fiona.

Îmi las mâna pe umărul mătușii Linda, în timp ce mă ridic de la masă. Nu vreau să plece nicăieri, nu încă.

O găsesc pe Fiona în dormitor, uitându-se la *Femeia cu brațele încrucișate*.

— Care-i treaba cu ăsta? întreabă, arătând spre tablou.

Apoi își încrucișează și ea întocmai brațele la piept.

— Îmi amintește de tine, îi spun.

Nu râde. Stăm una lângă alta.

— Meredith, îmi pare rău, spune ea, cu voce joasă. Îmi pare al dracului de rău.

— Știu. O trag de braț până și-l relaxează, apoi o iau de mână. Vino. Nu putem s-o lăsăm singură pe mătușa Linda.

Ne întoarcem jos ținându-ne de mână. Mătușa Linda îmi spală vasele de la micul-dejun, fredonând încetișor pentru sine. Ridică privirea când intrăm.

— Întotdeauna m-am bucurat, fetelor, că vă aveți una pe alta.

O strâng pe sora mea de mână.

— Și eu.

Fee mă strânge la rândul ei, dar îi simt trupul încordat. Știu că în ea se dă o luptă. E mai greu pentru ea, îmi dau seama. Eu i-am spus adio mamei cu mult timp în urmă.

— Nu trebuie să-mi speli vasele, îi spun mătușii Linda, pe un ton ferm, și o îndepărtez de chiuvetă.

— Ce știi despre tata? trănțește Fiona.

Mătușa Linda se șterge pe mâini și se așază înapoi la masă.

— S-au cunoscut de tineri... erau, practic, adolescenți. Apoi au fost împreună ani de zile, cu pauze. N-a fost niciodată ceea ce se numește o relație serioasă. Întotdeauna m-am gândit că e păcat. Era bun cu mama ta, chiar era.

Eu și Fiona ne privim. Ea își mușcă buzele; eu simt că încep să-mi tremure.

— Era un om de treabă? o întreb, cu glas nesigur.

— Era, drăguță. Nu că l-aș fi cunoscut vreodată prea bine. Ultima dată când l-am văzut, tu erai mititică de tot. Era genul tăcut, nu prea vorbea.

— Spre deosebire de ea, nu?

Fiona stă din nou cu brațele încrucișate.

— Păi da, erau ca apa și uleiul.

— Ce s-a întâmplat între ei? De ce-a plecat?

Mă aplec puțin peste masă, încercând să minimizez impactul atitudinii înțepate a surorii mele. Apoi îmi amintesc că mătușa Linda era prietenă cu mama, deci e clar că n-au deranjat-o vreodată femeile conflictuale.

Mătușa Linda oftează.

— Puiule, nu știu sigur. Pe-atunci puteau să treacă săptămâni întregi fără să mă văd cu mama voastră. Nu era ca acum, cu telefon mobil, și cu Facebook, și cu toate prostiile. Eram și eu ocupată, creșteam copiii și mai și lucram cu normă întreagă. Îmi amintesc că am încercat într-o vreme să dau de ea. Când în sfârșit am văzut-o, mi-a spus că el a plecat de tot. Că și-a găsit de lucru în străinătate, explică mătușa Linda, apoi ia o înghițitură mare de ceai. În ceea ce o privea, era bun plecat. Dar după asta, moralul i-a scăzut. A fost la pământ. Iar voi două, scumpelor, erați doar niște copilițe.

Mă uit la Fee. Își mușcă buza de sus.

— Mătușă Linda, nu era de datoria dumitale să ai grijă de ea, îi spun cu hotărâre.

Mătușa Linda strânge ferm din buze.

— Să poți privi în urmă cu luciditate e un lucru minunat, puiule, zice în cele din urmă.

Rămâne încă o oră, punând pe hârtie tot ce-și amintește despre tatăl nostru, cu scrisul ei îngrijit, pe dosul facturii mele de la Tesco. Lipesc hârtia

pe ușa frigiderului – o listă de nume și locuri răzlețe, de care nu e sută la sută sigură.

În josul listei, este trecut numele doctorului mamei și numărul salonului ei de la spital.

La întoarcerea de la magazin, am tăiat drumul prin parc, legănând sacoșa de cumpărături între noi. O ridicam periculos de mult, riscând să împrăștiem pe jos chifle și cutii de supă – de linte pentru mine, de ciuperci pentru Fee, de mazăre pentru mama.

O grămadă de copii se înghesuiau în jurul leagănelor sau în vârful toboganului, cu picioarele atârându-le în gol. Eu i-am văzut prima și am iuțit pasul. Fee a adoptat atitudinea opusă. A încetinit și le-a întors privirile.

— Fee, nu, i-am șuierat pe șest.

— Nu fi așa găină, m-a apostrofat și a tras de toarta sacoșei, până m-am oprit lângă ea.

N-aveam de ales. Dacă aș fi mers mai departe, sacoșa s-ar fi rupt. Fee deținea controlul, ca întotdeauna.

— Am nevoie la baie, am implorat-o.

— Nu-i adevărat, s-a răstit ea. Apoi a strigat spre mulțimea de copii: La ce vă holbați? Vreți un portret? E mai durabil.

Câțiva dintre ei au râs. Unul dintre băieții mai înalți a sărit din leagăn, și-a înfipt mâinile în buzunare și a pornit spre noi.

Am strâns atât de tare toarta de plastic a sacoșei, încât mi s-a format o urmă adâncă în palmă.

— Hai să mergem. Am încercat să-mi păstrez vocea calmă. Serios. Poate să aibă un pistol, sau un cuțit, sau cine știe ce.

Fiona a râs.

— Mer, are doisprezece ani. N-are nici un pistol.

Și-a îndreptat spatele și a scos pieptul în afară.

— Dă-ne un portret, atunci.

Băiatul avea părul ras în părți, până sus, și fața plină de pete. Era înalt, aproape cât un bărbat în toată firea, dar avea încă umerii înguști și pieptul scobit al unui copil. S-a oprit la câțiva pași de noi, apoi și-a pus o țigară între buze și a aprins-o, fără să întrerupă contactul vizual cu mine.

M-am uitat la sora mea. Ea a ridicat privirea spre băiat.

— Ce vorbești?

— Ai întrebat dacă vrem un portret, așa că dă-ne un portret. Trebuie să ai niște creioane în buzunar, puștoaico. Poți să-mi desenezi unul.

A tras cu nesaț din țigară, apoi a făcut o mișcare ciudată din maxilar și a scos un inel de fum perfect rotund. M-am holbat la el.

— Du-te dracului și ia-ți și țigara puturoasă cu tine, a ripostat Fiona, cu glasul perfect calm.

Băiatul a râs.

— Ești bună de gură. Fix ca maică-ta.

Am avut atunci o senzație ciudată în capul pieptului – ca și cum inima mi-ar fi stat în loc pentru o clipă. Am simțit că-mi vine să vomit. M-am uitat la sora mea. Am remarcat că nările i-au fremătat ușor, dar în afară de asta, era imperturbabilă.

— Ce știi tu despre mama?

— Știu că e o târfa.

— Ba nu e, dracu' să te ia.

— Mă rog. Oricum, semenii cu ea.

S-a întâmplat atât de repede, încât abia am apucat să icnesc. Am crezut că mi-a scăpat sacoșa, dar mi-am dat seama că mi-o luase Fiona. Am văzut cum a dat cu ea de pământ, am văzut cum a luat în mână o cutie de supă și a ținut cu ea spre capul băiatului.

Nu l-a nimerit – a aterizat la picioarele lui, apoi a început să se rostogolească încet spre noi.

— Frumoasă lovitură, a spus băiatul și un rânjel i s-a lătit încet pe toată fața.

Acum chiar aveam nevoie la toaletă. Mai devreme mă prefăcusem numai ca s-o conving să ne grăbim, dar acum presiunea pe care o simțeam în vezică era reală și mai aveam cinci minute de mers până acasă.

— De unde o cunoști tu pe mama? a ridicat Fiona vocea.

Cutia de supă încă se rostogolea. Dacă n-o recuperam, amândouă aveam să mâncăm câte jumătate de porție în seara aceea. Dar mi-era frică să mă mișc.

— Toată lumea o știe pe maică-ta.

— Mincinosule!

Băiatul a ridicat din umeri. Se plictisise de noi. S-a uitat în spate la prietenii lui și i-a făcut semn din cap unuia dintre ei.

— Cum zici tu, puștoaico. Spune-i maică-tii că o salută băiatul lui Donnie.

— Cine dracu' e Donnie?

Dar băiatul ne întorsese spatele și se ducea către prietenii lui, bombănind ceva ce n-am înțeles.

— Cine e Donnie? am murmurat.

— O, mai taci odată, Meredith.

Fiona s-a dus să recupereze cutia bușită de supă. Am ridicat sacoșa și i-am ținut-o deschisă, dar ea a trecut cu pas apăsător pe lângă mine.

Am fugit s-o prind din urmă.

— Nu știu de ce ești nervoasă pe mine.

— Nu sunt.

— Fee, nu mai merge atât de repede. Am nevoie la toaletă.

— Ești ca un copil mic.

A încetinit pasul, dar am decis oricum să merg în urma ei.

Am lăsat-o câteva momente și am așteptat până când umerii i s-au mai relaxat.

— Despre ce crezi că vorbea băiatul ăla?

— Păi, noi nu prea știm ce face ea, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Poate să înceapă seara cu mătușa Linda, dar nu cred că o încheie tot cu ea.

Nu am prea înțeles ce spunea și aproape că ajunseserăm pe strada noastră. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să ajung la baie. Nu-mi păsa cine era Donnie și de unde-l cunoștea mama.

— Hai să ajungem la masă și să mâncăm. S-o fi întrebând unde suntem.

Imediat cum am văzut casa noastră, am rupt-o la fugă, ținând în brațe sacoșa de cumpărături. I-am dat drumul în prag, fără să-mi mai pese de supă, și am înhățat clanța. Nu s-a clintit. Am apăsător mai tare pe ea.

— Mai cu putere, a zis Fee, apoi m-a dat la o parte, însă clanța nu s-a clintit nici la ea. Ne-a încuiat afară, javra nebună.

A început să bubuie în ușă. M-am uitat la ferestrele de la etaj. Toate draperiile erau lăsate, cu toate că era abia cinci după-amiază. Mi s-a părut că întrezăresc o mișcare aproape imperceptibilă, dar se poate să fi fost doar o impresie.

M-am așezat pe scări, imediat ce am simțit eliberarea, și am închis strâns ochii, în timp ce lichidul cald mi se scurgea în pantaloni.

— Hai să mergem prin spate, a spus Fee, sărind de pe scări. O să iau cutia ei de supă de mazăre și o să sparg dracului fereastra de la bucătărie, dacă

trebuie.

Mi-am strâns genunchii, mi-am acoperit fața cu palmele și mi-am dorit ca lumea să dispară. N-am știut că Fiona e încă acolo, până nu i-am simțit mâna pe umăr.

— N-o lăsa să te înfrângă, mi-a șoptit.

Am ridicat privirea spre ea.

— Am făcut pe mine.

Ochii ei au rămas nemișcați, pătrunzători.

— Și ce dacă? Treningul ăla și-așa e bun de aruncat. Hai înăuntru să te speli.

Am scuturat din cap.

— Nu pot.

— OK, Meredith. Tu ai cerut-o.

M-am uitat la ea cum își scoate pantofii și se dezbracă de blugi. I-a înghesuit în sacoșa de cumpărături, pe care a săltat-o teatral pe umăr. Chiloții ei decolorați erau garnisiți cu fața zâmbitoare repetată a unei pisici din desenele animate.

Am izbucnit în râs.

— Râzi de picioarele mele lungi, de greier? a zis Fee, legănând din solduri și pocnindu-și apoi genunchii unul de altul.

— Da, am răspuns. Dar și pentru că... și eu am pe mine aceiași chiloți.

ZIUA 1.446

Joi, 4 iulie 2019

Spitalul se ridică impunător deasupra noastră, un colos din oțel rece și sticlă strălucitoare. Aproximativ trei milioane de oameni roiesc în jurul clădirii. Cel puțin, așa pare.

— Nu cred că pot să fac asta.

Mă cramponez de portieră, înăuntrul mașinii.

— Ba sigur că poți. Fee trage puternic frâna de mână și începe să-și scoatocească prin geantă. Ea o să se poarte frumos. Și o să fie doctori și asistente acolo.

— Nu e vorba numai de ea. Dar toți oamenii ăia. Sunt peste tot.

Fee oftează și își desprinde centura de siguranță.

— Meredith, nimănui nu-i pasă de tine. Probabil că nici n-o să se uite la tine, dacă nu le stai în cale. Haide să rezolvăm odată cu asta.

Mă uit în spate, la intrarea în spital, la marea de oameni care intră și ies pe uși.

— Nu cred că sunt pregătită. E prea mult.

— Uită-te la el. Arată spre un bărbat între două vârste, cu pieptul gol, care așteaptă în stația de autobuz. Crezi că tipului ăstuia în călduri îi pasă ce gândește lumea despre el? Dacă el poate să stea acolo în toată gloria lui, pe jumătate dezbrăcat, poți și tu să te dai jos din mașină.

— Nu e chiar același lucru, Fee.

— Deci, ai de gând să stai aici? Cum rămâne cu mama?

— Cum să rămână?

— E pe moarte, Meredith. Dacă n-o vezi azi, s-ar putea să nu mai ai altă șansă. Depinde de tine. Dar nu vreau să regret.

— Fee, eu, una, nu țin neapărat s-o văd, îi spun. Sunt aici pentru tine.

— Atunci fii aici pentru mine. Hai s-o facem împreună.

Mi se face cald în mașina lui Fee. Apăs butonul de deschidere a geamului și încerc să inspir adânc aer proaspăt. Un bărbat și doi băieți trec pe lângă noi; unul dintre copii mă vede că mă uit la ei și scoate limba la mine. Fără să stau pe gânduri, scot și eu limba la el. Puștiul rânjește.

Mă întorc la ceea ce spune sora mea, cu ochii încă la băiat. Se ține strâns de mâna bărbatului și mai mult ȳopăie decât merge, așa cum fac copiii, cu picioarele lor scurte.

— N-ai ieșit de atâtea ori până acum? Ai fost la cumpărături, nu-i așa?

— Abia am rezistat la centrul comercial, bombăn eu.

Cei trei au ajuns la intrarea în spital, apoi au dispărut, înghițiți de ușile rotative. Mă întreb de ce se află aici – sper că dintr-un motiv bun. O surioară nou-născută, poate, sau ca să ia acasă pe cineva, după prea multe nopți pe care le-au petrecut despărțiți.

— Nu înțeleg, îi spun lui Fee.

— Nici n-am pretenția, răspunde ea, ridicând din umeri, apoi pornește motorul.

— Ce facem?

— Plecăm. Nu stau toată ziua într-o parcare de spital. Am treabă.

— Nu-i corect. Eu nu te opresc să intri.

Oprește din nou motorul.

— OK. E două și jumătate. Hai să stăm aici cinci minute, pe urmă poți să te hotărăști. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, zic eu și mă relaxez în scaun. Mulțumesc pentru răbdare, adaug, iar ea schițează o grimasă către mine. Mi-era dor să mă uit la oameni, îi spun, cu ochii la o femeie în vârstă care traversează strada în fața noastră, ținând un imens coș cu fructe în mână. Ȳsta e un lucru pe care nu pot să-l fac de acasă. Mă duceam în parc uneori, înainte de... știi tu. Doar stăteam pe bancă și mă uitam la oameni cum vin și se duc. Mă relaxa.

— De una singură?

Face din nou o strâmbătură.

— Sigur. Ar trebui să încerci și tu câteodată. E chiar relaxant.

— Poate am să încerc, spune. Apoi, după o secundă: De ce altceva ți-a mai fost dor?

Mă gândesc un moment.

— Mi-a fost dor de ceva ce am pierdut cu mult timp în urmă. Cum eram noi mici. Tot timpul împreună.

Râde.

— Nu putem să ne întoarcem la asta, Mer.

— Știu. Dar tot mi-e dor. Era totul mai ușor pe atunci, deși era mult mai greu. Știu că n-are sens.

— Ba are, de fapt. Aveam speranță.
Mă răsucesc cu fața spre ea.
— Fee, încă putem spera.
Mă privește, și ochii îi sclipesc. O iau de mână.
— Hai să intrăm, îi zic.

*

Întinsă acolo, pe patul de spital, arată ca o pasăre firavă. O pasăre firavă cu un hure în piept, conectată la o mulțime de tuburi și de fire. Nu mai seamănă cu femeia în rochie cu paiete și pardesiu, desculță pe trotuarul din fața casei, cerându-mi bani în cea mai singuratică noapte din viața mea. Un sentiment de compasiune mă copleșește, în fața femeii aceleia care a trăit o viață lipsită de dragoste. Nu m-am așteptat să-mi pară rău pentru ea. Viața e plină de surprize.

— O să aibă o noapte grea, ne spune sora. Nu vă speriați de respirația ei – îi e tot mai greu să elimine secrețiile din gât. Dacă se trezește, puteți să-i dați un pic de apă.

Încuviințăm din cap, pentru ca sora să poată pleca.

— Chiar moare, șoptește Fee.

— Știu, îi răspund în șoaptă.

Mă așteptam oarecum s-o găsim stând în capul oaselor, chicotind în fața televizorului și făcându-le surorilor medicale zile grele pentru că nu poate fuma. E clar că s-au dus vremurile când chicotea în voie. Pielea ei pare subțire ca hârtia și are o nuanță albăstrie. Întotdeauna a fost slabă, dar acum arată de parcă s-ar putea frânge în două.

Fee se așază pe un scaun lângă pat, iar eu stau în spatele ei. Timp de jumătate de oră, o privim pe mama noastră cum alunecă spre capătul vieții sale. Nu deschide ochii. Înainte de plecare, mă uit atent la fața ei, încercând să găsesc o fărâmbă cât de mică de iubire.

ZIUA 1.449

Duminică, 7 iulie 2019

Merg împreună cu Sadie la magazin, ca să-mi abat gândul de la mama mea aflată pe moarte. Durează mai mult decât ar trebui, pentru că, la fiecare pas, mă strânge în brațe și îmi spune ce minunat e să fie afară cu mine, că e mândră de mine și că e așa de entuziasmată gândindu-se la toate locurile în care putem merge împreună.

— Hai să mergem la film, spune. A ieșit un film nou cu Rebel Wilson, pe care vreau neapărat să-l văd. Am putea să ne ducem la cinematograful acela luxos din Princes Square. Are canapele!

Râd de entuziasmul ei.

— Pas cu pas. Deocamdată și asta pare un pic cam mult – să merg pe strada mea.

— Când crezi că o să ți se pară iarăși normal? spune, sincer interesată, și nu într-un sens critic.

— Drept să-ți zic, nu știu. Unele zile sunt mai ușoare decât altele. E ca și cum aș învăța din nou să fac unele lucruri. Pentru că totul e diferit. Nu mai sunt cea care eram.

Mă ia de braț.

— Ești tot Mer a mea. Pentru mine, ești aceeași.

Mergem braț la braț, așa cum făceam după ore.

— Ghici cu cine m-am întâlnit alaltăieri în oraș, spune, pe un ton relaxat, și știu imediat cu cine s-a întâlnit în oraș alaltăieri, pentru că nu poate fi decât o singură persoană.

O singură persoană – din viața mea, cel puțin – ar garanta o asemenea acumulare de tensiune.

— Te-ai întâlnit cu Gavin?

Cască ochii la mine.

— Cum ai...? Da, m-am întâlnit cu Gavin.

— La fel de înalt și mai arătos decât o să-și dea vreodată seama?

— La fel de înalt și mai arătos decât o să-și dea vreodată seama, confirmă cu un zâmbet.

— Ai vorbit mult cu el?

— Nu. Eram cu copiii, iar ei se atârnavu de picioarele mele, implorându-mă să-i duc la Burger King.

Zâmbesc și aștept, pentru că știu că asta nu e tot.

Nu mă lasă să aștept prea mult.

— E logodit, Mer. Se însoară luna viitoare cu Julia. Oricine o fi ea.

— E o femeie norocoasă, spun.

— Ești OK?

— Sunt. Sincer. Eu și Gavin... N-ar fi mers niciodată. Poate a fost cazul tipic cu omul potrivit la momentul nepotrivit. Sau poate nici măcar omul potrivit, indiferent de moment. N-a fost să fie. Știu că sună a resemnare. Dar așa cred.

Îi spun adevărul. Nu mă pot imagina mergând la altar, către Gavin. Or către oricine altcineva, la drept vorbind. Poate am s-o fac într-o bună zi, dar nu e pe lista mea de priorități. Înainte să se întâmple asta, vreau să plec într-o călătorie în Toscana și, când o să ajung acolo, să închin un pahar din cel mai bun vin roșu italianesc în cinstea lui Gavin și a Juliei, oricine ar fi ea.

*

Sadie insistă să cumpărăm cârnați în chifle și cutii de Irn Bru.

— Asta mâncam când mergeam la mine după ore, spune ea, când ridic din sprâncene.

— Îmi amintesc. Doar că nu știu dacă mai fac față la așa un regim.

Așteptăm să plătim pentru nostalgia noastră din adolescență, când intră un grup de bărbați tineri, în tricouri de fotbal. Sunt euforici și zgomotoși – de la prea multe doze de bere, probabil. Nici unul dintre ei nu se uită măcar în direcția noastră, dar, când trec pe lângă noi, simt cum mi se ascut simțurile.

— Ești OK? șoptește Sadie și se dă mai aproape de mine.

O strâng de braț, reprimându-mi hormonii de stres. Diane are dreptate. Numai prin simpla ei prezență, Sadie mă ține cu picioarele pe pământ.

— Sunt bine, îi răspund în șoaptă, deși sunt încă profund conștientă de prezența grupului de bărbați, care se află acum în celălalt capăt al magazinului.

Râd și glumesc, persiflându-se unul pe altul, cu voci neobosite. Îmi țin privirea fixată asupra vânzătoarei. Îmi spun că dacă ea nu e îngrijorată în legătură cu ei, nici eu n-ar trebui să fiu.

Femeia în vârstă din fața noastră își ia punga și pleacă. Eu și Sadie pășim în față, ținându-ne încă de braț, tocmai când se aude o bușitură puternică, în spatele magazinului.

— La dracu'!

Vânzătoarea își dă ochii peste cap și se duce exasperată spre zona din care răsună acum râsete zgomotoase.

Mă uit la cârnații noștri în chifle și la cutiile de Irn Bru, apoi observ bărbații care vin spre noi și următorul lucru pe care îl conștientizez e că mă aflu în fața magazinului, cu răsuflarea tăiată și încercând să mă opresc din tremurat.

ZIUA 1.453

Joi, 11 iulie 2019

Poate că mai ies din când în când din casă, dar per ansamblu viața mea nu s-a schimbat atât de mult. Mi-am păstrat vechile obiceiuri. Acum pot să alerg pe scări în sus și-n jos de cincizeci de ori în opt minute și patruzeci și șapte de secunde. De ce să mă înscriu la o sală când pot să ard caloriiile de la desert în felul ăsta?

Tom rămâne la cină. Nu mai e la Holding Hands – a început un curs de pregătire ca să devină consilier. Am stabilit deja că nu voi fi subiectul unui studiu de caz. Acum suntem prieteni – prieteni adevărați – și, oricum, m-aș simți prost dacă aș concedia-o pe Diane.

Dar vechile obiceiuri mor greu, cred, iar eu și Tom am rămas cu întâlnirile noastre săptămânale de joi. Celeste are o zi liberă de la salon și ni se alătură. Aș putea sugera să luăm niște sendvișuri în parc. E o zi însorită și am chef să-mi dezmoțesc picioarele. Amândoi pretind că nu sunt interesați de mai mult decât prietenie, dar am văzut cum se uită unul la altul. Rămân destul de încrezătoare în talentul meu de pețitoare.

Inspectez conținutul frigiderului, în căutarea ingredientelor potrivite pentru sendvișuri, când îmi bâzâie telefonul.

E Fee.

„Ești acasă? Vin la tine/”

Și știu, fără să întreb, că mama noastră a murit.

ZIUA 1.461

Vineri, 19 iulie 2019

Mătușa Linda insistă să organizeze funeraliile, și nici eu, nici Fee nu opunem prea multă rezistență. Surprinzător, mama ne-a lăsat destui bani ca să plătim totul și să mai și rămână câteva sute. Cădem de acord să donăm ceea ce rămâne unei organizații caritabile pentru copii.

O mână de oameni pe care nu-i recunoaștem apar într-o zi ploioasă de vară să-și ia rămas-bun. Pastorul ține o slujbă scurtă și impersonală – fără anecdote emoționante, fără realizări, fără calități remarcabile de amintit. Așa cum am cerut eu și Fee, nu ne menționează pe nume.

Mătușa Linda este singura care ia cuvântul. Stă în fața micii adunări, în taiorul ei negru, și citește o scurtă poezie – ceva cu niște îngeri – care mie nu-mi spune absolut nimic.

Eu și Fee nu mergem cu ceilalți la pub. În schimb, ne ducem pe plajă, mâncăm chipsuri sărate, stând cu picioarele îngropate în nisip, și nu vorbim despre mama noastră.

Când mă lasă acasă, după câteva ore, îl găsesc pe Tom așezat pe pragul de la intrare.

— Țsta e tipul despre care vorbești mereu? întrebă Fee, cercetându-l prin geamul mașinii.

— Da, ăsta e Tom.

Îi fac cu mâna; îmi face și el semn înapoi.

— Care-i treaba cu voi doi? Ești amorezată de el?

Pufnesc în răs.

— Doamne, nu! Mi-e prieten.

— Prieten?

— Da, Fiona. Bărbații și femeile pot fi prieteni, să știi.

— Ești atât de progresistă, Meredith, mă ironizează.

— Îl învăț să înoate.

— La ora asta din noapte?

— Nu, toanto! Nu-l așteptam în seara asta. A venit să se asigure că sunt OK, probabil.

Îi zâmbesc prietenului meu, care mă așteaptă în prag.

— Păi, poate într-o zi o să-l cunosc și eu cum se cuvine pe prietenul ăsta.

— Absolut. Îmi desprind centura de siguranță. O să te invit într-o seară la cină, împreună cu Tom și cu Celeste.

— Cine naiba e Celeste?

— A, e o altă prietenă. E într-o tabără de yoga săptămâna asta.

Celeste mi-a trimis o fotografie mai devreme, cu o gladiolă albă. „Ca să-ți dea putere pentru astăzi”, a scris.

— S-au oferit amândoi să vină la înmormântare, îi spun lui Fee.

— Asta-i drăguț din partea lor.

Înțelege de ce nu i-am vrut acolo. Am devenit o protectoare feroce a noii mele vieți și a oamenilor care fac parte din ea.

— Mulțumesc pentru chipsuri.

O îmbrățișez iute pe sora mea, înainte de a coborî din mașină și de a mă îndrepta spre casă.

ZIUA 1.466

Miercuri, 24 iulie 2019

În lipsa mamei, dezgropăm secretele casei mici și decrepite în care am crescut. Printr-o înțelegere tacită, eu abordez vechea noastră cameră, care este aproape goală, și livingul, iar Fee se ocupă de rest. Verișoara mătușii Linda apare cu o dubă și cu doi însoțitori și fac o serie de drumuri la groapa locală de gunoi, scăpându-ne de mobila care era deja prăpădită cu decenii în urmă.

După două zile suntem gata – viața mamei noastre concentrată în patru cutii de carton și mirosul de tutun intrat în hainele noastre.

— Sunt împruțită, bombăn când mă duce Fee acasă. Abia aștept să fac un duș. Mă întâlnesc cu Sadie la trei.

Mintea mea o ia înainte, departe de casa veche și neîngrijită, de amintirile urâte sălășluind în fiecare cotlon.

— O să intru pentru câteva minute, spune Fee și trage mașina în fața casei mele. Trebuie să-ți arăt ceva.

Se întinde spre bancheta din spate, saltă capacul uneia dintre cutiile de carton și scoate o cutie veche de pantofi, prinsă cu un elastic.

Îmi țin răsuflarea.

— Fotografiile?

— Am găsit și fotografiile. Dar e ceva mai bun, zice, strângând cutia la piept până ajungem în casă, după care mă apucă de braț. Meredith, vreau neapărat să vezi asta.

O ia înainte spre living și o privesc cum se așază pe covor și deschide cutia de pantofi. Fred își execută opturile obișnuite în jurul gleznelor mele, torcând încetișor. Îl iau în brațe și îmi sprijin bărbia de creștetul lui, simțindu-i bătăile inimii în palmă.

— Citește, zice Fee, întinzându-mi un plic micuț, maroniu.

Îl las jos pe Fred și iau plicul din mâna ei, încercând să-i deslușesc expresia feței. E o expresie nefamiliară – de entuziasm, poate. Se așază lângă mine pe canapea, în timp ce deschid plicul și scot foile scrise de mână, pliate în trei.

— N-am vrut să facem asta în casa ei. Nu mi s-a părut corect.

Dragile mele Fiona și Meredith,

Sper că sunteți bine amândouă. Vă scriu din Belfast. Știți unde este? Rugați-o pe mama să vă arate pe hartă. Toată lumea e foarte prietenoasă aici, dar mi-e dor de fetele mele minunate.

Sper că vă place școala și că sunteți silitoare. Mă gândesc la voi în fiecare zi. O să continui să vă scriu. Mi-ar plăcea să-mi scrieți și voi.

Aveți grijă una de alta.

Cu drag,

Tata

O despățuresc pe următoarea.

Dragile mele Fiona și Meredith,

Ce mai faceți? Sunt încă în Liverpool. Îmi place aici – lumea e foarte prietenoasă. Mi-ar plăcea să veniți în vizită într-o bună zi. Poate în vacanță?

Trebuie să fie frig la Glasgow acum – sper că vă îmbrăcați bine! Vă mai place ciocolata caldă? V-o pregăteam după baie. Parcă ieri a fost. Nu-mi vine să cred că acum sunteți amândouă în școala generală.

Mi-e foarte dor de voi.

Cu drag,

Tata

— Câte sunt? șoptesc, trecându-mi ușor un deget peste cuvântul „tata”.

— Sute, îmi răspunde Fiona în șoptă.

O sun pe Sadie și anulez întâlnirea. Stau împreună cu Fee pe podeaua livingului și citim fiecare scrisoare în parte.

ZIUA 1.484

Duminică, 11 august 2019

Am cumpărat o mașină la mâna a doua, o buburuză galben-aprins care mă face să zâmbesc de fiecare dată când mă uit la ea.

— Ce cool e! a țipat Jacob de peste drum și am căzut de acord că o să mi-o spele o dată pe lună, pentru cinci lire.

Strânge bani pentru cadoul de Crăciun al mamei lui.

De câte ori pot, merg cu mașina în noul meu loc preferat – la plajă. Este destinația ideală când vrei să ieși în lume, dar să ai totuși puțină distanță față de ceilalți oameni. Șofez timp de jumătate de oră, apoi simt că orașul e la o lume distanță. În portbagajul mașinii am o sacoșă cu tot strictul necesar, chit că plouă, chit că e soare: șlapi, cizme de cauciuc, un prosop, o pătură, o pălărie de soare, cremă de protecție solară. Fiecare are propriul kit de siguranță, mi-a zis Diane ultima dată când am vorbit. Nu există reguli.

Astăzi, kitul meu include o găletușă și o lopățică pentru Matilda. Și ei îi place la plajă. Ne descălțăm și alergăm de mână pe nisip, și dansăm pe vârfuri prin apa rece de la mal. Umplem găletușa cu scoici și cu bețigașe, săpăm o groapă și îngropăm comoara, apoi o dezgropăm din nou și facem asta de încă opt sau nouă ori, până când ea se plictisește. Abia a împlinit doi ani și n-o să-și amintească niciodată de mine stând în bucătărie, cu o privire tristă.

Uneori, Sadie și James vin cu noi, și îmi place și așa, dar cu Matilda simt că am timp să construiesc o relație. N-am văzut-o înainte de a împlini cinci zile. S-a născut prin cezariană de urgență, iar Sadie a pierdut atât de mult sânge, încât șederea ei în spital s-a prelungit destul de mult. Plâng când mă gândesc la ceea ce am ratat și la împrejurările în care nu i-am fost alături lui Sadie.

— Nu fi caraghioasă, mi-a spus ea când am sunat-o în lacrimi, pentru că tocmai mă lovise de nicăieri gândul că petrecusem mai bine de trei ani în izolare autoimpusă. Ai fost alături de mine, mi-a spus. Întotdeauna. Adică întotdeauna puteam conta că te găsesc acasă, corect?

Și a râs, iar eu am râs și am plâns, și i-am promis ferm că o să fiu prima persoană care o vizitează la spital dacă mai face un copil.

— Ei, sunt mult prea bătrână să mai am un copil, a spus, apoi a schimbat subiectul și am știut că, într-o anumită măsură, spera că posibilitatea nu e cu totul exclusă.

Dacă o să mai aibă un copil, mă bucur că va fi al lui Colin. E genul de bărbat iubitor, loial, generos, cu care ai vrea să rămână prietena ta cea mai bună, și este, de asemenea, genul de bărbat de care are nevoie Sadie – amuzant și răbdător, și minunat cu copiii ei. Desigur, a fost un pic ciudat să-l întâlnească. Dar și el părea puțin tensionat, iar când Sadie s-a dus la baie și ne-a lăsat singuri în cei mai liniștit colț de pub pe care l-am putut găsi, el s-a aplecat peste masă spre mine și mi-a spus cât de mândră e Sadie de mine.

Săptămâna trecută, James și Matilda au rămas peste noapte la mine, iar Colin a dus-o pe Sadie la restaurantul ei preferat și a cerut-o de soție. Sadie m-a sunat la miezul nopții tipând din toți răunchii:

— Meredith Maggs, pregătește-te naibii să fii domnișoara mea de onoare!

Plănuiesc o nuntă de iarnă și n-am mai văzut-o niciodată pe Sadie atât de entuziasmată.

— Poți să-ți aduci un partener la nuntă, mi-a spus azi-dimineață, când am luat-o pe Matilda.

— Mi-ai mai zis asta, i-am răspuns.

— Păi, poți.

— Om vedea. Decembrie pare departe.

— Colin are câțiva prieteni singuri și foarte simpatici... a spus și mi-a făcut cu ochiul.

— Ajunge, i-am tăiat-o eu.

Nu mint când îi spun că întâlnirile sunt ultimul lucru la care-mi stă mintea în momentul ăsta. Oamenii vorbesc tot timpul despre a-ți împărți viața cu cineva, dar eu nu sunt pregătită să mi-o împart. Și în orice caz, eu îmi împart viața – cu sora mea, cu toți prietenii, cu James și cu Matilda, ale cărei degețele minuscule și pline de nisip mă strâng de mână în timp ce străbatem plaja, înapoi spre mașină.

Se oprește și ridică brațele spre mine.

— Meh, spune și o ridic în brațe, strângând-o tare.

Apoi scot telefonul și fac un selfie cu noi zâmbind cu gura până la urechi.

ZIUA 1.510

Vineri, 6 septembrie 2019

Fee ajunge și ea o dată la timp.

— A născut Maggie, îmi spune, în timp ce se întinde și îmi deschide din interior portiera din dreptul pasagerului.

— Maggie a mătușii Linda?

— Da. Are un băiețel. Toate puloverașele alea roz se duc pe apa sâmbetei. Zâmbesc.

— Transmite-i felicitări.

— O să-i transmit. Întreba de tine.

— Ce i-ai spus?

— Nimic concret. Doar că ești bine, îmi zice și așteaptă până îmi pun centura de siguranță, apoi pornește spre șosea. Ești bine, da?

Mă uit pe geam la casele unor oameni pe care nu-i cunosc.

— Da, cred că da.

Pornește radioul, iar muzica inundă habitacul mașinii. Dau volumul mai încet și mă concentrez la șosea, în față, privind oamenii care-și văd de viețile lor – singuri, în cupluri, în familii. După câteva minute, ne îndreptăm spre Kingston Bridge, unde o panoramă de o sută optzeci de grade adună la un loc maiestuoasele clădiri victoriene și arta stradală vie.

— Am emoții.

— Și eu.

Fee strânge bine de volan. Mă uit la încheieturile palide ale degetelor ei subțiri.

— OK.

Mă întorc la contemplarea lumii.

Cimitirul e vast, lipsit de oameni vii, dar plin de morminte.

— N-am adus flori, spune Fee, oprind motorul.

— Nici nu m-am gândit la asta, recunosc eu. De fapt, nu cred că are importanță.

— Cum dracu' îl găsim?

Pornim separat, din capete opuse, sub niște nori care par să se pogoare peste noi. Sper să-l găsim înainte de a începe să plouă, pentru că n-am

umbrela la mine.

Citesc nume și vârste și aflu pentru ce va fi amintit fiecare. Pentru că a fost un soț minunat, o mamă devotată, un adevărat înger sau *a fost luat prea devreme de lângă noi*. Unii nu au primit nici o calitate aferentă, nici măcar un adjectiv. Mă gândesc ce înseamnă asta, de ce nimeni nu s-a gândit că s-ar cuveni să le ofere un cuvânt sau două în plus, un mesaj de iubire.

Mormântul lui Michael Young e mic și îngust. Aflăm că al doilea prenume al lui era Angus, că *fusesse fiu, frate, tată*. În partea de jos a plăcii funerare, scrie:

LA JUDECATĂ NU VA VENI,
CI S-A MUTAT DE LA MOARTE LA VIAȚĂ.
IOAN 5:24

— Nu poate fi el, spun.

— Data nașterii și a morții se potrivesc. Fee se lasă pe vine în fața pietrei de mormânt. El trebuie să fie.

— Era credincios? Mi-e greu să cred.

— De ce? Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știm despre el.

O privesc cum se uită la piatra de mormânt.

— Ce-i drept. Totuși, mă surprinde.

— Sunt toate șansele ca el să nu fi putut alege ce-o să scrie pe piatra lui de mormânt, Meredith. Poate că persoana care a comandat-o a fost credincioasă. Sau una dintre acelea care spun că ele cred în Dumnezeu, dar nu merg la biserică decât în Ajunul Crăciunului.

Mă uit cu luare-aminte la cuvintele „fiu, frate, tată”.

— Nu simt nimic, șoptesc doar pentru mine, dar Fee mă aude.

— Nici eu, spune ea, gemând când se ridică. Au! Îmi îmbătrânesc oasele.

— În mod normal, e așa o satisfacție când așezi la locul ei ultima piesă din puzzle! Dar acum nu simt asta.

— Poate că nu e ultima piesă, murmură Fee.

Rămânem mult timp tăcute. Mă gândesc la ce a spus; sper să aibă dreptate.

— Am cu patru ani mai mult decât avea el când a murit. N-a trăit deloc. Ce i-ai spune dacă ar fi aici? Dacă ar fi în viață și într-o zi ar apărea, pur și simplu, din senin?

Fee râde.

— I-aș spune: „Ce dracului a fost în mintea ta când te-ai legat la cap cu una ca ea?”

— Bine, dacă nu s-ar fi...

— Știu.

— Aș vrea să-i spun atât de multe!

Vorbesc cu Fee, dar mi-l închipui pe el. Acum am în minte o imagine a lui mai clară, mulțumită câtorva fotografii pe care le-a scos la lumină mătușa Linda.

Stăm în tăcere, umăr lângă umăr, preț de câteva minute. Încă mă obișnuiesc cu spațiile largi și mi-e frig. Se pare că am uitat că în Scoția, la începutul lui septembrie, vremea poate fi de palton. Îmi strâng cardiganul pe mine și îmi trag mânecile peste mâini. E un obicei de care nu pot scăpa. Mă dau mai aproape de Fee și o înghiontesc ușor cu umărul.

— Hei! Ești bine?

— Sunt foarte bine, spune.

— Sigur?

— Sigur. Simt că viața mea abia începe.

— Te urăsc, zic, schițând o grimasă exagerată. Mie îmi ia atât de mult să trec peste unele chestii!

Râdem, liber și spontan, apoi ne amintim că suntem într-un cimitir, drept care râdem și mai tare.

— Îmi pare rău, spune. Știu că sunt o pacoste.

— Suntem atât de diferite!

Aprobă din cap.

— Dar în realitate, la fel.

— O să-l reclam pe Lucas la poliție. Pentru ceea ce mi-a făcut mie.

Am ținut în mine cuvintele astea zile întregi; lăsându-le să iasă, parcă mă eliberez de o mare greutate.

Fee mă strânge în brațe.

— Sunt așa mândră de tine, Mer!

— Și eu sunt mândră de tine, Fee.

Zăbovim un moment, doar așa, împreună. Sunt gata să sugerez să plecăm, când ea spune:

— Vrei să mergem undeva să mâncăm?

O iau de braț și ne îndepărtăm, pentru prima și ultima dată, de Michael Angus Young.

ZIUA 1.516

Joi, 12 septembrie 2019

Nu mă pot opri din râs.

— Ai înghițit jumătate de bazin, spune Tom.

Nu mă pot abține.

— Țasta e locul în care sunt fericită, îi spun. Îmi potrivesc ochelarii subacvatici și respir de câteva ori adânc. Ești gata?

Încuviințează din cap, cu degetele pe ceasul electronic.

— Pe locuri, fiți gata, start!

Îmi scufund capul în apă și mă duc la fund. E abia a treia oară când vin aici, dar deja îmi simt umerii și mușchii spatelui întărindu-se. Alunec cât pot de mult pe lângă faianța de pe fundul piscinei, până când îmi simt plămânii comprimați și o nevoie tot mai acută de aer. În momentul ăsta, propria voce îmi șoptește în cap: „Sunt norocoasă că mă aflu aici” și mă las să urc la suprafață, imaginându-mă la fel de senină și în control ca înotătoarele sincron pe care le vedeam la televizor când mă lăsa mama să mă uit la Jocurile Olimpice.

Tom zâmbește larg.

— Spune-mi, îl îndemn între două inspirații adânci.

— Ai înregistrat un nou record personal – șaptezeci și două de secunde! Cu zece secunde mai mult decât data trecută.

— Ohoho! strig și îl stropesc cu apă.

Nu-mi pasă că se uită lumea la mine. Aș putea să și plâng, în speranța că Tom n-ar observa lacrimile care mi-ar curge pe obrajii deja uzi.

Tom râde și mă stropște la rândul lui.

— Arăți ca o focă așa, cu tot părul lipit de cap.

Așa că imit jenant o focă, și acum și mai mulți oameni se uită la mine, dar puțin îmi pasă.

În mod oficial, suntem aici pentru ca Tom să exerseze înotul pe spate, așa că trecem la treabă. De fapt, a luat și lecții de înot, pentru că degeaba oi putea eu să-mi țin respirația sub apă șaptezeci și două de secunde (și timpul e în creștere), dar nu sunt profesoară. Mi-o amintește cu regularitate.

— Dă din picioarele alea, îi spun. Înotătorii rapizi au picioare puternice.

— Nu încerc să devin campion mondial, Meredith, bombăne el. Vreau doar să ajung în capătul celălalt al bazinului fără să fac pluta.

— Ai încredere în reflexele tale, Thomas. Ochii sus! Menține-ți corpul cât poți de alungit. Lung, susținut și puternic.

Luăm o pauză, când o văd în galeria privitorilor. Citește o carte, cu capul plecat în față, cu părul negru și lucios atârându-i pe umeri.

— Tocmai mă gândeam... N-am mai vorbit cu Celeste de ceva vreme, spun eu, pe un ton relaxat.

Tom nu se uită la mine.

— N-ai fost cu ea la cafea săptămâna trecută?

— A, da, corect. Pare cu un secol în urmă. Ei bine, n-am mai vorbit cu ea de atunci.

— Hmm... O fi ocupată.

— Crezi?

Îl privesc dintr-o parte, până când întoarce ochii spre mine, apoi îi fac semn cu capul spre galerie. Îmi urmează privirea și se preface surprins.

— A, poftim, iat-o.

— Iat-o, într-adevăr.

Nu sunt sigură dacă din cauza intensității celor două perechi de ochi ațintite asupra ei, dar în momentul acela Celeste ridică privirea din carte. Zâmbește și ne face semn cu mâna, cu o expresie timidă, care nu-i stă în fire.

— Nu-mi amintesc să-i fi spus lui Celeste că o să fim aici în dimineața asta, spun eu, pe un ton degajat. Trebuie să-i fi menționat ceva când am fost la cafea săptămâna trecută, ultima dată când am vorbit. Nu-i drăguț din partea ei că a venit să ne întâlnească?

— Da, așa zic și eu. Poate mergem toți să luăm prânzul când terminăm aici?

— O, eu am planuri, îi spun cu lejeritate.

— Păcat, spune el.

Îi dau un pumn ușor în braț.

— Cred că ai înotat destul pe ziua de azi. Nota maximă, Thomas. O să mă odihnesc un pic, apoi o să mai fac câteva lungimi de bazin.

Îmi întoarce pumnul, în glumă.

— Mulțumesc, Mer. Ești o comoară, știi asta?

— Sigur că știu.

Îi arunc un zâmbet larg, iar el îmi răspunde la fel.

O privesc pe Celeste cum se uită la el când iese din bazin. Se întoarce spre mine și îi fac cu ochiul. Înalță cartea în dreptul feței, lăsând să se vadă numai ochii surâzători. Inspir adânc și alunec de-a lungul apei, făcând valuri cu brațele goale, cu cicatrici cu tot. Mă îndrept spre capătul cel mai adânc al bazinului.

MULȚUMIRI

Mama mea este o cititoare avidă. Înainte să adopte e-bookul, era știut că își rezerva cea mai mare parte din greutatea admisă a bagajelor pentru lecturile de vacanță. Ea m-a introdus în lumea cărților și mi-a cultivat de la o vârstă fragedă dragostea pentru scrisul poveștilor, aprovizionându-mă cu un stoc constant de caiete și creioane.

Așa că mi-a citit toate cărțile și mi-a spus iar și iar, poate nu când aveam zece ani, dar cu siguranță la douăzeci și cinci, sau treizeci și doi, sau treizeci și nouă: „Ai putea face asta, să știi”. Și n-am crezut-o până n-am terminat, în cele din urmă, de scris un roman, la niște zeci de ani după ce am început să schițez pentru prima oară ceva ce aducea cu asta.

Dacă n-aș fi moștenit dragostea pentru literatură de la mama mea și etica netulburată a muncii de la tatăl meu, n-aș fi ajuns până aici. Așa că primele și cele mai călduroase mulțumiri trebuie să se îndrepte către mama și tata, Elaine și Alan, pentru că au crezut întotdeauna în mine. Pentru că mi-au dat impulsuri discrete, lăsându-mă totodată să parcurg drumul în ritmul meu.

Recunoștința mea profundă se îndreaptă către:

Agentă mea de cursă lungă Juliet Mushens, care îmi spune întotdeauna ceea ce am nevoie să aud (și știe exact de ce am nevoie ca să scriu), și incredibila echipă de la Mushens Entertainment. Imense mulțumiri, de asemenea, agentei Jenny Bent, pentru că a înfipt drapelul lui Meredith în America de Nord.

Editoarea mea Jessica Leeke de la Penguin Michael Joseph – ai făcut ca visul meu să se împlinească. Am știut de când am vorbit pentru prima dată că tu vei fi Acea.

De asemenea, către toți cei de la Penguin Michael Joseph: Jen Breslin, Sriya Varadharajan și Ciara Berry. Vă mulțumesc pentru că sunteți niște eroi absoluți, pentru că ați mânuit cartea mea cu atâta grijă și creativitate, dedicare și hotărâre, și pentru că m-ați temperat atunci când a fost necesar.

Beth deGuzman de la Grand Central Publishing, a cărei pasiune pentru a o prezenta pe Meredith cititorilor din America de Nord m-a uluit.

Lee Motley (Marea Britanie); Albert Tang și Grace Han (Statele Unite) – ce coperte superbe ați făcut!

Ginamarie Guarino, LMHC, Katie Thomas și Nicola Williams – pentru că ați răspuns cu sinceritate și răbdare întrebărilor mele privind psihoterapia și serviciile sociale.

Colegii mei de la cursul CBC Creative, Claire, Katharine, Lisa, Lucy și John – voi ați crezut în Meredith, când eu încă nu știam cine este și ce o să devină.

Gillian Spiller (născută Craig), cea mai bună prietenă pe viață, o constantă în viața mea, de atâta vreme, încât am încetat să mai număr anii. Am fost prietene chiar mai mult timp decât Meredith și Sadie. Îți mulțumesc că ai citit această carte pe când avea acel titlu pe care nu-l pronunțăm (IYKYK) și pentru că ai susținut-o în ciuda titlului mai sus-amintit.

Joanna Blackwood (născută Craig), draga mea Jo, spirit înrudit. Nu știu unde aș fi fără tine (m-ai salvat de mai multe ori decât îmi amintesc). Cu nimeni n-am râs cum râd cu tine. Hai să escaladăm munții aceia!

Claire Frances Clark-Medina – de unde să încep? Ești cea mai mare admiratoare a mea, iar sentimentul e pe deplin reciproc. Nimic din toate acestea n-ar fi la fel fără tine. Îți mulțumesc pentru anii mulți de mesaje vocale zilnice, pentru sesiunile de terapie reciprocă și pentru glorificarea virtuților reality show-urilor de la televizor.

Louise și Robbie, sora voastră mai mare a scris o carte! Vă aflați și voi în paginile ei, în instanțe mici dar semnificative, pentru că nimic din ceea ce fac nu fac vreodată cu adevărat separat de voi.

Nana Betty, bunica, Nana Bibith, bunicul, unchiul Willie și unchiul Hugh – știu cât de mândri ați fi de mine. Cât aș vrea să fiți aici!

Benji, Elizabeth și Alice – asta e! Chestia aia la care lucram în caietele mele și pe iPad, în timp ce voi dormeați, și învățați, și înotați, și dansați, și jucați hochei. Totul este pentru voi.

¹ Persoană originară din Glasgow sau care trăiește acolo – formă prescurtată familiară de la Glaswegian, cuvânt format după modelul Galwegian (din Galway), format la rândul său după modelul Norwegian (din Norvegia).

² În original, crackers – tuburi de carton învelite în staniol, în care se găsesc diverse surprize: coifuri de petrecere, jucării, dulciuri sau mesaje nostime. La masa de Crăciun, la un moment dat, fiecare sparge acest cracker pe care îl găsește lângă tacâmul său.

³ Slogan de promovare a orașului Glasgow din anii '80. Tradus literal, înseamnă „Mai bine milele din Glasgow”, cu referire la distanțele lungi pentru plimbare și priveliștile vaste. Dar se poate pronunța și „Glasgow smiles better”, ceea ce înseamnă „Glasgow zâmbește mai bine / mai frumos”.

⁴ Stare în care, în mod conștient, atenția și toate simțurile se concentrează asupra momentului prezent, fără a face analize și evaluări.

⁵ Kelvingrove Art Gallery and Museum.

⁶ Serial polițist scoțian.

⁷ În traducerea lui Petre Solomon, Shelley, Poeme, Editura Tineretului, 1957.

⁸ Dame Mary Rosa Alleyne Hunnings (n. 1935), celebră autoare britanică de cărți și programe TV pe teme culinare.

⁹ Lac cu apă dulce din centrul Scoției.

¹⁰ Marcă de băutură acidulată scoțiană, care se fabrică din 1901.

¹¹ Rețea de parcuri de distracții și aventuri prezentă în toată Europa, care include și spații de cazare.

¹² Titlul original: „Out of the Sunset's Red. William Stanley Braithwaite (1878-1962) – poet afro-american.

¹³ Comenzile *swipe right* / *swipe left* (acceptare sau respingere) de pe platforma Tinder.

¹⁴ Cel mai înalt vârf din Scoția (1.345 m).

¹⁵ Cea mai mare închisoare din Scoția.

¹⁶ În traducere, „Marele Măr” - denumirea familiară și simbolul orașului New York.

¹⁷ Personaj din serialul The Waltons (Familia Walton), difuzat în Statele Unite și Marea Britanie între 1972 și 1981.

¹⁸ Ambele personaje aparțin seriei de benzi desenate *Little Orphan Annie* (Micuța orfană Annie), care a apărut din 1924 până în 2010.

¹⁹ Denumirea actuală în limba română pentru *agapornis* (în limba engleză *lovebirds*).

²⁰ La nord de granița sudică a Scoției (deci, în Scoția).

²¹ John Lewis & Partners – lanț de magazine universale din Marea Britanie.

²² Caractere chinezești preluate în scrierea japoneză.

²³ Personaj fictiv, o detectivă adolescentă, dintr-o serie de cărți semnate cu pseudonimul Carolyn Keene.

„Un roman minunat, fermecător... Plăcut, înduioșător,
amuzant și plin de speranță.” - JENNIFER SAINT

CLAIRE
ALEXANDER

Trei ani de singurătate

Tot ce o desparte pe Meredith de lume
este ușa propriei case

LITERA

